

Tháng 2, 2023

BAO GIỜ CHÁU TÔI LẤY CHỒNG?

Ngày Tabby chào đời, baby tóc đã nhiều lại quăn quăn. Người ta thường nói người tóc kiêu này sẽ khổ sẽ vất vả. Tôi lo lắm, bé cháu nội trong tay tôi nựng nịu:

- Bà chúc cháu lớn lên sẽ nhàn hạ sung sướng nhé. Bà sẽ luôn đi bên cạnh che chở đỡ đàn cháu. Tôi nhất định sẽ cài “sổ trời” thay đổi “nghiệp” cho cháu. Thực tế là tôi sẽ để dành tiền bạc thật nhiều để bù đắp cho đứa cháu “nhiều tóc nhiều khổ” này, dù nó chẳng phải là cháu trai đích tôn. Bà thì lo cháu khổ vậy mà lớn lên Tabby cứ muốn... xông vào chỗ khổ.

Hồi đang học Junior high school, không biết cô giáo dạy môn gì, nói gì về những nước Châu Phi mà Tabby tuyên bố mai một sẽ sang Châu Phi giúp đỡ người nghèo, trẻ em nghèo. Nó bỗng trở nên tiết kiệm tối đa, đồ ăn thức uống không bao giờ bỏ phí, mẩu bánh mì thừa, chút sữa em nó bỏ dở trong ly Tabby cũng thanh toán cho tới hết vì bao trẻ em Châu Phi đang thiếu lương thực đang chết đói ngoài đường phố, mình lãng phí là có lỗi với họ. Tabby tiết kiệm dành dụm những đồng tiền ít ỏi của mình với ước mơ gởi tặng... toàn thể Châu Phi đói nghèo (vì nước Châu Phi nào Tabby cũng thương)

Thời buổi này tuổi trẻ thích gì làm nấy không ai ngăn cản được, sợ Tabby có ngày sang Châu Phi tôi hết hoảng, ở xa phải làm nhiều cú phone tâm lý khuyên giải và năn nỉ cháu lo học hành có công việc kiếm ra tiền thì mới nói tới chuyện giúp đỡ ai, người nghèo không cần lời thương xót trông rỗng, cháu chẳng nói lời nào cũng được miễn là cháu cho họ tiền bạc, đồ ăn thức uống.

Sau “cú sốc” Châu Phi, Tabby lại cho tôi một cú “sốc” khác, khiêm nhường hơn, không mơ chuyện đại sự mãi tận Châu Phi nữa, Tabby nói ước nguyện nghề nghiệp tương lai muốn đứng bán cây xăng hay chạy bàn trong tiệm Mc Donald’s... Vẫn là tấm lòng thơm thảo muốn gởi phục vụ và giúp đỡ người khác trong khi bà nội nó đã vẽ vờ ra mấy nghề mà bà nội mơ ước như bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư thì nó chẳng đoái hoài. Cha mẹ Tabby trấn an tôi:

- Mẹ đừng buồn đừng lo, cháu nội Tabby của mẹ cứ ước mơ và thay đổi soành soạch ấy mà.

Khi học xong trung học, ra trường điểm cao nhưng Tabby chọn học nghề y tá 4 năm, cũng vẫn vì “lý tưởng” giúp đỡ tha nhân, Tabby sẽ chăm sóc những người bệnh, sẽ góp phần giúp đỡ chữa trị bệnh tình cho họ khỏe lại về nhà...

Tôi bắt bẻ:

- Vậy sao cháu không học bác sĩ cũng là chăm sóc chữa trị cho người bệnh?

- Bà ơi, bác sĩ nào cũng bận rộn xem bệnh xong là đi ngay, làm y tá cháu sẽ có cơ hội gởi gắm bệnh nhân nhiều hơn, cháu sẽ nói chuyện an ủi họ. Bệnh nhân cần chữa vết đau thân thể và cả tinh thần. Tôi chẳng hài lòng tí nào, nghề y tá cực khổ, một y tá mỗi ca trông mười mấy giường bệnh, chạy như con thoi, rạc rai cả chân từ phòng bệnh này đến phòng bệnh khác, mỗi ca làm 12 tiếng bất kể ngày đêm, bất kể lễ to lễ nhỏ. Cha mẹ Tabby lại trấn an tôi:

- Mẹ đừng lo cháu Tabby làm y tá cực khổ, người ta yêu thích công việc gì thì sẽ hạnh phúc với công việc ấy.

Tôi không dám phản đối và mơ cháu học bác sĩ nữa vì có lần Tabby đã cự nự và đe dọa:

- Bà đừng chỉ huy cháu. Cháu sẽ đi Phi Châu luôn đó, không liên lạc với bà nữa đâu.

Tôi cố... vọt vọt:

- Nếu cháu không làm bác sĩ thì... lấy chồng bác sĩ nhé. Mai một cháu làm y tá trong bệnh viện

biết đâu sẽ gặp.

Đi học thỉnh thoảng được tới bệnh viện thực tập, Tabby liền thông báo với tôi:

- Bà ơi, trong bệnh viện cháu đang theo học bác sĩ nào cũng có gia đình rồi, chưa có cơ hội cho bà tìm cháu về bác sĩ đâu.

- Sao cháu biết?

- Cháu gặp bác sĩ nào cũng nhìn vào ngón tay đeo nhẫn của họ mà, bà đừng muốn cháu lấy chồng bác sĩ nữa nhé.

Tôi thử hỏi cháu:

- Nếu ngón tay anh ấy chưa đeo nhẫn thì cháu làm sao?

Tabby nhanh nhẩu:

- Cháu sẽ làm quen trước và nói với anh rằng “Bà nội em dặn em phải quen và lấy chồng bác sĩ. Anh muốn quen em không?”

- Trời ơi... thế thì còn gì giá trị con gái nữa chứ và làm bà mất mặt quá.

- Cháu nói giỡn bà nội thôi, cháu đâu có ngu đến thế.

Tôi thử phào nhẹ nhõm:

- Ủ, lấy ai là duyên số mà, nhưng cháu sẽ lấy chồng là người Việt Nam nhé.

Thấy gia cảnh nhiều người Việt lấy chồng “Tây” sớm yêu, sớm cưới cũng sớm li dị bỏ nhau, sợ cháu khổ nên tôi dặn dò thế. Tabby than thở:

- Nhưng cháu không biết nấu phở.

- Là sao hả?

- Vì chồng Việt Nam sẽ muốn cháu nấu phở. Như bà nấu phở cho ông, như mẹ cháu nấu phở cho ba cháu. Cháu thấy mẹ bỏ đủ thứ gia vị vào nồi phở như phù thủy bỏ bùa mê vào nồi luyện phù phép ấy. Làm sao cháu nhớ hết đó là những thứ gì?

Tôi thấy Tabby có phần đúng, chính tôi có khi nấu phở vẫn... ba chớp ba nhoáng quên một vài gia vị nào đó nói gì cháu sinh ra lớn lên ở Mỹ, nó biết gì đến đinh hương, cánh hồi, quế, thảo quả, hạt mùi... Tôi năn nỉ cháu:

- Cứ lấy chồng Việt nam cháu nhé, dù cháu không biết nấu phở hay bất cứ món ăn Việt Nam nào thì cứ việc mở you tube ra xem. Bà đã từng làm thế. Ngày mai đãi khách, tối nay bà “nghiên cứu” vài ba you tube là biết nấu nướng ngay.

Tabby lại đe dọa:

- Bà từng chỉ huy cháu phải học ngành này ngành kia bây giờ lại chỉ huy cháu phải lấy chồng Việt Nam. Mai một cháu sang Châu Phi lấy chồng và ở bên ấy luôn đó.

Tabby biết tôi sợ nó đi Châu Phi nên cứ mang cái đất nước nghèo khổ ấy ra để dọa tôi. Thấy bà nội cụt hứng kém vui Tabby vội nói thêm:

- Cháu... thí dụ thế thôi, nếu gặp anh Việt Nam dễ thương cháu sẽ chọn anh ấy.

Còn một năm nữa Tabby sẽ ra trường làm y tá. Tuy bận học nhưng thỉnh thoảng Tabby vẫn gửi vài hình ảnh Tabby với bạn bè cùng khóa. Hôm qua nhìn hình những y tá tương lai, những đứa con gái tuổi đôi mươi mới lớn tươi khỏe trẻ đẹp sắp bước vào đời tôi lại... mộng mơ giùm cho chúng nó và cho riêng cháu tôi. Mong cháu Tabby sẽ gặp được chàng trai Việt hiền lành tử tế yêu thương cháu và gia đình nó sẽ hạnh phúc suốt đời. Đẹp như chuyện cổ tích.

Bà nội đang mơ mộng thế thì buổi tối lại nhận email của Tabby, nó kể chiều nay khi cháu học lớp xong đang đi bộ từ thư viện qua những bụi hoa xinh đẹp ra chỗ đậu xe để về nhà thì bị một con ong chích vào chân cháu đau quá, chỗ ong chích sưng đỏ lên nè (cháu gửi kèm theo hình bà mở ra xem). Tabby ký tên và tái bút âu yếm nhắc nhở “Bà cẩn thận nhé, cháu thấy bà nội hay xí xọn mặc áo dài xanh đỏ đứng gần những bụi hoa chụp hình để khoe bạn bè và khoe với cháu. Hoa mùa hạ

lắm ong vo ve xung quanh chúng sẽ chích bà đấy, bà sẽ khóc như cháu thôi.”

Tabby tưởng như bà nội cũng bé bỏng ngây thơ như nó. Đọc mail dễ thương của cháu tôi vừa thương vừa buồn cười. Tôi kéo mail xuống để xem hình, một hình vết ong chích nơi bắp chân Tabby sưng đỏ, hình kia Tabby đang nhăn mặt khóc vì đau.

Con bé Tabby vẫn còn nhiều tính nết và ý tưởng ngây thơ như thế đấy vẫn thường chành chọc cãi nhau với hai đứa em. Chẳng biết bao giờ Tabby mới thực sự là một thiếu nữ biết mộng mơ. Bao giờ cháu tôi mới lấy chồng và sống đời êm ấm cho tôi yên lòng. Hỡi cô bé tóc quăn tóc nhiều của tôi ơi...

Nguyễn Thị Thanh Dương

HƠI THỞ CHÂU ÂU

Bạn đi châu Âu mùa này vui không?

Kể cho tôi nghe những điều xa lạ,

Tôi chỉ biết qua thơ văn, sách vở,

Thuở mới lớn lên như mối tình đầu.

Tôi không cần biết sông Seine từ đâu,

Trong thơ Nguyên Sa dòng sông lãng mạn,

Nên tôi đã mơ một lần hò hẹn,

Dòng sông Seine sẽ soi bóng hai người.

Paris có những cuộc tình chia phôi,

Cung Trâm Tường “Tiễn Em” nghe nước nở,

Ga Lyon đèn vàng, ly rượu đỏ,

Tôi xa người không tiễn một sân ga.

Bạn hãy kể tôi nghe nhà thờ Đức Bà,

Những đường phố của Paris lộng lẫy,

Và những vỉa hè bình dân tắm tôi,

Dáng ai về khắc khoải dưới đèn khuya?

Đáp chuyến xe lửa tạm biệt Paris,

Bạn tiếp tục qua những vùng biên giới,

Những đất nước nằm cạnh nhau tiếp nối,

Pháp, Bỉ, Hà Lan, Thụy Sĩ, Áo, Anh...

Có lẽ bạn đang dừng chân ở Hà Lan?

Ngắm hoa Tulip đủ màu đang nở,

Thành phố Amsterdam mùa hè rực rỡ,

Như khi mình cháy bỏng một tình yêu.

Hãy thức dậy sớm, đi hết buổi chiều,

Ở bất cứ nơi nào bạn thăm viếng,

Vì không dễ có hai lần bạn đến,

Một đời người bao nhiêu chuyện nắng mưa.

Bạn đi Châu Âu đã sắp về chưa?

Quà kỷ niệm chất đầy trong hành lý,

Mang về giùm tôi bụi đường xa nhé,

Vẫn còn nguyên hơi thở của Châu Âu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

VẤY CHÀO VĨNH BIỆT VIXI

Uổng cho anh, cứ trách đời,
Thiệt cho chị, mãi trách người-đồng-tâm
Về chơi “nhất trí”: Cộng tâm
Khen thôi muốn... tẹo quai hàm, miệng to!

Có chân cao, sao phải bò,
Quý, khom, khúm núm? Vem cho hưởng gì
Mà về bỏ của chạy đi?
(Mừng đôi chân được thực thi phận... hèn!)

Chúc lưng chóng thẳng lại nhen,
Mau lành đầu gối đỏ, rên: quý lâu;
Thôi “Thưa... dạ...”, hết “Muôn tâu...”
Lại to mồm hét những câu bực mình.

Tôi ngày hầu đảng: lạng thỉnh
Hàm răng cứ nghiền bất bình vào... tim
Răng mòn muốn chữa? Chớ im!
Nói nha sĩ biết! Im lìm sao nhai?

Tiếc công tiên đoán đã sai
Vi Xi làm trật. Nghĩ ngay dân tình!
Luôn luôn vỗ ngực thông minh
Sao nhà-thông-thái-trưởng-thành ngày thơ?

Mạnh còn, còn... chút chưa khờ
Cám ơn Thượng Đế dứt mơ ban ngày
Mừng chưa hẳn bị Trời đày
Mạnh chân kịp chạy, khỏe tay kịp... chào!*

Ý Nga, 28.2.2023

*Chào vĩnh biệt Vixi (VC).

THIỆU LỬA ĐÓ EM

(Trích tuyển tập BIẾM THI VÀ NÓI LÁI.)

*

Ai bói lông, **đào nứa**,
Đứa nào đánh phá ư?
Hãy quan sát, loại trừ
Những thành phần thiên tả!

Thấy Việt gian chỉ nẻo

CẶN PHÚ*?

*

Tập Cận Bình, Nguyễn Phú Trọng
(Trích tuyển tập BIẾM THI VÀ NÓI LÁI)

*

Thuyền tình Tập-Trọng ra khơi
Chưa chi đã thấy tiêu đời Phú nông*
Hả hê hê, Cận hài lòng
Phú chi mà Trọng? Bò hong, bò hòn!

Nhục thay lãnh đạo cú lòn
Anh khùng liệt... sĩ đi bòn “huân chương”
Hèn chi thẳng chức, **tăng lương**
Tương lân? Xảo quyết thông thương một
“Nhà”.

Nhà ta là của Ông Bà
Dem dăng cho giặc? San hà mắt tên!

Ý Nga, 28.2.2023

*(Nguyễn) Phú (Trọng) nông cặn

*Nói lái: tăng lương/tương lân

ĐẢNG TRÔNG NGƯỜI

Học đòi thủ lợi riêng mình
Dở trò khôn lỏi, gia đình tránh xa.
Làm sao học hỏi tinh hoa
Thầy cô xa lánh, ông bà bỏ bê?

Đua đòi đàn độn bùa mê
Tập ăn cháo lú, ngả về cõi âm
Ai cần giúp đỡ? Điếc, câm!
Mai cần... đỡ, giúp: ai cầm tay nâng?

Thấy giàu: nay bóc, mai tâng
Kết bè toàn những quái nhân vô thần
Chơi thân cháu đảng, con đoàn
Hại thân sa đọa, họ hàng ai thương?

Ý Nga, 28.2.2023

CHẰNG CHI LÀ KHÓ HIỂU!

Gây chia rẽ khắp nơi

Chớ ngây thơ đưa đường
Tình tế trước bất thường:
Nịnh hót, và tâng bốc!

Đánh... nhau: phang bừa phứa
Đập cả người chính tâm
Diễn đàn nào không... lừa
Tất nhiên sẽ tới tằm!

Cộng không hề thành ý
Kẻ thiên tả ngây ngô
Háo danh: toàn âm ớ
Rỗng tuếch nhồi ngây thơ!
Ý Nga, 28.2.2023

Nói lái: đũa nào/đào nứa.

NÉT ĐẸP TÂM HỒN MỚI QUÝ EM OI! (Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI.)

*

- Nhìn cách rẽ tóc **biết hói** ở đâu
Hết bó, dứt nghi: khi nào... **trọc lóc**
Dầu gội chọn **lọc, tróc**: vẫn da đầu
Lộ da? Tóc giả kẹp vào: thôi nhọc!

Vải, nón che đầu, da nào **lòi ra**
Mà khốc **ròi la** suốt ngày chăm sóc?
Học hành, giúp ích, nấu ăn... cần kìa.
Quý ni sư đẹp đầu cần dài tóc!
Ý Nga, 26.2.2023

Nói lái: *biết hói/hết bó, trọc lóc/lọc, tróc, lòi ra/ròi la*

SẼ ĐẾN PHIÊN

Sai lầm nhận thức bản thân
Ông luôn khinh miệt, cần chân người già
Hỏi rằng ông trẻ hoài a?
Đem so con nít, ông là người chi?

Vài hôm chân yếu, khó đi
Đập đầu vô... gối, ông thi nằm... thiên
Sẽ rồi hiểu rõ địa, thiên
Xa trời, gần đất: luân phiên thay người!
Ý Nga, 26.2.2023

Cứ dục ngang toang hoác
Cộng Đồng để ý rồi
Ai làm sao không biết?

Lòng vòng những quanh co
Lặng im ta kết nối
Đừng giả vờ ngây thơ
Ngồi nghe chúng nói dối.

Mặt nạ lộ dần, ròi
À ra con “Cách Mạng”
Chuyên dụ dỗ trai chơi,
Sang nằm vùng phá rối!
Ý Nga, 28.2.2023

TU?

Muôn đi, ngại gặp cô Vy
Đã ngừa cô Vít, chia ly quyết lòng
Vướng vào: mặt búng, phổi bong
Thôi thì phải biết tự còng hai chân!
Ý Nga, 26.2.2023

CHUYỆN NHỎ BẠN OI!

Bạn vừa nói dứt một câu
Tôi đã hiểu ý vì đâu tâm buồn
Chỉ là chuyện còn còn con
Hơi đâu phải mồm mồm mon úa sầu.

Trò đời nịnh hót, vớ cao
Diễn ra nhan nhản: kếp, đào bán thân
Bỏ nơi bản, đến chốn cần
Lại vui với việc, tinh thần nhẹ ngay!
Ý Nga, 26.2.2023

TỪ NGÀY MẮT ANH

Đúng là “*Vịn thơ đứng dậy*”
Ai người nói thế hay thay!
Dù mặn ngọt hay chua cay
Cũng cảm ơn thơ trám giấy!
Ý Nga, 26.2.2023

RƯỢU NHÀ

CHỮ YÊU?

Tình đầu gặp gỡ tình sau
Vây mà nên vợ chồng nhau suốt đời
Anh đây kinh nghiệm với người,
Em khờ khạo học chín mươi chưa tường!
Á Nghi, 24.2.2023

LÀN ĐẦU

Làn đầu tay nắm tay nhau
Run như điện đã chạm vào châu thân
Như người tê liệt huyết dần
Mắt không dám mở, lảng lảng lạ lùng!
Á Nghi, 24.2.2023

MUỐN ĂN MÀY? TAO SẼ ĂN... MÀY!

*
Nguyễn Phú Trọng đi ăn mày, giặc Hán hứa:
“Được! Tao sẽ ăn... mày!”
*

Tầm nhìn hạn hẹp tí ti
Sao ra đại sự cứu nguy san hà?
Bò sang giặc Hán bằm thừa
Mấy mươi năm, đảng vẫn ư... ăn mày
Ý Nga, 23.2.2023
- Ăn mày viết theo 2 nghĩa: ăn xin và ăn mi

CHỌN BẠN CÙNG CHÍ HƯỚNG

Chờ lực có cùng tần số
Chân chính Quốc Gia kết đoàn
Để hình thành hiệu ứng lớn
Đẹp sạch những phường Việt gian!
Ý Nga, 23.2.2023

AI SẼ?

Bờ sông mây tím, rợp bàn
Ai lo rợ Hán chiếm dân quê hương?
Vô lương nòi Cộng cùng đường
Khó khăn, cạn lối, Đất nhường giặc sang!
Đường rừng giặt đồ hung hăng

(Để nhớ những ngày theo gia đình ông bà chủ nhà ở Verona, Italy xem hái nho và đào ủ rượu.)

*

Em ơi! Gió mát, rượu nồng
Ra đây ngồi ngắm trời trong, hoa làng
Mùa hè vốn dĩ vội vàng
Ngồi hoài phòng kín nhỏ chàng mát hương.

Ủ nho cực khổ thấy thương
Rượu nhà thơm ngát để tường ai chia
Môi ta ướp rượu đến khuya
Vừa mê, đủ thấm đậm đà nụ hôn.
Á Nghi, 24.2.2023

NHỚ

Cô phòng nằm nhớ về anh
Bao nhiêu yêu quý, trường canh chập chờn
Vách tường hóa đá cô đơn
Gối chần lạnh lẽo, u buồn quyện theo.
Á Nghi, 24.2.2023

CHẰNG CÒN CHI ĐỂ BÁN!

(“Thương nữ bất tri vong quốc hận!”)

*

Ả về “Thăm Nước” ra đây!
Tuân theo lệnh đảng, đồ bày khắp nơi
Đầu tiên lẫn chôn chơi bởi
Rỉ tai, đánh phá, cò mồi, cạnh bên.

Tung tiền mua trọn “chiếu trên”
“Văn đàn, ngự sử” thượng lên tung hoành
Dem nhan sắc tẩm máu tanh
Dỗ em út, dụ đàn anh theo hùa.

Hội Đoàn nào cũng đuổi xua
Sản sinh đảng mới, lăm Cua “Việt Kiều”.
Tưởng ai chống Cộng cũng tiêu
Ai ngờ ả đã tự thiêu rụi hồn:
Đây “tử thiện”, đó lộng ngôn
Vất chanh cạn nước, đảng... chôn ả liền!

*

Vào chùa sám hối huyên thiên
Áo lam rách nát: Phật, Tiên, oản buồn
Đành lui xó bếp, lệ tuôn

Bao nhiêu nẻo núi mai vàng khóc Xuân?
Xuân vui quái... Đẳng*, quái nhân
Ai người khóc Tết như người tha hương?

Tả toi Đất Nước thấy thương
Việt gian quái đản: sáng trưng tiệt tưng!
Tối thui “*Quân Đội hào hùng*”
Ngụp trong hèn nhất, mánh mung kinh tài.

Quanh co lừa lọc đàn, bày
Ai thương tằm tối đêm dài toàn dân?
Tội gì cả nước hành thân,
Nghịch chi ép xác chồn chân đày Đản?

Đuốc Thiêng ai rước lên ngàn:
Cộng chôn xuống vực, vén màn Tự Do
Cho Xuân Dân Tộc ấm no,
Hết lo rợ Hán, tam vô Cộng nòi?
Ý Nga, 2023

*Xin giữ nguyên 2 chữ:

- **đản** (không “g”, viết thường) và
- **Đẳng** (có “g”, viết hoa: đảng cộng sản VN)

Sắc phai, danh nhuốc, biết buồn bán gì?
Ý Nga, 23.2.2023

HỌC HOÀI CHƯA GIỎI!

Che đây những yếu kém
Bằng học hỏi đêm ngày
Khi nào yếu: mạnh, hay?
Kém: không bao giờ đủ!

Khó tìm người tri kỷ
Giữa một nhóm tiểu thư,
Giàu, bác sĩ, kỹ sư...
Đành học “thiên, cư sĩ”!

Nhưng tu hoài chưa giỏi
Thù Nhà quá nặng nề
Thơ văn sao nhỏ nhẹ
Nhìn dân tộc thảm thê?
Ý Nga, 23.2.2023

XA RỒI

Những Bâng Khuâng

Songthy

Anh trọn đời hóa bướm
Em vẫn còn hồn hoa
Thiên nhiên ngàn thơ mộng
Đất khách gọi là nhà

Một đời trong cuộc sống
Hồn thanh như ánh trăng
Cát bụi luôn sinh động
Em như hạt bụi vàng

Phía sau là biển nắng
Sóng cỏ cuộn thành luồn
Bờ rào ngăn gió lạnh
Lòng em chợt xôn xao

Nắng gió cùng nỗi nhớ
Chợt đến rồi chợt đi
Nước mắt làm em sợ
Mưa day dứt thấm thì

Đường đời có trăm mối
Ta lần từng bước chân
Người cho em bão nổi
Xa rồi những bâng khuâng...

BẠN TÔI VÀ TÔI

Hôm qua đi tìm tài liệu viết bài cho tuần này, tôi tìm lại được quyển *Kỷ Yếu Quốc Gia Hành Chánh 1952-1975* do Tổng Hội CSV/QGHC (1997-1999) ấn hành dày 353 trang với 3 phụ trang hình ảnh sinh hoạt của các hội CSV/QGHC Hải Ngoại. Từng trang rồi lại từng trang, hình ảnh của các vị giáo sư của trường, cảm nghĩ và hình ảnh các bạn đồng môn lần lượt hiện ra dưới mắt tôi. Bây giờ kể còn người mất, thật rất xúc động, bùi ngùi.

Người viết còn tìm thấy được *Đặc San khóa 12 QGHC (1967-2003)* do Ban Điều Hợp Đặc San Khóa 12 ấn hành với sự đóng góp hình ảnh, bài vở của hầu hết những khuôn mặt quen thuộc của khóa ĐS 12 trên đất Mỹ, Canada, Úc và các nơi khác. Dĩ nhiên, đối với người viết, Đặc San khóa 12 này quan trọng và đầy tình cảm hơn vì người viết là một thành viên trong Khóa ĐS 12 này. Người viết đã góp

mặt góp lời cùng các bạn đồng môn thân mến cùng khoá học với 3 bài viết, một bài thơ, các hình ảnh kỷ niệm đám cưới của tôi, hình ảnh các sinh hoạt họp mặt ở hải ngoại, ở quê nhà với những tấm hình đen trắng nay đã tróc màu hay hình màu đẹp để được gỡ ra khỏi album gia đình tôi để chúng góp lại với các bạn bè khác thành một kho tàng kỷ niệm vô giá. Bài viết mà tôi tâm đắc nhất là bài *Những Người đẹp Của Khóa ĐS 12* kể lại từng đặc điểm của 15 người đẹp "hoa lạc giữa rừng gươm" trong khóa học của tôi. Người viết sẽ kể cho bạn nghe một phần tâm tình về Những Ngày Tháng Cũ được trình bày trong bài viết *Những Người Đẹp Của Khóa ĐS 12*.

Những Người Đẹp Của Khóa ĐS 12

Lịch sử Trung Hoa đã có tứ đại mỹ nhân: Chiêu Quân, Tây Thi, Dương Quý Phi, Điêu Thuyền với nhan sắc chim sa, cá lặn, hoa nhường, nguyệt thẹn thì Khóa Đốc sự 12 của tôi cũng có thập ngũ mỹ nhân, nhan sắc cũng tuyệt vời và hợp nhãn đối với ít nhất là một người và người ấy không ai khác hơn là "ông xã nhà tôi" của quý bà có chồng và là "người yêu của tôi" của quý bà với mối tình "Amour Platonique"? Còn quý bạn muốn chấm điểm người đẹp "theo tiêu chuẩn như thế nào thì tùy ý vì bá nhân bá bụng, trăm người trăm ý" mà lị!

Khóa Đốc sự 12 của tôi nhập trường vào tháng 9/1964 và tốt nghiệp vào tháng 12 /1967 với 15 người đẹp "hoa lạc giữa rừng gươm" trong đám 89 vị "anh hùng hảo hán" sinh viên QGHC. Đúng như lời báo cáo của một anh CSV trong Kỷ Yếu QGHC 1952-1975 đây là một khóa rất đặc biệt vì là khóa đầu tiên mở ngày thi tuyển chậm sau ngày thi Tú Tài 2 nên có nhiều vị "nữ tân khoa trẻ đẹp Cô Tú 2" có cơ hội tranh tài với quý anh hùng hào kiệt, trong đó có tôi và cũng nhờ thế mà hôm nay tôi mới được hân hạnh giới thiệu những người đẹp của khóa Đốc Sự 12 đến với các bạn.

Chúng tôi, những người đẹp của thế kỷ 20, không phải như nàng Kiều Nguyệt Nga của cụ Nguyễn Đình Chiểu mà Lục Vân Tiên phải lẹ làng thốt lên khi mới gặp lần đầu tiên:

"Khoan khoan ngồi đó chờ ra,

Nàng là phận gái, tôi là phận trai!"

Chúng tôi một khi đã điền đơn dự thi vào trường QGHC là đã mang một hoài bão:

"Phấn son kia dấu chút phận đàn bà,

Xin cũng được góp phần yêu Tổ Quốc"

(Sương Lam)

Khóa học Ban Đốc Sự chia làm hai ban: Ban Hành Chánh và Ban Kinh Tài. Ban Hành Chánh, đã có 8 vị nữ lưu muốn đem tài sức của mình so tài với các vị Phó Quận Trưởng tương lai, khi tốt nghiệp. Ban Kinh Tài, không hiểu quý vị Kinh tế gia này thích giữ tiền hay tiêu tiền, hay muốn nắm giữ chức Bộ Trưởng Tài Chánh mai sau nên đã chọn ban Kinh Tài làm nơi để vãn ôn võ luyện cho thành người tài giỏi. Trường phái này có “Thất Nương Tỷ Muội”, trong đó có người viết. Người viết được các anh bạn quý sứ ngày xưa tặng cho một cái nickname là Sương Mangala vì giống moviestar... Ân Độ. Cũng mừng thôi vì như thế cũng là người đẹp vì giống tài tử điện ảnh chứ bộ! Ngày xưa, trong đám con gái xuân xanh ấy, người viết là người “có kẻ theo chồng bỏ cuộc vui” đầu tiên. làm cho nhiều anh bạn ngày xưa đã lỡ "khi tan trường về anh theo Sương về" phải ngạc nhiên, đau buồn vì hoa đã có chủ rồi!

Bởi thế bài hát *Ngày Xưa Hoàng Thị* và bài hát *Nỗi Lòng* là hai bài hát mà tôi yêu thích nhất vì hai bài hát này đã gợi nhớ gợi thương trong tôi những ngày hoa mộng cũ của đời sinh viên.

Ngày Xưa Hoàng Thị

“Em tan trường về
Anh theo Ngọ (Sương) về
Chân anh nặng nề
Lòng anh nứt nở
Mai vào lớp học
Anh còn ngẩn ngơ ngẩn ngơ

Em tan trường về
Mưa bay mờ mờ
Anh trao vội vàng
Chùm hoa mới nở
Ép vào cuốn vở
Muôn thuở còn thương còn thương...”

<http://www.youtube.com/watch?v=OzmrNCfTs1I&feature=plcp>

Nỗi Lòng

“Yêu ai, yêu cả một đời
Tình những quá khát khe khiến cho đời ta
Đau tủi cả lòng vì yêu ai mà lòng hằng nhớ...”

Nỗi Lòng [Nguyễn Văn Khánh] Sĩ Phú (4K)

https://www.youtube.com/watch?v=V_9KjyxIndU

[Hoàng Khai Nhan](#)

Khi nào có “yên sĩ phi lý thuần” (inspiration) người viết sẽ tâm tình thêm vài chuyện học trò ngày tháng cũ cho Bạn nghe nhé. Hãy ráng chờ nha!

Hiện tại may mắn thay, người viết có được nhiều bạn tốt luôn giúp đỡ tôi một cách thiện nguyện như làm youtube, làm ảnh thơ các bài thơ của tôi, chuyển tiếp và giới thiệu thơ văn của tôi đến các thân hữu khác qua email, qua các trang nhà của quý bạn đó, qua các sinh hoạt của các nhóm sinh hoạt mà tôi tham gia. Ân tình và sự thương mến của quý anh chị dành cho tôi nhiều lắm. Người viết thật vô cùng cảm động và khi nghĩ đến những cảm tình tốt đẹp này, nhiều khi người

viết muốn khóc thật đấy. Xin quý anh chị nhận nơi đây lời chân thành cảm ơn của tôi đến quý anh chị nhé. Smile! Xin mời quý anh chị xem qua 4 youtube Thơ Sương Lam và ảnh đẹp do anh Trinh Huỳnh thực hiện giúp cho Sương Lam trong thời gian qua:

Youtube Thơ Sương Lam và Ảnh Đẹp 1

<https://www.youtube.com/watch?v=gMwyAfQEEJc>

2-Thơ Sương Lam và ảnh đẹp 2- Nhạc Từ Công Phụng - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=CuJEgnhtrRw>

3-Youtube Thơ Sương Lam và Ảnh Đẹp 3

<https://youtu.be/I57iCvj7ufY>

Youtube Thơ Sương Lam và Ảnh Đẹp 4

<https://youtu.be/ZjJF9kORMCU>

Người viết lại nhớ là đã đọc ở đâu đấy câu: “Cuộc sống có ba điều hạnh phúc: có ai đó để yêu thương, có việc gì đó để làm và có cái gì đó để hy vọng. (Khuyết Danh) Như vậy là quý độc giả và người viết, chúng ta đã được yêu thương rồi, như vậy có thể được xem như là người có hạnh phúc rồi đấy nhé. Bạn vui và bằng lòng chứ nhỉ? Người viết xin mượn bài thơ *Nghệ Thuật Sống* dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé.

Sống

Sống không giận, không hờn, không oán trách
Sống mỉm cười với thử thách chông gai
Sống vươn lên theo kịp ánh ban mai
Sống chan hòa với những người chung sống
Sống là động, nhưng lòng luôn bất động
Sống là thương, nhưng lòng chẳng vẩn vương
Sống yên vui, danh lợi mãi coi thường
Tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến.
(Nguồn: Không rõ tác giả)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi -MCTN 650-ORTB 1079-2222023)

Tôi
KHÔNG LÀ
Văn Thi Sĩ
Kim Loan

Tôi không dám nhận mình là "văn sĩ"
Cũng chẳng mong được gọi như vậy đâu!
Thế giới văn chương muôn sắc muôn màu
Tôi chỉ là một người hay "kể chuyện".

Là thế đấy, vì tôi yêu tha thiết
Cuộc sống xung quanh với những buồn vui
Xao xuyên trong tôi một áng mây trôi
Nghe tiếng mưa rơi, sao đêm bàng bạc.

Giữa dòng đời, khi lên ghềnh xuống thác
Có nhỏ nhen, có rộng lượng thứ tha
Tôi đã viết những chuyện của người ta
Và chuyện của mình, bao điều muốn nói.

Dù còn đó những bon chen, giả dối
Tôi thích nhìn đời hài hước, đẹp tươi
Tiếc gì đâu một câu nói, nụ cười
Hoa vẫn nở dưới trời xanh rực rỡ.

Tôi góp mặt làm bông hoa bé nhỏ
Tạ ơn Người, ta sống để yêu nhau
Tạ ơn Đời, tôi đa cảm đa sầu
Tôi viết say sưa, dạt dào cảm nghĩ.

Tôi cũng không nhận mình là "thi sĩ"
Chẳng bận tâm đến điều ấy làm gì!
Thơ của tôi dù theo gió bay đi
Cúng cho tôi vài phút giây mơ mộng.

Tôi là chính tôi, không nhìn ngang dọc
Không ngọt ngào sáo ngữ rỗng rỗng kêu
Như buổi chiều căng gió ôm cánh diều
Tôi thành thơ đón hương đồng mùa gặt.

Tôi là chính tôi: như trong đời thật
Không với trời cao, không theo bóng ai
Chữ nghĩa thành thang như con đường dài
Tôi vẫn đi tìm tri âm tri kỷ.

Đơn giản thế thôi: Tâm hồn nghệ sĩ
Văn hay Thơ, tôi cũng sẽ hết mình
Cảm xúc đầy với, với cả chân tình
Gởi người chưa quen và người thương mến.

Tôi chẳng mơ... "văn thi sĩ" nổi tiếng
Nhưng suốt đời vẫn thích viết "Văn Thơ".

NGỌC LAN

Ngọc Lan (áo dài sẫm màu) tại ca đoàn giáo xứ Đức Tin, Hạnh Thông Tây Gò Vấp thuở ấy. Người phía cuối đeo mắt kính là anh Quang.

Gia đình tôi thuở ấy có hai căn nhà, nên tôi là cư dân của cả hai xóm liền kề nhau: Xóm Chùa và Xóm Đạo.

Ngôi chùa Vĩnh Quang nhỏ xíu, nằm đầu con hẻm rộng. Chùa nhỏ nên vườn chùa cũng xinh xinh, với các loại cây trồng làm bóng mát và nhiều loại hoa kiểng, tạo nên một màu xanh tươi êm đềm sau cánh cửa sắt vững chãi làm cổng chùa. Tôi thích nhất cây ngọc lan cổ thụ ở góc sân. Những buổi trưa vắng có dịp đi ngang qua, mùi thơm của hoa lan tỏa phảng phất theo những ngọn gió lay, thật dễ chịu, nhẹ nhàng đi vào lòng người, làm quên hết những âu lo bận rộn đời thường, dù chỉ là trong phút giây.

Mỗi mùa rằm tháng Bảy, tôi hay theo lũ bạn trong xóm đến chùa để “xí” thức ăn chùa cúng cho... cô hồn các đảng. Đi theo chúng cho vui, chớ tôi yếu ớt làm sao giành giật được nhiều lộc chùa, cùng lắm chỉ được vài khoanh chuối, mấy miếng khoai lang, nhưng tôi không hề buồn, vì tôi còn mê thứ khác thú vị hơn, đó là ... ngọc lan. Thường thì chúng tôi chỉ được nhặt những cụm hoa rụng rơi dưới sân chùa, nhưng vào những dịp lễ lớn nhộn nhịp, sư cô cũng vui vẻ rộng lòng từ bi, thoải mái chiêu chuộng đám trẻ. Sư cô sai người dùng cái cây dài để hái ngọc lan cho chúng tôi. Những cánh hoa thon dài, trắng muốt, thanh tao, được tôi nâng niu đem về nhà, thả vào ly nước, đặt trong phòng ngủ, thả hồn thả hồn lãng đãng với làn hương quyến rũ.

Rồi tôi lớn lên, không còn đến chùa chơi đùa với đám bạn vì đũa nào cũng bận chuyện học hành. Tuy nhiên, mỗi khi đi học về, hoặc đi chơi xa trở về, khi đến đầu ngõ vườn chùa, tôi cảm nhận được ngay mùi ngọc lan quen thuộc vẫn còn đấy, đợi chờ tôi trong lặng lẽ, và bao mệt mỏi bỗng như tan biến. Hồn tôi mềm yếu như áng mây trời, xuyên xao nhớ lại những kỷ niệm tuổi thơ xung quanh ngôi chùa nhỏ bé. Chỉ cách hơn một con đường là qua xóm đạo xứ Đức Tin. Nơi đây, cũng có “hoa” ngọc lan, đẹp xinh, nhưng đặc biệt là “hoa” biết nói và biết hát; sau này tiếng hát ấy đã đi vào trái tim biết bao nhiêu người hâm mộ.

Chị ấy tên thật là Thanh Lan. Thực ra, chị không phải là cư dân xóm tôi, mà là ở Xóm Mò, kế bên. Lũ trẻ con chúng tôi, thời mới bị “giải phóng”, chỉ có niềm vui chạy ra vườn chùa, hoặc đến sân nhà xứ chơi những trò chơi trên mảnh sân xi măng rợp đầy bóng mát: tạt lon, ô quan, nhảy dây, banh đĩa, thiên đàng địa ngục hai bên... Nhưng vì vườn chùa thường hay kín cổng cao tường, hầu như lúc nào cũng lặng im thanh tịnh cho việc khói nhang cùng tiếng mõ tụng kinh, nên chúng tôi tụ tập ở sân nhà thờ hoặc sân nhà Cha xứ thường xuyên hơn. Chúng tôi mãi mãi nhớ ơn Cha xứ luôn mở rộng cổng cho chúng tôi vào chơi đùa, quây phá. Buổi tối, Cha còn mở cửa nhà, cả lũ ùa vào ngồi trên thềm đá hoa mát lạnh xem ti vi, chương trình *Những Bông Hoa Nhỏ*. Khi chương trình ti vi chuyển qua mục Thời Sự, chúng tôi lại bị lừa ra sân vì đến giờ ca đoàn tập hát! Không hiểu sao lúc ấy lại tập hát ở nhà xứ mà không phải ở nhà thờ? Chắc là thỉnh thoảng cần Cha đệm đàn piano chẳng?

Tuy còn bé, nhưng tôi cũng nghe các anh chị lớn và chòm xóm xung quanh bàn tán về một giọng ca solo nữ của ca đoàn, nên cũng hờn hờ chen lẫn ngoài cửa sổ, dưới tán cây mận cổ thụ của nhà xứ, chỉ để say sưa ngắm nhìn nhan sắc dịu dàng và nghe tiếng hát của chị Thanh Lan. Dáng người nhỏ bé, mái tóc dài, đôi mắt buồn và giọng nói miền Nha Trang êm ái, chúng tôi thấy chị đẹp nhất cả nhà thờ, cả giáo xứ, chị chính là hoa hậu trong lòng chúng tôi. Người yêu của chị là anh Quang, một trong những ca trưởng của ca đoàn giáo xứ. Anh ít nói, khiêm nhường, là sinh viên Đại Học Y Khoa. Hai anh chị đúng là một đôi trai tài gái sắc. Trời đêm long lanh đầy sao, gió mát rượi, tan buổi tập hát, chị khép nép đi bên anh ra về, tay ôm chòm sách Thánh Ca, còn anh mang cây đàn guitar, khuôn mặt thông minh với đôi kính cận, nụ cười hiền hoà. Chu choa ơi, lãng mạn còn hơn phim Hàn quốc, làm tôi nhiều lần mộng mơ, ước gì sau này lớn lên cũng có một tình yêu nên thơ như thế. Nhà chị Lan khá giả trong khi nhà anh Quang nghèo hơn, nhưng chuyện tình của họ được hai bên gia đình và cả giáo xứ cổ vũ, nên khi gia đình chị Lan tổ chức vượt biên cũng mang anh Quang đi theo.

Cuộc đời luôn có những định mệnh bất ngờ, khi qua đến Mỹ thì không hiểu sao họ không đi chung đường nữa. Anh Quang có tiếp tục học Y khoa hay không, cuộc sống ra sao, hạnh phúc hay khổ đau, tôi không biết được. Còn chị Lan, số phận đẩy đưa, trở thành một ca sĩ nổi tiếng với nghệ danh Ngọc Lan. Tiếng hát của chị từng “làm mưa làm gió” ở hải ngoại thập niên 80s - 90s, lay động thôn thức hàng triệu khán thính giả với nhiều bài hát ghi dấu ấn của chị: *Mưa Trên Biển Vắng, Như Đã Dấu Yêu, Buồn, Lệ Đá, Tiếc Thương, Nghe Những Tàn Phai, Mất Lệ Cho Người*

...
Hồi tôi ở trại tỵ nạn Thailand, đi đến bất cứ lô nhà nào, cũng đều nghe người ta mở máy cassette băng nhạc của Ngọc Lan, cả ngày lẫn đêm. Nhiều lần, tôi còn khóc nức nở theo giọng ca đầy mê hoặc, buồn tái tê: “Sài Gòn ơi, tôi đã mất người trong cuộc đời! Sài Gòn ơi, thôi đã hết thời gian tuyệt vời...”. Tiếng hát liêu trai, như sương khói mong manh, đã ủi an vỗ về những mảnh đời tha hương trên đất tạm dung, quên đi những ngày dài đợi chờ, buồn tênh...

Buồn thay, một bông hoa đẹp, cả hương lẫn sắc, đã phải úa tàn khi đang ở đỉnh cao của tuổi xuân và sự nghiệp, như câu thơ “Mỹ nhân tự cổ như danh tướng/ Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”. Nàng ra đi, nhưng tiếng hát còn vang vọng, âm i trong trái tim những người yêu nàng. Riêng cư dân xứ đạo Đức Tin, cuối thập niên 70s, vẫn nhớ mãi hình ảnh một thiêu nữ mảnh mai, giọng ca ngọt ngào, mang tên loài hoa tươi sáng, âm thầm tỏa hương ngây ngất:

*Ngọc Lan xinh đẹp, dịu dàng
Buồn vương đôi mắt, nồng nàn lời ca
Mong manh như một kiếp hoa
Luyến lưu hương sắc thiết tha dâng đời...*

Có một bài hát mang tên Ngọc Lan của nhạc sĩ Dương Thiệu Tước, từng được nhiều ca sĩ thử sức nhưng chỉ có tiếng hát vượt thời gian Thái Thanh trình bày là hoàn hảo hơn cả. Tôi biết, nhạc sĩ đã sáng tác bài này từ rất lâu, xa lắc xa lơ ngoài miền Bắc, thuở đất nước chưa bị chia cách, nhưng tôi cứ ngỡ như bài hát được viết cho những đóa ngọc lan “nhành liễu nghiêng nghiêng, tà mấy cánh phong, nắng thơm ngoài song” của Xóm Chùa, và đặc biệt là viết riêng cho đóa Ngọc Lan biết nói của Xóm Đạo chúng tôi: “Bông hoa đời ngàn xưa tới nay. Rung nhạc đó đây cho đời ngất ngây, cho tơ trùng đàn hồ phím loan...”, nghe sao mà trầm bổng, thiết tha và buồn rười rượi như đôi mắt của nàng.

Giờ đây nơi tha phương, những ngày cùng tháng tận của một năm, khi trời Canada đổ tuyết mịn màng trắng cả không gian vào tháng Mười Hai, những giai điệu Thánh Ca Giáng Sinh bắt đầu vang lên, tôi lại tìm nghe tiếng hát Ngọc Lan vào những đêm khuya vắng, day dứt u hoài những tiếng vọng quá khứ, nơi Bóng Nhỏ Giáo Đường của một miền dĩ vãng yêu thương: “Có ai về miền quê lửa khói, cho tôi nhắn vài câu ...?!”

Kim Loan

EM MUỐN ANH CƯỜI EM!

Chinh mở cửa khệ nệ ôm theo sọt quần áo dơ bước xuống cầu thang dẫn xuống basement. Chiều nay cô bé cố tình xuống trễ vì biết chắc giờ này anh Bách đã trở về căn phòng nhỏ riêng biệt dưới basement. Nhà không rộng lắm nhưng bố mẹ cô vẫn cho người thuê căn phòng dưới basement để kiếm thêm tiền trả mortgage. Phòng giặt quần áo, builder đã xây dưới basement nên cả chủ nhà và người thuê muốn nhà cùng đồng ý xài chung máy giặt tại chôn này.

Bách cũng vừa mang đồ tới cửa phòng giặt, anh khựng lại khi nhìn thấy Chinh:

– Cháu cũng giặt đồ à, vậy cháu vào giặt trước đi.

Cô bé đứng đĩnh đạc sọt quần áo xuống và mỉm cười thân thiện:

– Anh đến trước em thì anh cứ giặt trước. Em đợi.

Nét mặt và giọng nói Bách vẫn nghiêm trang như mọi ngày:

– Tôi ít đồ lại ở sẵn dưới này lúc nào giặt cũng được. Cháu cứ tự nhiên.

Và Bách bỏ đi về phòng. Chinh nhìn thấy nồi cơm điện của anh vẫn cắm ổ điện trên bàn ăn và hộp đồ ăn vẫn đậy kín hình như chủ nhân chưa ăn cơm.

Bách thuê căn phòng dưới basement với giá rẻ hơn ở apartment vì có vài điều kiện là không được nấu nướng gì ngoài nấu nồi cơm điện và phòng giặt thì dùng chung với chủ nhà, thế mà lại vô cùng thích hợp với Bách. Anh hầu như chỉ ở nhà vào buổi chiều tối và sáng hôm sau lại ra đi làm việc, cơm hàng cháo chợ ban ngày và chỉ ăn cơm nhà vào buổi chiều với vài món ăn mua sẵn ngoài tiệm food to go.

Chinh cho quần áo vào máy giặt xong, len lén đi ra phía bàn ăn, cô mở trộm hộp đồ ăn thấy có miếng cá kho, giá xào hẹ và ít cải chua; hôm nay anh chẳng ăn canh rau gì cả. Có lẽ giờ này là giờ ăn chiều của anh trong khi bỏ đồ vào máy giặt vậy mà Chinh đã lạnh chanh đến giặt trễ và phá đám giờ giấc thường lệ của anh.

Mười lăm phút sau Bách mở cửa phòng bước ra thì thấy Chinh vẫn đang ngồi nơi bàn ăn của anh. Bách ngồi xuống ghé và xới cơm ra bát:

– Mời cháu cùng ăn cơm.

Không ngờ cô bé cảm động rối rít:

– Vâng, thích quá... Em cũng muốn... thử ăn cơm với anh cho vui.

– Nhưng chắc là không ngon cháu nhé, vì toàn là hàng chợ, ngoại trừ nồi cơm tôi nấu thì hôm khô, hôm nhão.

– Mặc kệ, em đã nói ăn với anh cho vui mà.

Bách nghiêm mặt hẳn ra: “Có lẽ cháu đã quên ý nghĩa tiếng Việt trong cách xưng hô. Tôi chỉ thua bố cháu đúng 6 tuổi, cháu là hàng con cháu thì đúng hơn. Tôi đã nhắc nhở cháu mấy lần rồi đừng gọi tôi bằng anh.”

Chinh bướng bỉnh:

– Tuy em sang Mỹ từ năm 13 tuổi, nhưng 5 năm qua em vẫn duy trì tiếng Việt giỏi lắm. Anh vẫn là anh của em dù anh già bao nhiêu.

Bách lạnh lùng:

– Tôi không thích đùa.

Cô bé lắc đầu để cho mái tóc buộc cao ra phía sau, chòm tóc đuôi ngựa của cô đong đưa nghịch ngợm:

– Em cũng không thích đùa.

Chinh vừa ném một thìa cơm vừa lảm nhảm tính toán:

– Em đã biết tuổi của anh rồi, em lấy tuổi bố trừ đi 6 năm, là anh 37 tuổi, hơn em chỉ có...19 tuổi.

Bách cũng phải mỉm cười:

– Tôi chịu thua tính trẻ con của cháu rồi cô bé 18 tuổi ạ. Thôi, cháu ăn cơm cho no đi để còn ra giặt đồng quần áo.

Chinh tò mò:

– Em nghe bố mẹ nói chuyện là anh đang định làm giấy tờ bảo lãnh vợ con anh ở Việt Nam sang Mỹ phải không?

Nét mặt Bách ánh lên một niềm vui:

– Cháu hóng chuyện người lớn giỏi đấy. Ừ tôi đang chuẩn bị giấy tờ đầy đủ cả. Hy vọng khi gia đình đoàn tụ tôi đỡ phải sống lang bang như hiện nay.

Bách hân hoan nói tiếp:

– Ngày tôi sang Mỹ tu nghiệp con gái tôi mới lên 3 nay nó đã lên 10. Nhanh thật.

Thấy Bách lộ vẻ sung sướng khi nhắc tới vợ con, cô bé nói như đôi hồn:

– Em chúc anh được như ý nhé.

Rồi Chinh đứng dậy, cô quay ngoắt người đi nhanh lên thang lầu, chòm tóc đuôi ngựa của Chinh lại đong đưa văng theo từng bước chân cô bé.

Gia đình Chinh cũng mới qua Mỹ được 5 năm và mới mua căn nhà này được hơn 1 năm, Bách đã dọn vào nhà này vài tháng sau đó. Thời gian chưa dài mà cô bé Chinh đã thấy quen thuộc với anh Bách của cô. Bách dáng gầy cao ráo, nét đẹp đàn ông với khuôn mặt vuông, vầng trán rộng thông minh, đôi mắt anh quá đỗi hiền lành sau cặp kính cận và nụ cười thân thiện. Chưa có chàng hoàng tử nào đến với lòng Chinh đẹp hơn anh Bách. Bách làm trong ngành truyền thông từ lúc ở Việt Nam, sau vài công việc liên quan đến ngành nghề tại Mỹ để xin được tấm thẻ xanh, hiện nay anh làm báo cùng với vài người bạn, báo Việt Nam phục vụ cộng đồng người Việt tại thành phố núi này, làm báo là đam mê của anh từ thời còn sinh viên. Mỗi ngày Bách phải đến toà soạn làm đủ thứ công việc để tờ báo sống còn. Báo phát không miễn phí chỉ trông nhờ vào nguồn tiền quảng cáo không ổn định nên hầu như người chủ báo phải làm lấy tất cả từ lấy bài trên net, sáng tác viết bài cho tờ báo đa dạng phong phú chủ đề và kiêm cả lay out. Anh đi cả ngày vất vả quá làm Chinh nhớ Chinh mong. Chỉ khi nào thấy dưới basement có tiếng động, có ánh đèn và biết Bách đã về cô bé lại thấy vui làm như anh Bách vừa về bên cô. Cô ước gì được nắm tay anh, đón anh vào nhà.

Cha mẹ bận bịu đi làm, cô bé được mẹ giao cho việc giặt quần áo, vô tình mẹ đã cho cô một công việc tuyệt vời, để có cơ bước xuống basement của anh, được nhìn góc sinh hoạt của anh và được gặp mặt anh. Mùa đông vừa qua, cô bé chỉ sợ dưới basement không đủ ấm dù Bách

nói máy sưởi vẫn tốt. Những ngày lạnh lẽo Bách khoác áo ấm và đội mũ len ra ngoài. Cô bé Chinh đếm được anh chỉ có 3 cái áo ấm và 2 cái mũ len cho suốt một mùa đông phở nủ mà thương. Dáng anh đơn độc đi trong mây mù âm u hay đi trong tuyết trắng mỗi buổi sáng mùa đông khi ra chỗ đậu xe đều làm cô bé rung động băng khuâng. Cô lại ước gì được sánh vai đi cùng anh thì dù mùa đông phở nủ nhiệt độ có lạnh xuống con số âm cô cũng vui lòng. Ở phở nủ buồn và mùa đông thì lạnh quá, cô bé mơ đến một tình yêu. Anh luôn đối xử với cô như một ông chú, ông bác già khó tính với cô cháu nhỏ, mà trong lòng Chinh anh Bách vẫn trẻ trung biết bao nhiêu. Hình như chính cô mới già đi vì cứ mãi quan tâm đến anh, rình rập anh từng mọi lúc và rầu rĩ nhớ anh từng ngày.

Khi Chinh trở xuống basement để cho quần áo vào máy sấy thì Bách không còn ở phòng ngoài nữa, anh đã ăn cơm xong và vào trong căn phòng riêng của anh. Cô bé ngồi nơi chiếc bàn ăn đã được dọn dẹp lau chùi sạch sẽ và đợi, chẳng biết đợi máy sấy quần áo khô hay đợi Bách. Anh không thềm ra ngoài dù biết Chinh đang ngồi nơi đây, cô bé cố tình ra bồn mở nước rửa tay ào ào mấy lần lẽ nào anh không biết. Cuối cùng khi quần áo đã sấy xong cho vào sọt để mang lên nhà, cô bé không thể chờ đợi được nữa, cô ra gõ cửa phòng Bách. Anh thò đầu ra:

– Gì thế cháu?

– Em xong rồi, anh ra giặt đồ của anh đi.

Bách thản nhiên:

– Tôi biết, cháu cứ lên nhà trên đi.

– Nhưng...

Cô bé bỗng nghẹn lời làm Bách ngạc nhiên, anh mở hẳn cửa bước ra ngoài chưa kịp hỏi thêm thì Chinh đã quay ngoắt đi y như lúc nãy để bước lên thang lầu. Nhưng lần này cô đứng gần Bách quá, chùm tóc đuôi ngựa của Chinh vung vẩy đã hất vào mặt Bách, sự dỗi hờn vô cớ làm Bách càng thêm ngạc nhiên. Còn lại một mình anh thảng thốt tần ngần với cảm giác những sợi tóc thom vừa bay qua, nhẹ nhàng và êm ái. Bách bất giác đưa tay sờ lên má mình, nơi chùm tóc của cô bé vừa chạm vào.

Từ sau hôm ấy, Bách thường đi làm về trễ, giờ giấc thất thường và có những hôm Bách không về nhà ngủ làm cô bé Chinh lao đao mong ngóng, những lần xuống basement giặt đồ cô đều buồn tênh và thất vọng. Cô lo lắng không biết anh Bách của cô thế nào? Anh Bách của cô đi đâu? Cô bé chẳng chịu thua, một buổi tối Chinh canh chừng bố mẹ vào phòng ngủ rồi len lén mở cửa lối đi xuống basement khi Bách vừa về đến, anh lại về trễ như suốt cả tuần nay.

Bách khựng lại khi thấy Chinh hiện ra ở chân cầu thang, đôi mắt cô bé long lanh đăm đăm một niềm vui cùng với tiếng reo lên:

– Anh Bách!

Và cô bé chạy ào đến ôm chầm lấy Bách. Hình như những ngày vắng anh tâm tư dồn nén nên cô òa nói miên man như dòng nước vỡ bờ không có gì ngăn chặn được:

– Em nhớ anh lắm, mấy hôm nay anh đi đâu không về? Em yêu anh từ khi anh mới dọn vào nhà này. Anh là tình yêu đầu tiên của em. Em không thể sống thiếu anh đâu.

Cô nói xong và úp mặt vào ngực Bách thổn thức khóc, đôi mắt vừa mới cười vui, đôi mắt lại khóc hờn, vòng tay cô vẫn ôm chặt níu chặt trên vai trên cổ Bách.

– Em muốn anh cưới em. Hãy cưới em đi.

Sau những giây sững sờ bất động như một khúc cây khô Bách cố gắng gỡ vòng tay của Chinh ra:

– Không thể nào... Cháu không được nghĩ thế. Tôi cấm cháu...

– Có phải mấy hôm nay anh trôn em không? Tại sao anh đối xử với em như thế?

Cô bé nói đúng, Bách đã hiểu ra tình cảm của cô bé dành cho anh hôm cô dỗi hờn quay ngoắt người để chum tóc đuôi ngựa của cô hất vào mặt Bách, Bách muốn cô bé nguôi ngoai đi, tắt đi niềm hi vọng nơi anh. Bách đã ít về nhà, thậm chí còn toan tính chuyện sẽ dọn đi.

– Tôi đã có gia đình vợ con, cháu còn rất trẻ. Hai ta đã là những khoảng cách to lớn rồi. Cháu hãy bình tâm và suy nghĩ lại, tôi xem những lời cháu nói hôm nay như một trò đùa trẻ con mà thôi.

Chinh vẫn thỏ thẻ:

– Đừng cấm em yêu anh, đừng gọi em bằng cháu nữa. Em muốn anh cưới em.

Rồi cô bé nói như thách thức:

– Em chỉ yêu anh, dù anh thế nào, dù anh ở đâu em cũng cứ yêu anh và đi theo anh đây.

Sự chống đối của Bách đã yếu dần từng ngày, từng ngày, anh đã cảm động trước tình yêu ngây thơ và nồng nàn của cô bé, niềm tự hào của một người đàn ông được yêu, một tình yêu tự nguyện tìm đến, lại từ một cô gái rất trẻ và xinh đẹp đã cho phép Bách dần dần thua cuộc. Bách trở lại cảm giác thơ mộng chờ mong và thương nhớ cô bé Chinh như khi mới yêu lần đầu của thời tuổi đôi mươi; mỗi tình đã làm Bách say mê và cuối cùng người của mỗi tình đầu đã trở thành người vợ Bách hiện nay. Họ đã sống hạnh phúc, đã chào đón đứa con ra đời, cho đến khi Bách được cơ quan cho sang Mỹ tu nghiệp. Hai vợ chồng Bách đã quyết định cho tương lai gia đình họ, Bách sẽ tìm đủ mọi cách xin ở lại định cư tại Mỹ rồi bảo lãnh vợ con sang sau.

Anh đã trải qua bao gian nan và chờ đợi từ lúc xin được một công việc và được công ty chấp nhận thuê mướn chính thức. Bách có lý do hợp pháp xin tấm thẻ xanh, thời gian này Bách phải chờ đợi mất vài năm, rồi tới khi được nhập quốc tịch. Cái giá phải trả cho một tương lai tốt đẹp vợ chồng Bách phải hi sinh 7 năm trời xa nhau, chưa kể thời gian chờ bảo lãnh sẽ mất khoảng một hai năm nữa kể từ ngày nộp đơn.

Tình yêu mới đã làm Bách choáng váng, cô bé Chinh luôn giục giã Bách bằng câu nói “Em muốn anh cưới em”. Và cô đòi hỏi Bách không được bảo lãnh vợ con sang Mỹ, cô sẽ là vợ Bách, sẽ sinh đẻ cho Bách mấy đứa con. Bách lạc vào tình yêu chớp nhoáng của Chinh nhưng vẫn còn đủ chín chắn để hiểu rằng Chinh 18 tuổi còn bé bỏng, cô bé vẫn ở tuổi teen, anh phải giữ gìn cho cô bé cũng như cho chính mình. Với cha mẹ Chinh thì Bách như một người bạn vai em mà họ tin cậy và quý mến thế nên Bách càng phải giữ gìn. Bách chưa làm điều gì vượt quá giới hạn ngoài những nụ hôn và vòng tay ôm mỗi khi Chinh xuống basement gặp Bách và kê cả đôi lần hẹn hò nhau khi xem phim, khi đi ăn.

Bách luôn luôn ân cần khuyên nhủ và hứa hẹn:

– Em phải vào đại học, học xong đại học thì sẽ tính tiếp.

– Anh tính toán như ông già ấy, tại sao chúng ta yêu nhau không lấy nhau ngay bây giờ?

Bách phải “đe dọa”:

– Anh cưới em bây giờ thì chúng ta nghèo lắm, anh làm báo không đủ nuôi Chinh đâu.

– Em không cần tiền, em chỉ cần anh. Em sẽ đi làm bồi bàn ở McDonald’s nuôi anh.

Bách cảm động đấm đui vì những lời Chinh thốt ra hồn nhiên chân thật từ đáy lòng.

Bấy lâu nay khi chưa biết tình yêu của cô bé Bách luôn coi mình vai cha vai chú của Chinh, nay Chinh nói anh như “ông già” Bách bỗng thấy một chút khó chịu, anh muốn mình được trở lại thời tuổi trẻ.

Tháng 8, Chinh vào đại học, Bách hạn chế gặp gỡ và hẹn hò để Chinh lo việc học hành, cũng là để Bách suy nghĩ về bản thân mình, thử thách với bản thân mình và thử thách cả Chinh. Anh luôn bị giằng co, không thể bỏ vợ con đang chờ mong ngày đoàn tụ nhưng nếu một ngày nào đó anh lấy Chinh thì tình yêu này sẽ đi đến đâu? Cán cân tình yêu giữa Chinh và vợ con luôn ngang ngửa làm Bách bối rối và đau khổ. Và Bách càng ngạc nhiên với chính mình, anh đã yêu

cô bé mỗi ngày một thêm sâu nặng, Anh thèm được nhìn thấy Chinh, được nghe Chinh ríu rít, Chinh nũng nịu và ngay cả đòi hỏi ghê gớm của Chinh là anh không được bảo lãnh vợ con, anh cũng đã xiêu xiêu lòng, chưa tiếp tục. Vợ gọi phone sang thăm hỏi thì Bách trì hoãn nói đợi thêm một thời gian nữa để tài chính vững vàng thì anh sẽ nộp đơn bảo lãnh, kết quả sẽ nhanh chóng hơn. Anh trở nên yếu đuối và nhu nhược từ lúc nào rồi, anh đã bị Chinh bỏ bùa mê thuốc lú từ lúc nào rồi.

Tình yêu có thể đến dễ dàng với anh đến thế sao? Khi trước đó anh không hề có chút tình ý gì với Chinh, khi anh đang một lòng một dạ mong ngày đoàn tụ với vợ con. Cô bé đã xông vào đời anh, thổi vào lòng anh một cơn lốc bất ngờ làm anh chệnh vênh và gần như gục ngã.

Xong mùa Fall Semester, mùa đông lại đến, Chinh sẽ được nghỉ mấy tuần chờ mùa học tới. Mùa đông năm nay rất khác với Bách dù ngoài đường vẫn gió lạnh tuyết rơi. Thành phố Salt Lake có nhiều núi nhiều mây, có nhiều con đường dốc cao dốc thấp, có nhiều vỉa hè lạnh và đẹp với hàng cột đèn thấp thấp, bóng mờ thấp lên khi chiều tàn đêm xuống đang chờ đợi tình yêu hẹn hò của anh và cô bé.

Buổi chiều Chinh xuống basement, không mang theo đồ để giặt như thường lệ, điều ấy không làm Bách để ý, anh chỉ mong được ôm người tình bé nhỏ trong tay và nghe cô thủ thỉ những thương nhớ và mơ ước tương lai. Cô bé đã lớn thêm 1 tuổi, thêm một chút xinh đẹp và chắc là bớt một chút trẻ con.

– Anh ơi... Em muốn...

Vừa giáp mặt Bách, cô đã thốt lên ngay làm như không còn cơ hội cho cô nói. Bách vội âu yếm ngắt lời cô bé:

– Em muốn anh cưới em chứ gì, ngay bây giờ chứ gì? Anh đã nghe câu nói này cả trăm lần rồi. Chinh ơi, anh đã nói em cần phải hoàn tất đại học, em cần lớn thêm nữa. Hiểu chưa?

– Anh nghe em nói hết câu đã. Lần này em muốn... chia tay anh, chúng mình sẽ chia tay.

Bách cười cợt:

– Thì ra em vẫn tính trẻ con, sao Chinh lại phạm thời gian bên nhau để đùa với anh thế?

Nhưng gương mặt và giọng nói Chinh nghiêm trang, không hề đùa:

– Em đã có một bạn trai, anh ta học cùng lớp, cùng tuổi, cả hai chúng em đều trẻ trung và nhiều sở thích giống nhau. Chỉ vài tháng ở đại học, em đã khám phá ra chung quanh em có những chàng trai để cho em yêu thích và chọn lựa, thế giới này bao la và thơ mộng hơn nơi góc nhà dưới basement này và anh thì càng ngày càng cũ kỹ, già nua.

Bách sững sốt như ngày nào anh đã sững sốt khi khám phá ra Chinh yêu anh. Cô bé quay ngoắt người như thói quen mỗi khi có tâm trạng gì cần bày tỏ:

– Anh lo bảo lãnh vợ con anh đi. Em thành thật xin lỗi anh đây.

Chùm tóc đuôi ngựa quen thuộc của cô bé lại tung tẩy lên theo bước chân vội vàng nhẩy tót trên những bậc thang dẫn lên nhà, lạnh lùng và có cả tàn nhẫn. Bách ngồi chết lặng nơi bàn ăn, ngồi rất lâu bàng hoàng chưa ra khỏi cơn mơ. Cô bé đã yêu anh biết bao nhiêu, những lần cô đòi cưới, những lần cô khóc cười buồn vui vì anh. Tất cả đều là tình yêu bông bột sôi nổi của tuổi trẻ con, chỉ có Bách gần 40 tuổi đầu và nhiều kiến thức đời mà cũng bông bột sôi nổi yêu và tin vào tình yêu như bong bóng nước, như mây tụ rồi tan ấy. 18 tuổi Chinh yêu anh, 19 tuổi Chinh đã có tình yêu khác, sang năm cô 20 tuổi biết đâu lại có một tình yêu khác nữa. Chinh nói đúng, thế gian này bao la cho cô còn nhiều dịp yêu và lựa chọn tình yêu.

Bách đưa tay sờ lên mặt mình thử tìm lại cảm giác rung động khi lần đầu tiên chùm tóc đuôi ngựa của Chinh đã hất vào lúc cô ngúng nguẩy dỗi hờn hé lộ một tình yêu, nhưng chỉ còn lại một cảm giác buồn trống trải. Những mùi hương của tóc, mùi hương của thân thể cô bé ngây thơ xinh đẹp và quen thuộc mà Bách từng ấp ủ trong tay hình như cũng đã theo gió bay đi.

Nguyễn Thị Thanh Dương

SẾ CÓ NGÀY EM CŨNG CẦN GIÚP ĐỠ

Thấy thương cho quý bác
Bị em mắng, mĩa mai...
Tưởng em là người tốt
Ta đối xử chân tình
Nhưng em quá trịch thượng
Giúp không... ích, người khinh!

Từ nay đành đoạn tuyệt
Đừng theo ta giúp ai
Hãy ôm lòng khinh miệt
Chờ cho đến một ngày
Em phải nhờ người giúp
Sẽ rõ trắng đen ngay!
Ý Nga, 22.2.2023

THƯỜNG TRÀ CÙNG HƯƠNG HOA

(Tặng quý bạn hữu đã mời trà quý.)

*

Nhà ai trồng hoa lạ
Nụ bung cánh tỏa hương
Thoảng thơm cả phòng sách
Chủ, khách cùng vấn vương.

Ly trà nâng trên tay
Nhấp môi, vị len lời
Khói tỏa đường cũng say
Hương dịu dịu phảng phất.
Ý Nga, 22.2.2023

EM VẤN THƯƠNG!

Niềm đau cần phải trải qua
Mới ra hạnh phúc đã thừa hưởng kia
Yêu thương còn rất cần mà
Anh đi chi vội? Ai chia lệ này?
Á Nghi, 21.2.2023

NHÃO NIỀM NHỚ NHUNG!

Đẹp ơi là một mối tình
Đi đâu hai đứa chúng mình vẫn chung
Cho nhau triu mến, bao dung

HUYỀN EM TRÁNH KẼ HỖN HÀO!

Châm dứt một tình cảm
Ai chẳng thấy lòng đau?
Đừng học thói kiêu ngạo
Tình người đối với nhau.

Kẻ tham tiền, ích kỷ
Chỉ sống cho bản thân
Ngày ngày luôn than vãn
Để mưu lợi điều cần.

Chúng cân, đo, đong, đếm
Hồ đồ, lại lem nhem
Càng chơi càng nhiễm xấu
Đừng liên lạc nữa em!
Ý Nga, 22.2.2023

MA SƯ VI XI

Đăng đàn thuyết pháp nói nhiều
Về điều không liên quan đạo
Toàn chuyện “bò, heo, chó, mèo...”
Mà người đời luôn nguyên rùa!
Ý Nga, 22.2.2023

NHÌN MÀ NHỚ ANH

Hai người gốc Á Đông:
Ông nhàn nhã đi trước
Bà mờ mờ rờ rờ
Đi theo mà như... chạy.

Hai người gốc Tây phương:

Nắm tay thật tình tứ
Yếu, thấp: có người nhường
Khỏe, cao: chân chậm lại.

*

Nhìn họ mà nhớ anh
Bây giờ em đơn lẻ
Đường chẳng có ai giành,
Tay thiếu người đời nắm!
Á Nghi, 21.2.2023

Bây giờ cách trở, nhớ nhung mềm lòng.
Á Nghi, 21.2.2023

“GIA ĐÌNH CÁCH MẠNG”

Gia đình mi nằm vùng
Sao Việt Nam không ở
Qua đây sống ung dung,
Còn khen cam, hồng, đỏ?

Khoe khoang “Bám trai tơ!
Bắt phải cưới làm vợ
Sang, vừa xong giấy tờ
Về thăm anh cán bộ!”
Ý Nga, 20.2.2023

LÓT ĐƯỜNG CỘNG ĐI

Kẻ nịnh nọt thích bốc thơm, điều đóm
Cúi lom khom, mặc người ngó, kẻ dòm
Cần câu cơm: lý lợm ai cũng gồm
Câu đặng cá, đá văng nơm. Đáng tởm!
Ý Nga, 20.2.2023

EM ƠI!

(Thương về N, em học trò hiền lành.)

*

Tưởng là tình bạn sẽ thân
Hóa ra trịch thượng lộ dần sân si?

Em đừng kết bạn làm chi
Tránh xa cho sớm kéo trì nặng trĩu.
Tuổi cô mà vẫn làm người
Nói chi tuổi mới vào đời như em!
Ý Nga, 19.2.2023

*Trôi: dối trá, quấy quá, không thật

TIN XẤU

Bị ném đồ vô ốt
Trúng ngay vào điếm sinh
Tự nhiên mà đột tử
Thương em thơ tội tình!

Hưởng dương chưa bao tuổi

HỎI ANH

Lúc còn khỏe anh cứ trêu em khóc,
Khi lìa đời cũng đoạn tuyệt đờn đau
Lệ ở đâu chứa hết? Ôi biển sâu!
Em vẫn hỏi, sao anh không chịu nói?
Á Nghi, 21.2.2023

BỊ SAI Đâu ĐÁNH ĐÓ

“Được” hứa hẹn toàn lợi quyền hấp dẫn
Chúng phá người sống lương thiện, triền miên
Quên Đuốc Thiêng, tâm nguyện, chỉ vì tiền
Dần lộ diện: bị Việt gian sai khiến!
Ý Nga, 20.2.2023

ỒN ẸN CON NHÀ AI?

Khoe tiền, như kẻ tham lam
Mấy tên háo sắc rất ham gái, tiền
Tiệc tùng ả đái liền liền
Tên nào tên nấy cũng điền danh vô.

Từ từ ngấm rượu, ô... hô...
Biến thành cháu chắt của Hồ: đồ hôi
Vịt Kiêu cùng ả Gà... Lôi
Lôi đầu cả đám thả trôi “đại đồng”:

Tồng ngồng!

Ý Nga, 20.2.2023

CHO?

Mù mờ, nông nổi, háo danh
Mi sa vào bẫy chúng dành sẵn... cho
Tưởng đâu danh vọng thơm tho
Ai ngờ trả giá “ban... cho” cả đời!

Đem tài cầu cạnh danh hời
Tiếc công luôn cú, kêu Trời ai nghe?
Ý Nga, 20.2.2023

NHỚ NHÀ!

Đi xa mới biết nhớ Nhà
Hàng cau, bẹ chuối, ngô ra, công vào,
Lài, sen... hương thoảng ngọt ngào,

Tóc hây còn xanh đầu.
Cầu mong em siêu thoát
Cực Lạc hưởng ngọt ngào!
Ý Nga, 19.2.2023

Tre làng lá ngon... cũng trào vào... thơ!
Ý Nga, 19.2.2023

Ở MỘT NƠI KHÔNG PHẢI ĐẤT NƯỚC TÔI

Tiếng súng nửa đêm vang dội cả một vùng phía Đông của Kyiv. Toàn thể chúng tôi đang gật gù sắp ngủ trên nền xi măng cứng lạnh, thì tinh ngay dậy, trên tay ai cũng sẵn khẩu súng dài được cấp để chống lại bọn “xâm lăng phát xít”; nếu không gọi họ là kẻ xâm lăng thì tôi suy nghĩ mãi không còn một danh từ nào nhân đạo hơn để đặt cho họ nữa; nhà chúng tôi đang sống, đất nước chúng tôi đang hòa bình, bỗng có một bạo chúa cường quyền hùng mạnh hơn ở sát cạnh dùng vũ lực lấn chiếm tàn phá nơi chúng tôi đang ở thì chỉ có bọn xâm lăng phát xít mới làm việc này!

Tất cả chúng tôi, những người đang cầm súng, nấp trong một tòa nhà đã bị dội bom tàn phá hư hại đến 2/3, khu nghỉ dưỡng cao cấp này trước đây chỉ một tuần thôi, là nơi ở của những người già, những người lớn tuổi, chậm chạp bước từng bước mỗi sáng ra ngoài hàng hiên ngắm chim hót, uống ly café, nhâm nhi vài chiếc bánh, đọc tờ báo giữa ánh sáng ban mai, đưa tay vẫy vẫy vài người bạn già khác bên kia phòng mình, chúc họ một ngày sống vui khỏe. Thế mà giờ đây, những người già ấy đã phải bỏ nhà cửa, tiền bạc, tài sản tích lũy cả đời của họ để chạy vào nơi trú ẩn ở một đất nước lân cận hay di cư về... đất nước chính của họ, nơi họ đã từ bỏ mấy chục năm qua! Còn một số người không may mắn đã nằm sâu dưới lớp tường gạch vỡ vụn nát vì cuộc giao tranh khủng khiếp mấy ngày nay!

*Người lính trẻ chết trận ngoài khơi
Nên không nghe chủ nghĩa tuyệt vời
Người lính trẻ chết trận bờ ao
Không giương danh một chế độ nào...*
(Người Lính Trẻ - Phạm Duy)

Tiếng khóc ré thât thanh sợ hãi của những đứa trẻ khi tiếng đạn nổ vang trời, mùi thuốc súng, đạn dược, khét lẹt cả một vùng, bầu trời đen ngịt tưởng như cơn bão sắp đổ xuống, mịt mờ không còn thấy ai trước mặt cả, tiếng khóc ngây thơ và vô tội ấy như xé trái tim, cào cấu niềm đau thương, rụng rơi làn nước mắt, vọng xa hơn cả tiếng súng nhưng vẫn không làm động lòng

Minh họa: Pixabay

kẻ xâm lăng! Chúng muốn bóp nghẹt sự sợ hãi của những đứa trẻ vô tội, muốn giết tất cả người dân nơi đây, dù họ không có một tấc sắt trên tay chống trả, muốn tiêu diệt một đất nước có chủ quyền chỉ vì muốn làm bá chủ thế giới hay thỏa mãn một ý tưởng bệnh hoạn nào đó khi đã thật đầy đủ!

Đã ba bốn ngày nay, thủ đô Kyiv đã bị mất điện, nước, chúng tôi sống trong bóng tối dày đặc của ban đêm, lấy ánh sáng mặt trời ban ngày làm cái lò sưởi ấm áp. Ban đêm chúng tôi phải dự trữ tuyết

vào một xô đầy, để vào nơi có ánh mặt trời chiếu vào sáng hôm sau để tuyết sẽ tan chảy ra dùng làm nước uống cho tất cả mọi người. Chúng tôi chỉ ăn mỗi người vài cái bánh làm bằng bột bắp cầm hơi, cũng may là trước khi chiến tranh xảy ra đất nước Ukraine là nơi sản xuất rất nhiều bột bắp, bột mì, hạt mè, hạt hướng dương nên nhà ai cũng có rất nhiều những thức ăn khô dự trữ. Chiến tranh đã tiêu hủy phần lớn những phần thức ăn này, nhưng may mắn cũng còn được trợ cấp một chút để cầm cự.

Sát bên cạnh tôi, một phụ nữ còn rất trẻ, nàng đã cùng tôi chiến đấu chống lại quân thù cả tuần nay, tôi chạy đâu cũng quay lại xem nàng có bám theo không, tôi sợ nàng lạc tôi, sợ sẽ không thấy được hình bóng nhỏ nhoi, với cặp mắt trong xanh như bầu trời của Kyiv. Nàng là một công dân của Ukraine, khoảng chừng 21 tuổi. Nàng vừa vào đại học năm thứ hai ngành y khoa, chưa một lần giết một con vật nào dù chỉ là con thạch sùng, thế nhưng nàng lại ôm khẩu súng dài bằng cả người nàng. Mái tóc dài óng màu vàng kim loại thật đẹp, chắc đã từng làm mê đắm bao con tim của những chàng trai si tình, nay được cột gọn lên sau gáy, chỉ vài lọn bay lòa xòa trước trán mỗi khi đất đá tung bắn lên vì tiếng nổ của một khẩu đại liên cách đó không xa của các đồng đội. Đôi giày nhà binh trông có vẻ to lớn nặng nhọc lắm so với dáng người mảnh khảnh của nàng, những bước chân thoăn thoắt của nàng khi chạy, khi ngồi, ưỡn nắp trông thật khéo và tháo vát lắm! Tôi được biết nàng là một công dân yêu nước, nàng muốn cống hiến công sức cho đất nước, cũng như nàng mong khi ra trường làm bác sĩ để phục vụ cho cộng đồng! Khi tôi hỏi trong gia đình nàng còn ai đi lính như nàng không, thì nàng nhoèn cười thật tươi khoe rằng:

Hình minh họa: volodymyr-tokar-unsplash

còn rất trẻ, khuôn mặt non choẹt, tay bồng súng, nụ cười hiền hòa, chân chất, họ chỉ vừa học xong lớp 12. Tôi thực sự cảm phục lòng hy sinh, anh dũng của họ.

- Bố và anh cả của tôi cũng cầm súng như tôi... Họ ở cách xa tôi 3 tiếng đồng hồ lái xe!

Tôi thật khâm phục, ngưỡng mộ những người dân Ukraine, tôi thật sự muốn cống hiến một phần công sức của mình! Chính ngài tổng thống và vợ của ngài ấy đã truyền cảm hứng đèn cho toàn dân và cả thế giới. Tôi bỗng chảy nước mắt vì tình yêu nước của họ, tôi thật xúc động khi thấy tại sao số quân lính của Ukraine chỉ bằng 1/3 số lính của quân Nga thôi, mà họ đã trụ vững, đã đẩy lùi được bạo quân, giữ vững đất nước không rơi vào tay xâm lược cả 30 ngày nay? Đó chính là hồn dân! Tình đoàn kết! yêu nước và có lý tưởng!

Lẽ ra tôi đã phải về nước, đã phải theo đoàn người di cư về lại Canada để tránh cuộc chiến tranh vô nghĩa ấy, nhưng lúc xảy ra chiến tranh tại ariupol thì tôi đang chờ nhà trường trả lại passport vì đang làm gia hạn thêm, rồi vì những sự chậm trễ ấy, tôi đã không thể mua vé máy bay về nước được. Bom đạn nổ ra khắp Mariupol, buộc tôi phải chạy đến Donet'k, rồi nơi ấy hầu như thất thủ, tôi lại phải chạy về Kyiv. Nơi đây, tôi gặp những người lính

Tôi định cư ở xứ sở của những cây hướng dương này đã được bảy năm, lúc đầu chỉ vì muốn đi du lịch, sau đó tôi quen và yêu một nàng con gái có đôi mắt xanh màu da trời, nàng đã giữ chân tôi lại. Nào ngờ mới chừng được ba năm thì vợ tôi qua đời đột ngột vì một bệnh cancer gan không thể chữa được; vì quá buồn khổ tôi muốn trở thành người dân Ukraine chính nghĩa để được cảm ơn mảnh đất đã cho tôi ba năm hạnh phúc thật trọn vẹn bên người tôi yêu, và cũng muốn nhận miền đất xinh đẹp hiền hòa đầy kỷ niệm đẹp này làm nơi trú thân suốt cuộc đời còn lại. Cuối cùng vì sự kiên cường của người nguyên thủ quốc gia, tôi quyết định ở lại nơi đây để chung tay chiến đấu chống lại bọn xâm lăng phát xít đồ kia!

Ngoài môn khoa học ở trường đại học ra, tôi thường đi chụp hình nghệ thuật vào cuối tuần ở những sự kiện của cộng đồng nơi đây. Ukraine là một đất nước không những có cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, núi đồi hùng vĩ, mỏ quặng, than đá rất nhiều, mà còn là nơi những đền đài, bảo tàng, nhà thờ, park, tượng, ... được xây cất thật cổ kính và trang trọng. Tôi đã từng ngây ngất choáng ngợp với vẻ đẹp thiên nhiên hiếm có của đất trời bao la ấy, đã quên cả ăn để chụp lại những cảnh thật đẹp, thật nên thơ mà bây giờ chỉ còn là đồng tro tàn đổ nát đến quận lòng. *Một làn khói trắng*

Ru đời vào quên lãng

Nâng sầu thành hơi ấm

Hơ dịu tình đau

(Bài Không Tên Số 7 - Vũ Thành An)

Từ trong tòa nhà đổ nát hoang tàn nhìn ra bên ngoài, tất cả là một bãi chiến trường với gạch ngói, đường xá rách nát, hầm hố của chiến tranh, tiếng súng thỉnh thoảng lại nổ một tràng không phương hướng, chúng tôi phải nằm bẹp xuống chứ không sẽ bị bắn một cách rất oan uổng. Sắp đến giờ lập "hành lang nhân đạo" trong vòng ba giờ đồng hồ để dân chúng có thể di cư đến nước láng giềng hay nơi nào khác để tránh bom đạn của chiến tranh. Trước khi đến giờ này là bọn xâm lăng lại nổ hàng loạt đạn như để dọa phủ đầu rồi mới thật sự ngưng lại. Chúng tôi ra khỏi nơi trú ẩn, giúp những gia đình có con nhỏ và người lớn tuổi men theo hành lang nhân đạo ra khỏi làng, một cháu bé trai chừng 11, 12 tuổi, giương đôi mắt xanh ngọc lên hỏi tôi:

- Chú ơi, sao người ta lại ngừng bắn vậy? Chiến tranh mà cũng còn lòng nhân đạo, cho người dân tìm đường thoát khỏi bom đạn?

- Cho dù là chiến tranh, nhưng tổng thống của đất nước mình đã thương lượng với chính quyền của kẻ xâm lăng để trẻ con và phụ nữ sơ tán đến những nơi an toàn hơn.

- Vậy sao cháu thấy có những xe tăng vào thành phố bắn phá ác liệt lắm. Bắn vào nhà bạn của cháu, bạn cháu đã chết rồi, chính mắt cháu thấy nó không còn thờ nữa, y như trong phim vậy! Cháu muốn chạy lại cứu nó, nhưng mẹ đã vội vàng kéo cháu đi, cháu ghét họ lắm, sao họ lại đã man như vậy chứ! Con người chứ có phải con gà hay con vịt đâu! Họ bắn luôn vào cả những chiếc xe của người đi đường nữa!

- Chúng là kẻ xâm chiếm phá hoại, nên không tôn trọng sự sống của con người. Hãy bảo vệ mẹ cháu nhé, hãy dắt mẹ cháu đi con đường này đến đầu đường kia sẽ có người chỉ dẫn tiếp cho cháu nhe, hãy can đảm dắt mẹ nhé!

minh hoạ: ksenia-kazak-unsplash

Cháu bé gật đầu và nắm lấy tay mẹ đi như một người lớn biết bảo bọc mẹ, tôi nhìn hình ảnh ấy thật cảm khái tận đáy lòng!

Cách tôi không xa, nàng con gái nhỏ bé với mái tóc vàng óng đang ngồi thờ đốc, lấy ống nước ra uống vội vàng vài ngụm như sợ hết giờ, quệt tay ngang miệng. Cô ta giúp băng bó sơ sơ những người lính bị thương nằm rải rác trên đường và giúp mọi người đưa họ về tập trung một chỗ để săn sóc. Tôi lại gần:

- Những người này bị thương có nặng không? Họ có thể được chữa khỏi được không?

Nàng nhận ra tôi là người đã chiến đấu cùng với nàng mấy ngày nay mà cả hai vẫn giữ im lặng bên nhau, nét mặt buồn, nàng thờ dài:

- Chiến tranh, làm sao có thể biết được ngày mai, họ bị thương mà không có băng bông, cũng chả có thuốc men, không biết cầm cự đến bao lâu!

- Nghe nói mình đã được nhập thuốc và bông băng rồi mà!

- Nhưng vẫn chưa nhận được, nghe nói vậy thôi, mong sẽ nhận được sớm vì có những vết thương không thể để mở như vậy lâu hơn vài giờ!

Tôi rút từ trong ba lô ra cái máy hình, nó là bạn tôi trong mọi hoàn cảnh, không phải chỉ những hình ảnh thật đẹp của thời hòa bình mới làm bức tranh nổi tiếng, mà cả những lúc chiến tranh, những lúc thập tử nhất sinh như thế này mới thấy được ánh mắt và cảm xúc thật sự của con người trên tấm hình. Tôi vội chụp vài tấm nàng đang xoay lưng xoa mái tóc dài óng màu kim loại để cột lại cho gọn, dưới ánh nắng rực rỡ của chiến trường, bao quanh toàn là xe tăng hỏng, hết xăng, rải rác, súng ống của quân địch vứt ngổn ngang. Màu áo lính rằn ri của nàng con gái Ukraine nhỏ bé can trường trong ống kính làm trái tim tôi vô cùng xúc động! Tôi tiến lại gần nàng và đưa ra tấm hình trong máy, nàng ngược lên nhìn tôi, ánh mắt long lanh ướt đẫm:

- Em thực sự mệt mỏi quá! Nhìn họ bị thương, bị đói, máu chảy ra nhiều mà không có gì để cứu giúp họ, em thấy mình quá bé nhỏ, em thất vọng quá!

Nàng bỗng ngả đầu vào vai tôi khóc nức lên như một cô bé mang đầy tâm sự, tôi đưa tay vuốt lấy mái tóc mượt mà của nàng:

- Hãy nín đi! Có những lúc thật đau lòng như lúc này đây, chúng ta hãy can đảm lên nhé, chiến tranh là vậy đó!

Nàng nhấc đầu ra khỏi vai áo tôi, một chút xấu hổ:

- Em... xin lỗi! Em thật không cảm được nước mắt! Em... xúc động quá!

- Ai cũng vậy mà, lần đầu tiên ra chiến trường là thế đấy! Hãy đi theo sau lưng anh nhé, anh sẽ bảo vệ cho em.

Nàng nhón miệng cười biết ơn, cái lúm đồng tiền trên má trái lúm sâu, để lộ hàm răng trắng nhỏ thật dễ thương. Trống ngực rộn ràng đập mạnh, tôi cảm thấy trước mắt tôi là một cô gái mà tôi cần phải mang cả mạng sống của mình ra bảo vệ nàng suốt đời; khuôn mặt bé nhỏ của nàng gần

kề tôi như chỉ một hơi thở nhỏ cũng chạm đến được, tôi cúi nhẹ xuống, hai đôi môi của chúng tôi chạm vào nhau như hai đóa hoa dại ngọt ngào giữa thời chiến.

*Nhiều vị trời ngời ôm mặt khóc
Từng vị thần rủ nhau vụt mắt
Tình chỉ còn mầu tang lạnh ngắt
Và còn gì nhan sắc người yêu?
(Người Lính Trẻ - Phạm Duy)*

Quân Nga và chúng tôi miệt mài bắn nhau, rồi nấp, rồi bắn; đã bao lần tôi cứ tưởng mình sẽ phải hy sinh vì những chiến xa, bom khủng hiểm độc của bên địch tuôn ra không ngừng. Chúng tôi lại không phải là những người sinh ra để chiến đấu, chỉ cần chút sơ xuất giữa đường tơ kẽ tóc là mất mạng như chơi. Tôi lo sợ cho Kelly, nàng vẫn bám sát tôi không ngừng. Mỗi lần tiếng súng nàng nổ vang chói lọi bên tai tôi, tôi cứ phải khẽ nhìn sang bên, xem nàng còn sợ, còn muốn khóc, muốn vứt khẩu súng xuống đất hờn giận như những lần đầu tiên tập trận hay không. Nàng đã thật sự có kinh nghiệm, nàng đã bắn chết vài tên lính Nga. Mỗi lần tôi thấy nàng lập công, vội vàng nheo mắt khen nàng giỏi, nhưng nàng lại không vui, tôi vội hỏi qua hai lần đạn:

- Tại sao bắn chúng chết, em lại không vui?

- Em không muốn nhìn thấy họ chết, họ đổ máu!

- Nếu họ không chết thì chúng ta phải chết thôi!

- Vậy... vậy thì em không có sự chọn lựa rồi!

- Phải, chiến tranh là dứt khoát, bên này hoặc bên kia, em không thể đi nước đôi!

- Chúng là những chiến binh còn trẻ quá, không biết đã học xong trung học chưa nữa. Gia đình họ sẽ mất đi những người con trai. Mẹ họ sẽ như thế nào đây khi chẳng thấy nữa một người con trong gia đình?....

- Người vợ, mẹ sẽ ra sao khi họ không bao giờ nhìn thấy người bố hay chồng của mình nữa?

- Chiến tranh thật khốc liệt!

Tôi nhìn nàng, ý nghĩ của nàng và tôi cùng giao nhau, nàng tình cảm quá.

Cuộc chiến này đến bao giờ mới kết thúc? Không ai có thể trả lời được! Trên đầu tôi tiếng máy bay vùn vụt, khói nhà đen cả bầu trời xanh, những hỏa tiễn bắn lên cao tóe sáng rực lửa. Tôi liên tưởng đến những ngày chiến tranh cuối cùng của quê hương tôi cách đây 47 năm. Cuộc chiến ấy đã chia cắt gia đình tôi, đã làm bố mẹ, chị em tôi không còn thấy nhau nữa, như những cánh tay,

Minh họa: pexels-алесь-усцінаџ

cánh chân bị cắt lìa khỏi thân thể, không thể trách ai được, mà chỉ biết chịu trận chấp nhận qua những ngày tháng còn lại của cuộc đời thiếu ánh sáng này!

Không hiểu sao người con gái đi bên tôi trong cuộc chiến tranh tuy mới chỉ vài tuần nay, tôi đã cảm thấy sẽ là người quan trọng nhất đi suốt cuộc đời còn lại của tôi. Chiến tranh, đau khổ, mất mát làm chúng tôi càng gần nhau hơn nữa, một giọt nước lúc này rất cần thiết cho chúng tôi, và tôi tự nhủ với lòng sẵn sàng nhường giọt nước cuối cùng trong chai ấy cho nàng!

Nhẹ gối đầu

Ngừng nổi đau

Tôi đi qua tấm bia không in hình dung

Trước mắt những cái tên xa xôi lạ lẫm

Sinh ra hay chết đi giờ như dĩ vãng

(Hồi Úc - Phan Mạnh Quỳnh)

Chúng tôi biết được qua internet những cuộc biểu tình rầm rộ ủng hộ lòng yêu thương gửi đến những đứa bé, phụ nữ vô tội bị chết oan uổng, chống lại chiến tranh xâm lăng Nga- Ukraine. Họ đẩy những chiếc xe nô em bé đi đầy đường muốn gửi một thông điệp cho nhà cường quyền Nga hãy ngừng cuộc chiến xâm hại đến các em nhỏ, đến trường học và nhà thương. Chẳng phải người cùng màu da vàng với tôi, nhưng họ cũng chung giòng máu đỏ trong thân thể, tôi muốn làm một điều gì đó thật ý nghĩa khi còn sống trên thế gian này. Ai cũng chỉ có một đời để sống, một cuộc đời 60 năm, tôi muốn sống thật có ích, thật ý nghĩa, để khi không còn nữa, tôi không khỏi hối tiếc, đã sống một cuộc đời thật có ích!

Xung quanh tôi, các quân dân bùng súng, đâu phải ai cũng là chiến sĩ của Ukraine, người bên tay trái tôi là dân quân của Ba Lan, người đứng cách tôi một lá chắn là người Nga, đã định cư ở Ukraine từ bao đời nay, người cách tôi một bờ tường nứt đổ, nằm sạt xuống đất là nhà báo người Mỹ gốc Việt như tôi. Không phải là quân dân của đất nước chúng tôi nhưng vì lý do gì lại cầm súng chiến đấu chống lại quân Nga bạo tàn? Mỗi người đều có một lý do riêng, nhưng tôi biết họ cùng một ý tưởng với tôi: yêu hòa bình, không chấp nhận thấy cá lớn hiếp cá bé!

Hai bên đang ác chiến quyết liệt gần thành phố Kyiv, một cậu bé con không biết từ đâu xuất hiện ở một tòa nhà đổ nát cách chỗ chúng tôi ẩn náu không xa, cậu bé chừng 10 tuổi, khóc thét giữa những làn tên mũi đạn:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Các chú ơi, xin đừng... đừng bắn mẹ cháu! Mẹ cháu chảy rất nhiều máu, không thở được rồi!

Chúng tôi sững sờ vài phút, ngừng bắn vì bất ngờ thấy cảnh tượng này. Một cô gái nhỏ tóc vàng bỗng nhiên lao ra như tên bắn, bé sóc cậu bé vào bên trong chỗ nấp. Tôi nghe tiếng lao xao nói chuyện:

- Con hãy ở yên trong này, ngoài kia đạn bắn xối xả, có thể trúng con làm sao!

- Nhưng con muốn họ hãy ngưng bắn. Mẹ con đã bị chảy máu vì họ rồi! Con muốn nói họ hãy ngưng bắn!

Cô gái can đảm ấy chính là phóng viên nhà báo của đất nước Thổ Nhĩ Kỳ. Cô ta chỉ ghi hình cuộc chiến này, đã bất chấp hiểm nguy của bản thân để cứu cậu bé nhỏ Ukraine ấy giữa hai làn đạn, tên bay. Sau đó cô đã rất khiêm nhường không nhận danh hiệu anh hùng mà Tổng thống Zelensky ban tặng.

Minh họa: pexels-kamerkaira-chefphotographer

Ở một nơi không phải đất nước tôi, tôi chứng kiến được nhiều bài học đạo nghĩa của chính dân tộc Ukraine; thay vì đào tẩu khỏi chiến tranh, trốn ở một đất nước yên bình khác, nhưng Tổng thống nơi đây đã anh dũng đương đầu cùng toàn dân, ở lại mặt trận cùng với tất cả chiến binh đánh đuổi quân xâm lăng bạo tàn! Còn gì hơn là nhìn thấy những hình ảnh thật đẹp ấy, nó thay cho muôn vàn lời kêu gọi nghĩa vụ, thay cho sự vận động binh lính đứng lên chống quân thù; ngay như tôi và những quân dân đang nằm bên cạnh tôi trong

những chiến hào, chúng tôi là những người ở các xứ sở khắp mọi nơi trên trái đất, với đủ các lý do để ở lại nơi đây, tiếp tay cho quân đội Ukraine đẩy lùi xe tăng, chiến xa bọc thép của quân thù sát biên giới. Mỗi quả pháo kích của chúng tôi đẩy lùi được quân Nga, là những tiếng reo hò vang dội của đồng đội và anh em cổ vũ lẫn nhau. Tinh thần chúng tôi rất cao vì chúng tôi có lý tưởng, có mục đích chứ không phải xâm lăng nước anh em hàng xóm đã từng góp tay xây dựng cơ đồ với mình!

Một đội quân với những xe tăng chiến hạm dài trên 64 km của quân thù lù lù tiến vào thủ đô Ukraine như những con bạch tuộc có chiếc vòi dài lồng thòng muốn hút máu người dân, thổi bay những căn nhà gạch thật cao, những nhà thờ cung điện của cả mấy thế kỷ lịch sử. Tôi đau lòng như chính đất nước của tôi, nữ nào họ cày xé toang những kỳ công của lịch sử, họ muốn xóa sạch những chứng tích tượng đài của ông cha xây dựng nên nước nhà hay sao? Hồ, sông, núi, những nơi tôi đã từng đi qua, từng chụp hình với vợ tôi năm năm trước đây, đang từ từ sụp đổ dưới những họng súng ác độc tàn nhẫn của quân phiệt đỏ! Khi quân Nga bị dân quân chúng tôi đẩy lùi, một số quân lính của họ bị bắt, những người ấy còn rất trẻ tuổi, họ van xin:

- Hãy đừng đánh đập trừng phạt chúng tôi, chúng tôi bị nhà nước Nga tuyên truyền đến giải phóng người dân Ukraine, chúng tôi sẽ được mọi người nơi đây hoan nghênh, đón tiếp trọng vọng, chứ không ngờ là chúng tôi mang danh hiệu xâm lăng nước láng giềng, chúng tôi không thể nào làm việc này, nên đã đầu hàng vô điều kiện; xin hãy khoan dung cho chúng tôi!

Chúng tôi lục lọi xe hậu cần của quân Nga chỉ thấy những bao khoai tây, bánh mì và dưa chua, ngoài ra không thấy đồ ăn nhiều dinh dưỡng cho quân lính Nga đánh trận, làm sao họ có thể chịu đựng được với chừng ấy calorie để chống lại cơn lạnh lẽo gió rét của mùa Đông!

Bây giờ tôi mới hiểu người dân Nga bị chính quyền lãnh đạo che mờ mắt, tuyên truyền những điều dối trá để dễ cai trị. Họ bỏ lại xe chiến hạm, vứt cả súng trường, hủy bỏ những máy móc kỹ thuật số, phá hỏng đường dây liên lạc... Tất cả là để ở lại Ukraine, họ xin lỗi và không muốn làm kẻ tội đồ, sẵn sàng chung tay với người anh em sát biên giới, chống lại quân phiệt Nga.

Hãy nhìn xuống chân để thấy thương người thua mình

Vẫn gượng sống vui trong niềm tin

Hãy nhìn xuống chân để lắng nghe nổi bất bình

Muốn gào thét nhưng phải lặng thinh

(Hãy Nhìn Xuống Chân – Lê Hữu Hà)

Kelly mỗi ngày mỗi gan dạ hơn và nhanh như con sóc, nàng đã bắn chết rất nhiều quân lính Nga, tránh đạn rất chì, nàng có thân hình nhỏ bé nên chỉ cần khễ tránh qua một bên thôi là tránh được viên đạn của kẻ thù trong đường tơ kẽ tóc. Tôi nhớ mới chiều hôm qua, khi tiếng súng có vẻ im lặng, tôi lồi trong ba lô ra chiếc máy chụp hình, định chụp lại cảnh tiêu điều hoang hôn sau một ngày quân Nga đánh chiếm và đã rút quân. Tôi nấp ở một chân cầu xiêu vẹo, nhìn sang bên kia bờ sông, Kelly cũng đang mơ mộng về một nơi nào xa lắc không chút lay động, tôi nhắc máy hình lên để chụp lại một khuôn mặt với sức sống mãnh liệt giữa đồ nát hoang tàn. Bất thành lình tôi thấy một viên đạn đang bay về phía nàng. Hết sức bình sinh, tôi hét lên:

- Nằm xuống!

Ngay lúc ấy, thân hình nàng cuộn tròn lại và nhanh như chú sóc con, nàng lăn vòng qua bên kia tảng đá, viên đạn vừa vạn bay đến trúng ngay vào đồng cỏ mà nàng vừa lăn sang bên trái chưa đầy nửa giây! Cả thân người tôi run lên cầm cập, tôi chưa quen với chiến tranh lắm, tôi muốn òa khóc vì mừng cho nàng đã thoát nạn, tôi không muốn nhìn thấy một người con gái nữa lại nằm xuống đâu! Tôi đã chứng kiến cảnh ra đi của vợ trước rồi, chỉ còn lại tôi bơ vơ trên cõi đời này, không gia đình, không họ hàng thân thiết, chỉ làm bạn thân với chiếc máy ảnh mà thôi.

Cẩn thận coi chừng phải trái, không còn quân thù, tôi vội vàng lao đến nàng bên kia bờ hồ:

- Tại sao em không để ý “tụi nó”?

- Có chứ! Nhưng hôm nay là ngày sinh nhật anh trai em đấy! Nên em hơi sơ hở vì nghĩ đến anh ấy. Tội nghiệp anh, sinh nhật mà phải chiến đấu!

Tôi xoa đầu Kelly:

- Em phải cẩn thận nhé, đừng ỷ y giữa chiến trường...

- Vậy sao anh lại bò qua đây? Không sợ chúng nó trốn gần đây sao?

- Buổi chiều trời tối thường chúng nó không thấy rõ nên sẽ ngưng bắn rút lui đó! Anh cũng khen em rất nhanh như con sóc, may là người nhỏ nên tránh được dễ dàng, người ai hơi to mập một chút thôi là sẽ lãnh đạn ngay!

Nàng chun mũi cười hiền từ. Tôi khoác tay ngang qua vai nàng, nàng buồn buồn:

- Không biết đến bao giờ mới ngưng bắn đây?!

- Nếu ngưng bắn, anh sẽ theo em về thăm gia đình nhé?

- Dĩ nhiên rồi, em sẽ giới thiệu anh với ba mẹ. Em sẽ được đi học lại. Còn anh?

- Anh... anh sẽ về nước để tìm mẹ.

- Rồi sau đó?

- Sau đó...

Tôi nhào người đến ôm chặt lấy nàng trong bộ đồ lính rần rì. Giữa ánh hoàng hôn đang khuất dần dưới chân núi bên kia bờ hồ, những cơn gió lạnh thổi qua, hất những làn tóc của Kelly xuống mặt. Tôi thấy nàng thật đẹp, đẹp như nàng con gái liêu trai trong những truyện mà tôi từng đọc qua với mái tóc vàng óng ả trên nền tuyết trắng phau, cặp mắt xanh lơ trong đêm tối ngược lên nhìn tôi trong suốt như dòng sông Tysa hiền hòa. Tôi xiết nàng trong vòng tay rắn chắc. Thân hình nàng, dưới cái xiết chặt của tôi, thật bé nhỏ, lọt thỏm trong bộ đồ nhà binh rộng to. Tôi cảm

thấy trái tim của tôi và nàng đập thật mạnh, nghe cả tiếng bao tử réo gọi vì đói, chưa có gì cho vào bụng cả ngày nay. Tôi nhẹ nhàng đặt lên đôi môi râm nóng của nàng một nụ hôn thật lâu, thật dài. Phút giây ấy chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn, nhưng rất quý, đã cho tôi một xúc động mãnh liệt giữa thời chiến. Tôi cảm thấy thật hạnh phúc tận cùng trái tim, tôi cảm ơn người con gái ấy, cảm ơn ông Trời đã ban cho tôi mỗi duyên kỳ diệu này.

Mình họa: pexels-nati

Mấy hôm nay mặt trận có vẻ yên lặng hơn mọi khi, lính Nga có vẻ uể oải, lâu lâu mới nổ lác đác vài phát súng, hù dọa chim chóc, xe tăng bỏ lại đầy đường, họ chạy bộ trốn khỏi chiến trường. Chúng tôi cũng vào bên trong ăn uống nghỉ ngơi, hiếm lắm mới được những đêm “hòa bình giữa chiến tranh”. Chúng tôi nằm bên nhau, nàng gối đầu lên cánh tay tôi, chúng tôi nói rất nhiều chuyện cho nhau nghe về tuổi thơ của mỗi người, chuyện gia đình và đất nước Việt Nam của tôi. Chúng tôi không biết đã nói đến bao lâu đã nghe tiếng thờ đều đặn nhẹ nhàng của Kelly.

Ta tưới mát em

Bằng dòng suối yêu đương

Ta dẫn em đến tận cuối con đường

Nơi bình minh và hoàng hôn không còn tranh chấp

Nơi hương cỏ hoa mên mang tràn ngập

Thắm đậm nồng nàn chỉ ta và em

(Ngủ Yên Trong Mắt Em- Nguyễn Hoàng)

Đây là người con gái thứ hai đã khiến trái tim tôi rung động từ khi người vợ quá cố đầu tiên của tôi. Lúc ấy tôi cứ tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ có thể mở lòng để yêu được ai nữa vì nàng là mối tình đầu, là sự khám phá ngọt ngào của hai kẻ ở hai đất nước hoàn toàn xa lạ khác nhau về văn hóa lẫn tín ngưỡng; chính nàng đã mở cho tôi thấy đất nước và con người Ukraine đáng yêu và hòa bình đến dường nào. Nàng đã ra đi nhưng run rủi cho tôi quen một nàng con gái khác thật đáng yêu và cần sự che chở, bảo bọc của tôi.

Chỉ một tháng qua, từ hai người hoàn toàn xa lạ, nói với nhau rất ít vì không đủ thời gian, nhưng những hành động nhỏ nhoi của nàng không thể nào thoát khỏi ánh mắt tôi. Tôi không muốn nàng phải vì đất nước, nhân dân hy sinh bản thân mình, tôi sợ nhìn thấy máu của người mình yêu, sợ phải lay gọi hàng giờ không có tiếng đáp, sợ phải xa rời thêm một lần nữa người con gái tôi đang đặt trọn niềm yêu thương. Cuộc chiến này làm tôi thật sự lo lắng!

Nhìn nàng nằm ngủ yên lành với mái tóc vàng óng dài trên nền gối xanh rần ri nhà binh, trông nàng thật yên ả như dòng sông Dnepr phẳng lặng ngoài kia. Nụ hôn đầu đêm như còn vương vấn trên môi, gây cho tôi chút sáng khoái lâng lâng, chút quyến rũ ngọt ngào như chất bia Obolon nổi tiếng, đặc biệt của địa phương nơi này mà lần đầu tiên tôi được nếm!

Ngẩng mặt lên trên trời, bầu trời còn tối đen, nhưng lấp lánh những vì sao xa tít, tiếng súng địch chẳng còn vọng bên tai, họ đã đầu hàng hết rồi sao? Hay họ đã đào ngũ, sự yên ắng lạ thường, tưởng chừng như hòa bình đang lập lại với những người dân vô tội. Tôi không phải là dân Ukraine chính thức, xin nhận nơi này làm quê hương thứ hai, tôi chấp tay cầu nguyện đáng cứu thế ở trên cao cho hòa bình về với nhân loại, dòng máu đỏ con người đã mất mát quá nhiều, sự tham lam, ty hiềm bành trướng xin hãy dừng lại để các em nhỏ chân sáo đến trường, những gia đình đừng bị phân chia nữa. Lời cầu nguyện thái bình cho đất nước có khó quá không? Có phù du quá không? Có phải là một điều xa xỉ không?

Sỏi Ngọc

TẶNG VẬT MÙA XUÂN

Nàng áp điện thoại sát tai, lắng nghe. Tiếng Hường rộn ràng:

- Ê, bữa nay tao có tin hấp dẫn cho mày nè.

Gọi miễn phí qua *messenger*, may rủi lắm. Thì vậy, người ta chẳng nói, cửa rẻ là cửa ôi sao. Mà đây lại là cửa không tốn tiền, nghe tiếng được, tiếng mất cũng hợp lý thôi. Với nàng, và có lẽ với cả nhỏ bạn, nghe rõ hay không rõ, chẳng quan trọng. Hai đứa chỉ cần nhắc đến chữ ngày xưa, hồi đó... là lòng tràn ngập niềm vui. Lắm khi cả hai cùng nhận ra, mình kể câu chuyện đã năm bảy lần, mà nghe lại, vẫn cứ xuýt xoa: “Ôi, vui quá, đẹp quá.”

- Mày nhớ anh Nguyên bạn anh Hưng tao không? Hồi đó, anh Nguyên trụ trì nhà tao thường lắm.

Suýt nữa, nàng đã buột miệng: “Nhớ! Chứ sao không nhớ!” Gần nửa thế kỷ rồi, mà giờ đây, nhắc tên Nguyên, trong trí nàng hiện lên hình ảnh nhà Hường, êm đềm, thân thiết. Lệ thường, khi nàng đến, Hường lôi tuột nàng vào phòng học. Ngang qua phòng khách, “giang sơn” của bạn bè anh Hưng, nàng liến thoắng chào hỏi các anh. Nhưng khi nghe giọng nói trầm ấm của anh Nguyên: “Chào cô bé”, nàng quỳnh quáng, ngượng nghịu, lú lú riu riu theo chân Hường, chẳng dám ngược nhìn, đáp chào anh. Lần ấy, nàng đến chơi, Hường vắng nhà. Chỉ có anh Hưng và các bạn đang tụ tập. Anh Hưng vui vẻ: “Hường theo Má anh đi công chuyện, chắc sắp về tới rồi.” Anh Nguyên đứng dậy, nhường ghế, ân cần: “Cô bé ngồi đây với tụi anh nha.” Nàng bối rối, vẫn đứng xó rớ, lí nhí trong miệng: “Dạ, dạ.” Tiếng anh Nguyên nghe như rất gần bên tai nàng: “Cô bé biết không? Thi sĩ Nguyên Sa ngâm nga thế này: “Em gầy như liễu trong thơ cổ/ Anh bỏ trường thi lúc thịnh Đường”. Tuyệt vời! Phải không cô bé?” Nàng luống cuống cúi đầu, mặt mũi nóng ran, nhìn trần trời sàn nhà. Nghe tiếng Hường lao xao ngoài cổng, nàng mừng rỡ, phóng chạy ra với bạn.

Tiếng Hường riu rít, kéo nàng khỏi dòng hồi tưởng:

- Ui, ui, chuyện dài ngoằng, từ đông sang tây, từ thế kỷ 20 qua thế kỷ 21. Đây, đây, mày nói chuyện với Nam nha.

Nàng chạy theo lời huyền thuyên của Hường muốn hụt hơi. Nàng hỏi với:

- Nam nào vậy hả? Học chung với tụi mình năm nào?

Hường cười ha ha:

- Bạn học đâu nè. Nam là thằng Tí Anh, em kể tao đó.

Tranh của Họa sĩ Đinh Trường Chinh

Ô, nàng nhớ rồi. Hường hơn nàng hai tuổi, nhưng bị học trễ. Bạn bè cùng lớp, coi như bình đẳng, mà tao mi tớ thoải mái. Hồi đó, nàng đã nhỏ giò, cao suýt soát Hường, nhưng ốm nhách, ốm nhom. Tí Anh cùng tuổi nàng, học ngang lớp nhưng khác trường. Hường “ép” Tí Anh gọi nàng là chị, vì nàng là bạn của Hường. Tí Anh, theo lệnh của chị, dạ thưa kính cẩn. Nhưng nàng ngại, gặp Tí Anh, nàng chỉ nói trống không, chẳng xưng, mà cũng chẳng hô. Có tiếng lịch kịch. Có lẽ Hường trao điện thoại cho Nam.

- Chị Thi ơi, Nam đây nè.

Trong trí nàng lơ mơ hình ảnh “cậu em” lém lỉnh, hiếu động nàng gặp những lần đến nhà Hường chơi. Kỷ niệm với Nam lại là kỷ niệm sâu. Lần đó, Nam hát ông ông theo radio: “Thi ơi Thi ơi Thi Thi có biết không Thi”, rồi cười toe toét: “Ông nhạc sĩ viết bài hát này tặng chị Thi hả?” Nàng tức lắm, mím môi, không thềm trả lời. Nam thấy mặt “quăm xà mâu” của nàng, rét quá, giả là: “Giỡn chút xíu mà.”

Vài phút đầu, nàng hơi ngỡ ngàng. Nhưng Nam đã nhanh chóng vẽ đường cho nàng, trở về không gian thị xã của thế kỷ trước. Nam kể chuyện như thể Nam là một người bạn thân trong nhóm bạn học của nàng. Lần tái ngộ trên điện thoại với Nam sau mấy chục năm đã mở màn cho những buổi chuyện trò “cháy máy” giữa nàng và Nam. Trong tuần, ở Âu châu, nàng đi làm về, bên Việt Nam đã nửa đêm. Thứ Bảy, nàng bận rộn với những sinh hoạt cộng đồng. Bởi thế, nàng phải chờ đến Chủ Nhật, mong Nam có thể thu xếp thì giờ, ôn chuyện xưa với nàng.

* * *

Mẹ Hường rất quý bạn bè của con cái, nhất là bạn người con cả. Bởi thế, nhà Hường ngày đó là trụ sở của nhóm bạn anh Hưng. Thi là bạn thân của Hường. Ở trường, hai đứa ngồi sát nhau. Cuối tuần, nếu gia đình Thi không đi chơi xa, Thi xin phép lên nhà Hường. Hai đứa vừa rù rì chuyện trò, vừa tỉ mỉ làm đồ chơi thủ công. Khi dùng tấm gỗ ghép thành nhà sàn, cầu tre. Lúc xếp giấy thành hình chim cò. Anh Nguyên hay hỏi Hường về Thi. Hường đoán, anh ấy muốn làm quen với chị Quỳnh, chị của Thi. Một hôm, anh Nguyên đưa Hường một tờ giấy, nhờ Hường chuyển cho Thi. Hường hỏi gặng:

- Em biểu con Thi đưa tờ giấy này cho chị Quỳnh hả?

Anh Nguyên lắc đầu nguầy nguậy:

- Sao lại đưa chị Quỳnh! Anh gửi Thi mà.

Hường thấy khó hiểu ghê. Chị Quỳnh yếu điệu thực nữ, xinh ơi là xinh. Chị bằng tuổi anh, cũng học ban C, mới xứng đôi, vừa lứa với anh chứ. Hường cười hí hí:

- Trời ơi, nhỏ Thi nó con nít chạy hà. Anh Nguyên biết hông, lớp Chín tụi em, con gái mặc áo dài hết trội tron. Chỉ mình nó và con Diệp còn mặc áo đầm đi học.

Anh Nguyên chẳng quan tâm thông tin đặc biệt Hường vừa cung cấp, vỗ vỗ vai Hường:

- Giúp anh nhen. Mai đi học, đưa thư này cho Thi. Nhớ để ý, đừng cho các bạn khác thấy.

Hường bỗng thấy mình quan trọng:

- Anh yên tâm. Em sẽ bí mật nhét vào cặp của nó.

Nhìn tờ giấy gấp đôi, Hường cảm lòng không đậu, liếc sơ sơ vào: một bài thơ. Anh Nguyên ghi phía trên: “Gửi T”, phía dưới anh ký mỗi chữ “N”. Hường không dám liếc thêm. Định bụng, khi đưa Thi, sẽ xin đọc ké. Lúc đó, mẹ Hường gọi vào nhà bếp nhờ làm gì đó. Hường để vội tờ thư nơi bàn học, trên mấy cuốn vở của Hường. Hường quên băng sứ mệnh anh Nguyên giao phó. Đến tối, chuẩn bị sách vở, Hường sực nhớ đến tờ thư. Hường tìm khắp nhà. Tờ thư không cánh mà bay mất tiêu. Hường tức mình quá trời. Hồng lẽ ma giấu. Gặp anh Nguyên, Hường lơ lơ, đâu dám kể lỗi của mình. Gặp Thi, Hường nín thinh. Hường tự nhủ, có đưa cho Thi, con nhỏ khờ khờ, đọc bài thơ, chắc gì đã hiểu. Hường nghe kể, anh Nguyên làm thơ hay lắm. Bởi thế, Hường tiếc, chỉ mới thấy tựa bài thơ *TẶNG VẬT MÙA XUÂN*, chứ chưa đọc được câu nào. Anh Nguyên

trường Hoàng đưa thư, mà Thi chẳng có phản ứng. Cho nên, gặp Hoàng, anh không hỏi về tờ thư. Anh cũng thôi hỏi Hoàng về Thi. Chuyện tờ thư trở thành chuyện nhỏ, Hoàng mau chóng quên luôn.

Sau tết Nguyên Đán 1975, chiến cuộc ngày càng nóng bỏng. Gia đình Thi vội vã rời thị xã trước khi con lốc đờ đờ chụp xuống miền nam. Thi chẳng kịp gặp Hoàng từ già. Hai đứa mất liên lạc mấy thập niên. Cách đây không lâu, nhờ *internet*, bạn bè tìm được nhau. Gia đình Hoàng ở Việt Nam. Cả nhà Thi sang Đức vài chục năm. Ai nấy giờ đây tóc đã phai màu, con cháu đầy đàn. Thế mà, mỗi lần họp mặt, đề tài ngày xưa lúc nào cũng sôi nổi. Nam dặn, nếu Thi về Việt Nam, nhớ cho Nam gặp. Nam sẽ bật mí một bí mật ngày xưa. Hoàng thắc mắc:

-Sao phải chờ chi lâu vậy? Chị gọi điện thoại Thi đều đều.

-Ừa, vậy à. Lần sau chị gọi chị Thi, cho em nói chuyện với chị nghe.

Nhớ chuyện hồi xưa, Nam áy náy lắm. Ngày đó, Nam thấy tờ giấy rơi xuống cạnh bàn học. Nam nhặt lên, táy máy mở ra đọc: Ô! một bài thơ. Người nhận không phải chị Hoàng. Mà người gửi chả là anh Hưng. Ba Má chắc chắn chẳng liên quan gì đến chuyện này. Thế thì tại sao có tờ thơ ở nhà mình nhỉ. Minh sẽ trở tòi thám tử, tìm tông tích của tờ thơ. Điều làm Nam thích thú là người gửi ký tên N. Nam xếp nhỏ tờ thơ, nhét vào túi áo, treo lên cây ổi sau vườn, vừa nhâm nhi trái ổi, vừa đọc bài thơ. “Nặng rất nhẹ cho em hồng đôi má/ Trôi vào xuân màu lá rất tinh khôi.” Điểm môn Việt Văn của Nam quanh quẩn mức trung bình. Tuy vậy, Nam rất thích thơ văn. Nam ngưỡng mộ anh Hưng và bạn bè của anh. Các anh là dân ban C, văn chương lai láng. Em ngâm chồi lộc mới giữa đôi môi/ Cười khe khẽ bên anh chiều hút bóng. Nhẹ nhàng, mượt mát. Nam thích bài thơ. Đột nhiên, Nam có sáng kiến. Nam sẽ chấm điểm mấy con nhỏ học cùng lớp có tên bắt đầu bằng mẫu tự T. Nhỏ nào đủ điểm, Nam sẽ đình đặc tặng tờ thơ. Danh chính, ngôn thuận. Thuở ấy chưa có điện thoại cầm tay. Máy chụp hình, máy *photocopy* chỉ dành cho việc lớn. Nam giữ tờ giấy có bài thơ một thời gian. Nam bỏ ý định làm thám tử tìm tác giả tờ thơ. Mấy con bé Nam thích, tên chẳng bắt đầu bằng T. Con Trinh, xinh xắn nhưng lạnh chanh và hung dữ. Nam ngán nó lắm. Tặng nó bài thơ, lẽ nó không thích, đọc oang oang cho cả lớp nghe, mắt mặt bầu cua. Chưa kể, rủi khi tác giả thật lộ mặt, Nam thêm tội đạo chích. Tờ thơ lạc mất hồi nào Nam không biết. Chẳng sao! Nam đã thuộc lòng bài thơ rồi. Nam định bụng, khi nào muốn tặng ai, chép lại, cũng bắt chước tác giả, ghi vắn tắt: Gửi A, B, C gì đó và ký N. Như vậy, có vẻ vừa kỳ bí, vừa nghệ sĩ. Thế mà, suốt những năm trung học, Nam chưa gặp được cô nào xứng đáng với bài thơ.

Một hôm, nhóm bạn bè anh Hưng quây quần ở phòng khách như thường lệ. Nam tự nguyện lẳng xăng chờ các anh sai vặt, để được nghe lóm lời thơ, tiếng nhạc. Tiếng anh Nguyễn khe khẽ: “Bàn tay trên mái tóc băng khuâng/Lẳng nghe em tình khúc mùa xuân...” Nam giật bắn người, lấm lét ngó anh Nguyễn. Anh Nguyễn dường như chẳng nhìn ai, chỉ lim dim: “Một chút nắng cũng làm nên thương nhớ/Một chớp mắt cũng làm nên mong đợi...” Anh Nguyễn đã đọc xong câu cuối bài thơ. Anh Hưng lên tiếng:

- Mày viết bài thơ này tặng...

Anh Hưng chưa dứt câu hỏi, anh Nguyễn đã gật đầu.

- Con bé có nói gì không?

Anh Nguyễn đưa điều thuốc lên môi, lắc đầu. Nam chợt nhận ra, mình u mê thiệt. Minh phải biết anh Nguyễn là tác giả tờ thơ chứ. Và T phải là chị Thi chứ. Tội mình lớn quá. Giờ phải làm sao đây. Phải thú tội với anh Nguyễn, xin anh ấy viết lại. Minh sẽ tự tay đưa chị Thi. Minh sẽ hết lời ca ngợi anh Nguyễn để chị ấy xiêu lòng. Ô, sao lâu nay không thấy chị Thi đến chơi nữa. Nam tính toán lung lăm, nhưng vẫn chưa tìm ra cách thoát thân. Nam hỏi chị Hoàng, bao giờ chị Thi đến chơi. Chị Hoàng buồn buồn:

- Gia đình Thi đã dọn đi rồi. Bất ngờ lắm, chị chẳng biết nhà nó đi đâu.

Thôi, vậy là Nam chẳng còn dịp chuộc tội. Thời gian sau đó là tan tác, thống khổ. Gia đình Nam gồng gánh bỏ thị xã, đi làm rẫy, làm nương. Hơn hai mươi năm sau, Nam tình cờ gặp lại anh Nguyên. Anh em chuyện trò thật lâu. Nam nhắc những ngày tháng cũ, nhắc bài thơ, nhắc đến tội tày trời, kể luôn ý định đọai công chuộc tội của mình. Anh Nguyên cười độ lượng:

- Không sao đâu Nam. Vậy mà hay! Có nghĩa là thươ ấy Thi không từ chối tặng vật mùa xuân của anh. Ngày xưa dễ thương quá hả Nam.

Anh Nguyên nhắ nha: “Hồn ấm lại những ngày thơ mộng cũ...” Nam tiếp lời: “Trong quên lãng một đóa hồng hé nư...” Khuôn mặt buồn buồn của anh Nguyên vui hẳn.

- Ô, bao nhiêu năm mà em còn thuộc bài thơ à.

Ngày ấy, điện thoại, *internet* chưa phổ biến. Chia tay nhau, hai anh em chẳng trao đổi địa chỉ liên lạc, bởi cả hai cùng nghĩ, nếu có duyên sẽ gặp lại.

* * *

Nam xuống giọng:

- Anh Nguyên đã tha tội cho Nam. Bây giờ chị cũng xá tội cho Nam nhé.

Tiếng Nam xen lẫn với tiếng sột soạt nhiều sóng: “Hạnh phúc này có thật ở quanh đây/ Giản dị như tay đã nắm trong tay...” Nàng vội cắt ngang:

- Nam ơi, đừng dây tề quá. Nghe chữ đượ, chữ mất. Vớ lại, đọc nhanh như vậy, làm sao nhớ hết. Nam chịu khó chép ra nha.

Nàng đọc thẳm những câu thơ Nam vừa gửi vào email: “Những rung động trong ngực thẳm chan chứa/ Xin trao em làm tặng vật mùa xuân”. Nàng nhìn xuống sâ, mấy chục củ hoa uất kim hương nàng cặm cụi uơng trông theo hình trái tim hồi cuối thu năm ngoái, bây giờ xúm xít bên nhau. Trái tim hoa dần rõ nét trên vạt cỏ xanh. Cám ơn người ngày xưa đã gói món quà xuân tặng nàng. Cám ơn người ngày nay đã mang món quà xuân đến cho nàng. Nàng ngược lên, chờ đón ánh nắng xuân, lòng lâng lâng niềm vui khó tả. Xuân đang về, với nhân gian, với nàng.

Hoàng Quân

* Những câu thơ, nhạc trích trong:

TẶNG VẬT MÙA XUÂN, nhà thơ Trầm Thụy Du.

EM GÂY NHƯ LIỄU TRONG THƠ CỔ, nhà thơ Nguyên Sa

CHUYỆN TÌNH NGƯỜI TRINH NỮ TÊN THI, nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ

CHÚC MỪNG SINH NHẬT

Tháng Hai

SINH NHẬT THÁNG HAI chúc các **NÀNG**
Thật giàu, quá đẹp, rất ư sang!
THUỶ M. Tài Lộc vào gun ngút
MINH THUỶ văn thơ chày ngập tràn
GÁI VIỆT Ngũ Long vui hạnh phúc
PHI NGÀ nhất điệu sống bình an
MIÊN DU với **NGỌC QUYÊN** luôn trẻ
Mừng chúc **BIRTHDAY** đến các nàng!

Tháng Hai là tháng... kiem lời
Nên bố cùng mẹ thành thơ tâm tình
Đâu dè cái bụng... to phình
Sinh ra em bé thông minh lạ thường
Ngoan, hiền, xinh đẹp... dễ cưng
Hồng tin? Bấu Thúy vừa trung list dài
Tháng Hai là tháng đầy may
Mừng **CÔ GÁI VIỆT** đêm ngày du Xuân.

Phương Hoa

Kiều Mộng Hà

Chúc Mừng Sinh Nhật Tháng Hai
Quý Cô Gái Việt mãi hoài xinh tươi
Mười bảy! Tuổi của mọi người
Tâm hồn thơ thới, nụ cười trên môi.

Hoài Niệm

Hương Yêu Bốn Mùa

Nụ Hôn Muộn Màng

Vui vì em đến bất ngờ
Cho tôi tròn mộng đợi chờ mơ hoa
Buồn thay! Tình đã chia xa
Không rời ký ức thiết tha tháng ngày.

Nhớ em môi thắm tình say
Tròn thương đầy nhớ hương bay ngọt ngào
Mưa thu nắng lụa xôn xao
Vui buồn tưởng nhớ phút nào bên nhau.

Đường xa em trước tôi sau
Nụ hôn bất chợt giọt sầu đắng môi
Đến, đi, tình cũng đành thôi
Dấu tôi bước chậm vẫn rời xa nhau...

Xa nhau tóc thắm thay màu
Bây giờ sương gió dãi dầu nắng mưa
Chút thương chút nhớ tình xưa
Môi còn vị ngọt giọt mưa đầu mùa.

Songthy

Bên nhau dạo phố Xuân
Nhìn pháo đỏ băng khuâng
Nắng hòa chim én lượn
Nụ Đào Mai rộ dần.

Đêm hạ dạo thuyền tình
Vầng trăng chiếu lung linh
Hương tóc em bay nhẹ
Bến mộng chỉ đôi mình.

Hồ thu tắm gội thơ
Giảm lá vàng dẹt mơ
Rộn lòng cung nhạc ái
Kể nhau mắt môi chờ.

Ngoài tuyết phủ mênh mông
Con tim thấp lửa hồng
Soi bến bờ hạnh phúc
Mềm say giọt rượu nồng.

Bốn mùa ta yêu nhau
Tình dâng đủ sắc màu
Mình gói mây thương Nguyệt
Vẫn như thừa ban đầu.

Minh Thuý Thành Nội

THÁNG HAI TÀN ĐÔNG

Với tôi, tháng Hai là tháng mùa đông tàn phai, chuẩn bị tâm hồn phơi phới cho những ngày sắp tới. Các bạn tôi giãy nảy lên, xúm vào bảo tôi “nói thách” sớm quá, vì tháng Hai vẫn là mùa đông, nhiệt độ vẫn ở độ âm dưới zero, tuyết vẫn rơi bao la, vậy tàn đông cái nỗi gì! Thì để tôi giải thích cho mà nghe. Này nhé, mùa đông Canada chính thức có 4 tháng lạnh, đó là tháng Mười Một, tháng Mười Hai, tháng Một và tháng Hai. Nhưng tháng Mười Một là tháng

lạnh “mở màn”, cái lạnh chớm đông, có gió, có tuyết, có mưa, nói chung là có đủ thứ lạnh lẽo, nhưng thật sự nhiệt độ chỉ “âm sơ sơ”, chưa “âm dã man”, nên chẳng nhằm nhò gì với real Canadians, vì “lâu rồi đời mình cũng quen”, coi như không tính.

Đến tháng Mười Hai, bắt đầu lạnh hơn, có những ngày lạnh tái tê, nhưng tháng này là mùa lễ Noel và đón Tết Tây, ai cũng bận rộn mua sắm, trang trí nhà cửa, gửi thiệp, gửi quà cho người thân, nên thời gian qua mau, hết tháng hồi nào không hay. Nói chung, tháng của lễ hội, của hồ hởi mua sắm và ăn uống vui vẻ, thì dù có bão tuyết cũng hông biết lạnh là gì.

Cuối cùng chỉ còn lại Tháng Một và Tháng Hai, là cao điểm của mùa đông, có khi lạnh khủng khiếp, lạnh “thấy bà cố”, nhiệt độ có lúc âm hơn 20 độ C cho đến âm 30 độ C, thậm chí âm 40 độ C, lạnh hơn cả Bắc Cực, nhưng tháng Hai ngắn ngủi, có 28 ngày. Canada còn có ngày Family Day trong tháng Hai, chưa kể Tết Nguyên Đán cũng thường rơi vào tháng Hai, và đặc biệt nhất là có ngày Valentine, nên cái lạnh cũng chả thấm thía gì, vì trái tim đang hừng hực lửa tình. (Yêu mà lì, trời sập còn chả màng nữa là... bão tuyết!)

Cho nên, tóm lại, đối với tôi, mùa đông Canada chỉ thực sự là tháng Một mà thôi, vậy sao không vui không cười mà đón tháng Hai? “Mùa đông đến, em không mong đợi gì, mùa đông đi, em không hề hối tiếc”. Chúng tôi hay nhại câu hát này mỗi mùa tuyết tan.

Dĩ nhiên, tôi vẫn biết, tháng Hai còn lạnh, còn tuyết. Nhưng cái lạnh ghê gớm của tháng Một đã qua rồi, thì cái lạnh của tháng Hai là “chuyện nhỏ như con thỏ”. Còn tuyết hả, đó là “đặc sản” của Canada, cấm cãi! Theo thống kê, trong lịch sử của đất nước này, chỉ có một tháng duy nhất, cho đến nay, chưa có tuyết rơi, đó là tháng Tám (hên quá, là tháng có birthday của tôi!) Có nghĩa là trong quá khứ, ngoài bốn tháng chính thức mùa đông như tôi vừa nói ở trên, thì tuyết đã có rơi lất phất ở những tháng khác, trong đó có cả tháng hè như tháng Sáu, tháng Bảy. Bởi thế cho nên, câu hát của cố nhạc sỹ bay bướm Trần Thiện Thanh “...không bao giờ, không bao giờ giữa mùa hè tuyết rơi...” là sai bét nhé! Mà suy cho cùng, mấy khi tuyết trái mùa kéo dài được lâu, vì gặp nhiệt độ cao thì tuyết sẽ tan đi mau chóng, trả lại đường phố sạch sẽ như sau cơn mưa rào. Mà thôi, Canada mà không có tuyết thì còn gì là Canada, có phải?

Trở lại chuyện tháng Hai, tôi gọi đó là Tháng Tình Yêu, vì có ngày Valentine trong tháng. Tôi và một chị bạn văn chương (đang sống bên Pháp) hay nói đùa với nhau rằng, đây là tháng tụi mình tha hồ viết văn, viết thơ về Tình Yêu mà không sợ bất kỳ ai soi mói, bắt bẻ, hay “gieo tiếng ác” là viết chuyện của mình.

Sở dĩ chúng tôi nói như thế, vì chúng tôi đã từng là nạn nhân của mấy vụ hiểu lầm (hay cố tình hiểu lầm) của mấy độc giả ngây thơ (hoặc giả bộ ngây thơ). Ví dụ, có lần tôi xem xong bộ phim đầy cảm xúc về đề tài gia đình ly tan, tôi có viết bài thơ *VỀ NGANG QUA NHÀ CŨ*, diễn tả một gia đình đã chia tay, người vợ tự hỏi thăm, nếu anh có dịp đi ngang qua căn nhà cũ, từng là tổ ấm một thời của đôi ta, có căn phòng ngủ còn kỷ niệm mặn nồng, có căn phòng ăn vẫn đợi chờ, có vườn hoa hồng vẫn nở... thì anh có một phút giây nào chạnh lòng, xao xuyến băng khuâng? Bài thơ tôi post trên facebook, bên cạnh những comments chia sẻ về nội dung bài thơ, về cuộc đời, về nghĩa vợ tình chồng, bỗng có một người chen ngang thiệt... có duyên: “Chị thành thật chia buồn và thông cảm cho hoàn cảnh của em lắm, em gái ơi.”

Vụ gì vậy trời? Chia buồn cái gì, thông cảm cái chi, vợ chồng tôi chưa kéo nhau ra tòa mà! Không lẽ, bài thơ nào, bài viết nào về Tình Yêu tôi cũng phải la lên là không phải chuyện của tui? Còn chị bạn của tôi thì có lần viết về “người thứ ba” trong một cuộc tình. Ngờ đâu đùng chạm tới nỗi niềm của mấy bà vợ có chồng trăng hoa, thế là chị ấy phải hứng những lời mỉa mai cay độc, và cả những câu “lên lớp” dạy đời của những người đạo đức (thật và giả). Ghê thật! Người viết, chẳng lẽ nào, không được viết lên mọi khía cạnh của cuộc sống, của muôn mặt

Tình Yêu? “Chủ nghĩa lãng mạn, đó là chủ nghĩa tự do trong văn học”, Victor Hugo đã phán như vậy. Ước gì ai cũng hiểu rằng, những người mang nghiệp “cầm viết”, dù là chuyên nghiệp hay nghiệp dư (như tôi), đã lỡ mang trái tim đa sầu đa cảm, mưa cũng buồn, nắng cũng lao xao, lá thu rơi cũng nghe tim buốt nhói, đông về tuyết đổ cũng rung cảm lâng lâng? Thế là viết, thế là đề trí tưởng tượng bay bổng, và để thêm phần “ướt át” thì phải có lãng mạn, có day dứt, tiếc nuối, nhớ nhung, thế thôi! Quyết định dzậy đi! Không phải bài truyện bài thơ nào cũng là tâm tình của người viết, ghen!

Nhạc sỹ kỳ cựu Lam Phương đã từng nói: “Tôi làm khoảng 300 bài nhạc tình, đâu có nghĩa là có... ba trăm người yêu”. Trong cuốn sách mới nhất vừa được xuất bản *LAM PHƯƠNG, TRĂM NHỚ NGÀN THUƠNG*, cũng nói về một số bài hát từ tâm tư thật, hoàn cảnh thật của tác giả. Nhưng cũng có rất nhiều bài, là cảm xúc bất chợt trước một khung cảnh hữu tình, không hề có hình ảnh của một bóng hồng nào, rồi tác giả cứ nhắm mắt đưa chân, thả hồn lang thang theo mây gió trời trắng, đề ý nhạc tuôn trào, thành một bài hát buồn nào nê, cho một cuộc tình tan vỡ, đó là bài *THÀNH PHỐ BUỒN* (tưởng tượng mà hay tuyệt vời luôn á).

Hoặc trong một bài báo nào đó tôi đã đọc, ông hoàng viết nhạc bolero nọ, vừa cho ra mắt một bài hát “sến như chưa từng sến”, nức nở tan nát thê lương cõi lòng, tưởng như chết đi sống lại, vì người con gái ấy đã sang sông theo chồng. Ngày hôm sau có một người bạn đến chơi nhà, thấy nhạc sỹ đang ngồi ăn nhậu vui vẻ với bạn bè, chớ có dấu hiệu ảo não “đời vắng em rồi vui với ai” đâu nà! Hỏi về bài hát “khổ đau” mới ra lò, nhạc sỹ cười ha hả, “thì viết cho nó... mùi mắm, để câu khán thính giả, chớ ngu gì buồn, ngu gì chết!” Từ đó, để “an toàn trên xa lộ”, tôi cũng rút kinh nghiệm cho riêng mình. Hề đó là chuyện thật của trái tim tôi, tôi sẽ dặm thêm gia vị đường muối bột ngọt thả dàn, để không ai đoán ra được nỗi lòng của mình. Chẳng dại gì mà thật thà khai báo “cho khắp người đời thóc mách xem” như thời trẻ nông nổi. Còn nếu là chuyện của thiên hạ xung quanh, tôi viết lại, cũng nhẹ tay cho chút mắm muối, đổi chút tên tuổi. Để sau này có lỡ bị ai đó nổi sùng, mắng vồn: “Sao cô dám đem chuyện nhà tui ra cho mọi người biết?”, thì còn có đường mà... chối, mà chạy tội. Truyện và thơ của tôi sẽ tung đầy hòa mù. Ai tò mò, thích “tám ba điều bốn chuyện” cũng sẽ chẳng bao giờ biết được bài nào là rung động thật, cảm xúc thật, bài nào là viết cho vui, cho đời bớt sầu, bài nào nghe lỏm được từ nhà hàng xóm, bài nào hờn trách người xưa, bài nào nhớ nhung thuở ấy.

Còn bây giờ thì tôi không thể rời mắt khỏi khung cửa sổ sau nhà: nắng sớm vàng tươi chiếu rọi xuống những cành cây khô, phản chiếu lấp lánh những mảng tuyết bám trên cây. Dự báo thời tiết tuần này sẽ có mấy ngày nhiệt độ trên zero, nắng rực rỡ. Mai kia một nọ, tuyết cũng sẽ còn rơi, nhưng đông đang tàn, và tuyết sẽ tan, trôi đi hết những bụi bặm của mấy tháng qua, cho đất trời thay màu áo mới.

*Cám ơn mùa đông, tôi được mộng mơ
Giữa tuyết trắng, thấy lòng mình tinh khiết
Có nghĩa gì những chuyện đời hơn, thiệt...
Cũng bọt bèo, như tuyết, sẽ tan đi!*

Bốn câu thơ này là cảm xúc thiệt của tôi, không có “mắm muối” gì đâu á!

Kim Loan

GIÁ!

Ngập ngụa khoe trác táng,
Tục tũu kiêu dâm ô,
Mượn danh nhau ký bút

SẼ BIẾT THẤP CAO!

Thỏ dân sổng cam khổ
Nhưng giúp đỡ, sẻ chia
Hướng dẫn người gặp khó:

Còn tệ hơn cáo Hồ!
Ý Nga, 18.2.2023

CÓ CHI ĐỀ KHOE?

Bao nhiêu việc giá trị
Ở trên cõi đời này
Sao mi không giúp ích
Phổ biến những điều hay?

Mi bắt đầu dơ bẩn
Với “sáng tác” đục nhờ
Chuyên khiêu dâm, kích dục
Như bao kẻ bẩn dơ.

Quê hương mang ách nạn
Có gì để hân hoan
Mà tự kiêu, tự mãn
Khi tô bản diễn đàn?

Lao đầu vũng tằm tối
Chi cho họ xem khinh?
Thiên hạ xúm chửi bới:
“*Muốn hại bao gái trinh?*”
Ý Nga, 18.2.2023

CÀM CỜ MÁU, TAY CÓ TANH?

Đuổi bắt theo hiện tượng
Người háo danh hoan hô
Thấy “sang” quảng làm “hộ”
Kẻ từng cầm cờ Hồ.

Bao triệu dân não ruột
Chết vì cờ máu tanh
Trí thức không sáng suốt
Nên đoàn thể tan tành!

Trí thức không tri thức
Theo danh, lợi: thụt thò
Bám đảng, xung đệ tử?
Quả là cùng thầy trò!

Xin anh em tinh tế
Trước những kẻ nhờn nhờn!
Cờ đỏ mà thơm thối

“*Tránh đường này, lối kia!*”

Em bóc lột công nhân
Hành hạ họ tàn nhẫn
Vậy mà gọi thổ dân:
“*Bọn man rì, mọi rợ?*”
*

Chưa bao giờ vấp ngã
Biết sợ té là chi
Em cười người già cả
Còn miệt thị khinh khi?

Tuổi hãy còn quá trẻ
Óc ngạo mạn còn cao
Mai sau em sẽ hiểu
Đường đời là thế nào:
Lung khòm sẽ thấy... thấp!
Ý Nga, 17.2.2023

BẠN LẮM CHỊ OI!

Chị hay giận, lại giận dai như... đĩa
Đôi chân này chẳng còn máu để... cho
Người đang lo cày cấy, chẳng hát hò
Chị đã biết: mạ non còn nguyên đó!

Cả trăm bó còn nằm chờ, chưa mó
Ai đoán mò chuyện nhỏ xé ra to
Việc trong nhà thì bận rộn cả kho
Chưa bện, bó... Ai còn... bò, vò, xéo?
Ý Nga, 17.2.2023

CHỜ NGƯỜI SAY

Nhớ kỷ niệm lúc sum vầy đầm ấm
Chị thương em, thức chờ cửa sáng đêm
Em say sưa, về, độc thoại nhào mềm
Mẹ mò mẫm giữa bóng đêm nghe ngóng.
Ý Nga, 17.2.2023

GIỮ GÌN

Có thêm mạnh mẽ niềm tin:
Quốc Gia chính nghĩa: giữ gìn! Anh em!
Chia chung cùng một nỗi niềm
Quê hương, dân tộc phải tìm tự do.

Hải ngoại đã tôn thờ!

Ý Nga, 18.2.2023

*Tục ngữ: “*Thấy sang bắt quàng làm họ*”

VỎ PHÁO ĐỎ LÒE, NỔ XONG TRÔNG TRƠN

(Gửi người lập trường chao đảo)

*

Sắc màu hiện tại sẽ phai
Nếu mi thương nết, đổ ai pha màu.

Tham chi phong pháo đón chào
Nổ tung một cái, ghen ngào xác tan!

Ý Nga, 15.2.2023

CÁM

Chị về nhìn mẹ lần cuối
Rồi sao không được trở ra?
Lý do gì bọn chúng nhốt,
Một người về với mẹ cha?

Họ hàng chung tay thừa kiện
Vẫn không được gặp em, anh
Tang Mẹ không cho đưa tiễn
Còn bị giữ sổ thông hành?

Ý Nga, 15.2.2022

CỜ TA TA GIỮ!

Cờ bay phất phới uy nghi
Sắc tươi vàng đã chứng tri rõ ràng
Của người ty nạn mang sang
Tỏa thơm hùng sử những trang lẫy lừng!
(13.2.2023

*Rõ ràng: sáng tỏ

NGƯỜI XƯA NAY ĐÂU?

(Thành kính tri ân và tưởng niệm quý
CHIẾN SĨ thuộc tất cả các QUÂN, BINH
CHỦNG cùng toàn thể QUÂN, DÂN,
CÁN, CHÍNH và LỰC LƯỢNG CẢNH
SÁT VNCH đã bảo vệ tự do cho miền Nam
VN.)

*

Ngoại xâm! Không biết tự lo?
Mơ chi độc lập, ám no dân mình!

Ý Nga, 15.2.2023

CUÔNG ĐẠO HÓA KHÙ KHỜ?

Ra điều “bố thí” lớn lao
Hóa ra son phấn, thượng cao chụp hình
Tu này quả thật tội tình
Thu tiền bá tánh, yêu tinh nhập nhằng.

“*Sư, ni, cha...*” giả nhỏ nhăng
Mỗi người một quỹ khoe khoang ngân hàng
Tu gì tiền bạc ngồn ngang?
Mua xe phải loại thật sang mới dùng!

Mai so với, một sánh cùng
Những ông thiên tả to đùng hại dân
Giày da bóng lờng dưới chân
Khoe: “*Đi theo đảng, ai cần dép râu!*”

“*Thiền sư, linh mục*” tu đâu?
Người cầm cờ đỏ, kẻ hầu Mác Lê!

Ý Nga, 15.2.2023

ĐI BIỂN MỘT MÌNH

(Kính tặng những bà mẹ đồng con.)

Tục ngữ:

“*Đàn ông đi biển có đôi
Đàn bà đi biển mồ côi một mình*”

*

Ra khơi vượt bể lỡ làng
Cưới em, anh lại mơ màng biển ra
Tên con đặt đã Mười Ba
Mỗi lần sanh nở chỉ... ta một mình!
Ý Nga, 14.2.2023

THUÊ XE ĐI CHƠI XA

Uông công bao, mướn; chàng chê
Mang về dè bủ: - *Của thuê không bền!*

Đụng xe... mình, chẳng ai đền
Nàng khen: - *Đúng thật tuổi tên mua về*

*

Khao binh chén rượu thân tình
Huân chương thưởng Tướng giữ Thành,
trọng quân

Không màng nguy hiểm bản thân
Bao Anh Hùng ây nghĩa ân vô vàn!

Ý Nga, 12.2.2023

NẠN NHÂN CỦA SỰ ĐỒNG HÓA

Thương con đồ hỗn hòn hon
Má hồng tui phạt chen bon xứ người
Trong tay giặc Hán xung trời
Đảng còn khúm núm, con tôi sá gì.

*

Đường nào có thể trốn đi
Trên cao lắm búa liềm ghi, về đâu?

Ý Nga, 13.2.2023

KHUÔN MẶT CỘNG ĐỒNG

Kiệu hoa rực rỡ dựng cờ
Hở hang, chêm chệ khó ngờ: lão nương
Sao không mặc áo dài thương
Để tôi bấm tấm hình, trưng trẻ mừng?
Thật là tiếc quá chùng chùng!

Ý Nga, 12.2.2023

Một chiều: bảo hiểm máy xe?

Xe kia... xế nọ... nặng nề cãi nhau!

Ý Nga, 14.2.2023

*Xe mướn thường được bảo hiểm 2 chiều

“PHI CHÍNH TRỊ”?

Diễn đàn vô muốn chọc trời
Nước trong khuấy đục, ác lời rẽ chia
Linh đình rượu biếu, quà đưa
Ai tham mà cứ nắng mưa tới hoài?
Bàn ra: - *Hùng sử chẳng oai,*
Nói vào: - *Cách Mạng xưa nay vì... nhà.*

*

“Vi... nhà” sao phải vong gia?
Ai đem Quốc phá mà bà ngợi khen?

Ý Nga, 13.2.2023

LỄ TÌNH NHÂN

Tặng Chữ

XƯỚNG

THÁNG HAI MƯỜI BỐN, GỬI HỒNG TÂM
 ĐÔNG GIÁ TUYẾT ROİ CHẴNG CỎ XUÂN
 RIÊNG MẢNH TÌNH YÊU MANG ẨM ẨM
 TA-MÌNH NỔNG ẨM DẠ, BẰNG AN

THUY ẮM

HỌA

<p>NGÀY LỄ TÌNH THƯƠNG TẶNG CHỮ TÂM TÂM BÌNH, TÍNH LẶNG, NỎ HOA XUÂN TÌNH THƯƠNG TỎA KHẮP NƠI TRẦN THỂ VẠN BIẾN KHÔNG MÀNG, VẮN LẶC AN</p> <p style="text-align: center;">SAO KHUỀ</p> <p>THƯƠNG YÊU XUẤT PHÁT TỰ CHÂN TÂM RẠNG RỎ NHƯ MÀU ẨM NẮNG XUÂN SAN SỄ NIỀM VUI ĐI KHẮP CHỐN LỄ TÌNH NHÂN, CHÚC MẮI BÌNH AN</p> <p style="text-align: center;">SONGTHY</p>	<p>NGÀY LỄ TÌNH NHÂN VIẾT CHỮ TÂM NGOÀI TRỜI TUYẾT ĐỎ THIẾU MƯA XUÂN LÒNG KHÔNG LẠNH RẾT NHƯNG BẰNG GIÁ GIÓ CỎ ĐÙA TRÊU VẮN NHẮN AN</p> <p style="text-align: center;">KIỂU MỘNG HẢ</p> <p>NGÀY LỄ TÌNH NHÂN VIẾT CHỮ TÂM NÉN HƯƠNG EM KHẮN VÁI LẨM RẨM TRÁI TIM ĐÃ GỬI NGƯỜI THEO BIỂN Ở CỎ VỎ CÙNG ANH BIẾT KHÔNG?</p> <p style="text-align: center;">NGUYỄN THỊ THỀM</p>
--	---

CHUYỆN NGÀY ẤY

Thưa nớ, chiếc áo dài màu đầu đời của tôi mang sắc tím. Mỗi khi mùa thu về, đường trải đầy lá vàng với ngọn gió heo may, gái Huế có đặc điểm chung là trên khắp nẻo đường xuất hiện rất nhiều tà áo tím. Tôi thường nghĩ thầm áo tím nhiều rửa mà rằng nhạc sĩ Hoàng Nguyên không

chịu khó tìm xa hơn, chán chi tà áo tím khác mà lại ngần ngại tha thiết “Đề rồi chiều chiều lê chân bên giòng Hương Giang. Mong tìm lại tà áo ấy. Màu áo tím nay thấy đâu. Người áo tím nay thấy đâu. Giòng nước vẫn trôi cuốn mau. Rồi chợt nghe tin qua lời gió nhắn. Người áo tím qua cầu. Tà áo tím phai màu. Đề giòng Hương Giang hờ hững cũng nao nao...” Tôi đã từng chết lên chết xuống theo ca từ của bản nhạc “Mặc thời gian diu diu cánh biếc. Mặc giòng sông dịu hiền luyến tiếc. Mà chiều thu buồn như gói chiếc. Tôi mơ... màu áo. Ước mong sao áo màu khép kín tim nhau.” Dù không uống rượu nhưng men nhạc đã làm tôi say khướt và tự hỏi có phải vì bản nhạc mà càng ngày Huế càng xuất hiện nhiều tà áo tím khiến người ta ngất ngư theo “Đường quyền luyến trắng sâu. Chập chờn tâm tư màu áo thoáng chiêm bao.”

Một buổi chiều có nắng mơ phai, Đào Khuê mượn xe Honda của ba chạy tới nhà tôi.

- Trời đẹp quá mi ơi, lâu rồi tụi mình không đi ăn chè Cồn, mình tới đó luôn tiện ngắm con đường Võ Dạ có hoa sầu đông rơi vương vãi trên lối đi. Chao ơi nghĩ tới răng yêu quá.

Bữa nớ, Khuê mặc bộ lụa dài Nha Trang màu ngà, tôi mặc lụa tím đèo nhau từ nội thành qua cầu Trường Tiền, gió lộng mát mặt nước sông Hương bốc lên, làm tóc hai đứa bay theo chiều gió. Tới quán chè Cồn chọn ngồi dưới gốc cây khế, các trái xanh trĩu xuống trước mặt, những bông hoa nhỏ màu trắng tím rơi trên mặt bàn, trên tóc chúng tôi mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng, hai ly chè đậu huyết ngọt ngào thanh ngon cho chúng tôi cảm giác yên bình của buổi chiều xứ Huế.

Trở về Khuê rủ tôi ghé nhà:

- Khi tao đi chị Trâm và mạ đang làm bánh bột lọc trần, nấu bánh canh... hi..hi... Con gái... hư trốn ra ngoài đi chơi.

- Rửa có cái mặt tao kè bước vô nhà, mạ mi ghét chung luôn thì răng đây?

Hấn cười ha hả:

- Không răng mô, gái út cưng mà, có đời mô mạ la tao.

Đậu xe tắt máy nhẹ nhàng, Khuê và tôi đi băng ra nhà sau, ngang qua nhà trước thấy anh Trọng nó cùng bạn bè khoảng bốn, năm người đang ngồi đàn hát. Vô bếp chị Trâm đi mô, mạ cũng không có, Khuê nhìn nồi bánh canh đã cạn chỉ còn khoảng vài tô, và trên bàn còn mấy đĩa bánh bột lọc trần ớt đỏ trải trên mặt hấp dẫn. Khuê nhìn quanh:

- Hình như cả nhà đã ăn rồi, kể cả bạn anh Trọng.

Hai đứa tôi lặng lẽ ngồi ăn để ngậm mà nghe cái bánh bột dai dai nhân tôm thịt, chấm nước mắm cay xé của ớt mọi, và tô bánh canh cua tôm đậm đà mùi ruốc quyện, đặc biệt kèm thêm mùi hành ngò, rau răm thơm phức.

Ăn xong thì mạ Khuê cũng vừa về, thấy tôi mạ thân mật:

- Dừng hết đi con, cả nhà ăn rồi kể cả mấy bạn của Trọng. Mạ cũng đem qua biếu nhà bác Tàn, bác nín lại nói chuyện chừ mới cho mạ về đây.

Huế là rửa đó, cha mẹ luôn chào đón bạn bè của con mình và luôn mở lòng thương yêu theo niềm vui của con cái. Trời chạng vạng tối, bạn chở tôi về nhà, tiếng xe máy nổ từ từ chạy ra ngõ tôi còn nghe tiếng hát của ai đó vọng theo “Chiều nay em ra phố về. Thấy đời mình là con nước trôi. Đèn soi trên vai rã rời. Ngày đi đêm tới. Còn chút hao gầy.” (TCS)

Tôi cười thâm, lòng đang đầy tin yêu về cuộc đời này “bậy nà, tui không giống rửa mô, mới được dạo phố, được ăn chè Cồn, được ăn bánh canh ngon thấy mô, ai hát chi nghe buồn bã rã rời rửa không biết.”

Bữa sau Đào Khuê tới nhà tôi dúm vào tay nửa tờ giấy nát nhàu, nói:

- Bạn anh tao gởi cho mi miếng giấy nì, đọc đi...

Khuê lật đặt của xe chạy, miệng nói “Mạ sai chở ra chợ Đông Ba mua ít đồ, về lẹ.”

Tôi mở nửa tờ giấy xé cũng không được thẳng hàng, nhìn khó cảm tình với dòng chữ viết cầu thả “Minh, không thể nào tôi thoát được màu áo mà chiều hôm qua Minh mặc, nếu Minh biết... tôi khôn khổ vô cùng”

Tôi tìm hiểu qua Khuê được biết anh tên Thanh, học chung với anh Trọng của Khuê bên Đại học Sư phạm môn Anh văn. Khuê kể:

- Anh Thanh giỏi lắm, giữ thư viện cho nên anh đọc hầu hết sách. Thầy giảng môn chi anh cũng đứng lên phát biểu dài hơn lời thầy, anh nói thao thao bất tuyệt, thầy phải nể trọng. Thầy nói “Tôi không có thì giờ đọc sách nhiều như anh Thanh, cảm ơn anh đã bổ túc thêm những điều tôi nói còn thiếu sót, tôi rất vui mừng về điều này vì đã giúp chúng ta cùng nhau học hỏi.” Anh Trọng tao kể rứa đó.

Một ngày trời có nắng tươi đẹp, tôi đang quét sân, quét nhẹ những xác hoa tigôn vương vãi sân thềm. Một thanh niên có dáng người cao ốm với nét mặt thanh tú dưới gọng kính cận sáng láng. Anh tự giới thiệu và xin lỗi đã đường đột đến, nhờ Đào Khuê cho địa chỉ. Tôi mời vào nhà. Mới gặp lần đầu tôi rất khóps và run sợ vì nghe danh anh như người cõi trên, có kiến thức đầy bô, nên tôi chẳng biết nói chi, câm miệng hén vì sợ nói sẽ loài cái dốt của mình ra. Thấy tôi có vẻ khéps nép lúng túng. Anh lên tiếng:

- Hạnh phúc đối với Minh là gì?

Tôi rụt rè:

- Buổi sáng thức dậy muộn màng, nghe tiếng chim hót, nhìn bầu trời trong xanh, ngắm những tia nắng xuyên qua cửa sổ...

Anh lắc đầu:

- Tại sao Minh không can đảm cầm chìa khóa bước đến mở cánh cửa chính của hạnh phúc.
- Sợ bóng tối ủa ra.

Anh nhún vai:

- Nếu Minh nghĩ nó là bóng tối thì sẽ là bóng tối, nhưng nếu Minh nghĩ nó là ánh sáng thì sẽ là ánh sáng.

Tôi bí lồi lắc đầu chịu thua. Anh Thanh chẳng hỏi thêm gì nữa, xoay chuyển đề tài về văn chương thi phú. Anh thao thao bất tuyệt nhắc tới nhà văn đại diện cho “Đứa Con Hoang Chủ Nghĩa Hiện Sinh” mà nữ văn sĩ đại diện là Francoise Sagan với *Buồn Oi Chào Mi*; Ernest Hemingway với *Ngư Ông Và Biển Cả*; *Chuông Nguyện Hồn Ai* của bà Pearl Buck mô tả đời sống phong kiến của Trung Hoa; Angela Gheorghiu với *Giờ Thứ 25*; Mario Puzo với *Bố Già*; Eric Maria Remarque với *Một Thời Để Yêu Và Một Thời Để Chết*.

Còn nữa, tôi nghe lũng bùng bên tai những điều thật... xa lạ. Đầu óc rối tung nửa sợ hãi vì thấy sự hiểu biết của mình quá thấp kém, nửa lại thích thú muốn mở rộng tầm hiểu biết phần nào theo bộ óc kiến thức vĩ đại của anh. Về các sách dịch, tôi chỉ biết đôi chút như *Giờ Thứ 25*, *Cuốn Theo Chiều Gió*, *Chiến Tranh Và Hòa Bình*, *Thằng Gù Nhà Thờ Đức Bà*, *Công Chúa Sissi*, *Nữ Hoàng Ai Cập Cleopatra*, v.v. Một số truyện được xem phim và một số có mua sách, nên thỉnh thoảng cũng dậm vài tiếng. Anh lại say sưa chuyển qua thi phú đọc thơ của Nguyễn Sa, Đinh Hùng, Lưu Trọng Lư, Xuân Diệu, tôi cũng rụt rè đệm theo vài câu mình thuộc. Đến trưa, trước khi từ giã, anh giật mình nhìn những mảnh giấy từ bao thuốc lá được xé vụn nát li ti vất đầy bàn, anh đứng lên dọn dẹp.

- Xin lỗi Minh. Thường tôi nói chuyện với ai, tôi chỉ nghe giọng nói của mình dội lại âm thanh từ ngòi rừng vắng, nhưng khi nói chuyện với Minh tôi lại được nghe hai chiều, nên tôi đã thao thao như Hàn Mặc Tử “Tôi điên tôi nói như người dại. Van lạy không gian xoá những ngày.” Hoặc “Tôi cắn lời thơ để máu trào.”

Anh đi rồi, tôi toát mồ hôi hột vì căng thẳng với đối tượng có biến kiến thức mênh mông, tôi bị choáng váng vài ngày rồi trả lại sự yên tĩnh bình thường.

Mấy tuần sau, có ngày mẹ con tôi đều đi vắng, trưa về tôi thấy có bó hoa hướng dương vàng rực cắm nơi ổ khoá cửa giữa nhà, kèm mảnh giấy “Hãy sống như loài hoa hướng dương. Thanh” Tôi chẳng hiểu anh chàng này nữa, làm chi cũng lập dị khác người, từ mảnh giấy rách viết thư, xé bao thuốc nát vút tung toé trên bàn, tặng hoa kiểu này... có phải cái tip nhà văn nhà thơ thường sống khác người như vậy, nói nhẹ chút là “hơi tót” phải không hè, lạ rứa thê.

Tiếp theo, vào một tối mùa đông lạnh lẽo, ngoài trời mưa to gió lớn, mù mịt tối thăm thẳm, tôi ngồi đan khăn quàng len chăm chú; chị tôi đang đi tới bỗng dung hét lên “ui... ui... coi tề ...” Vừa nói tay chị chỉ theo hướng ngoài cửa sổ, tôi ngẩng mặt, giật mình thấy người đàn ông tay che dù đứng nhìn, nhờ cặp kính cận tôi nhận ra anh. Mở cửa, mời vào nhà, anh dựng dù trước hiên, bước vô ngồi chống cằm nhìn tôi chăm chú, tôi ngượng nghịu muốn phá tan bầu không khí im lặng:

- Anh Thanh đi đâu ngang đây tiện ghé...

Anh chặn lời:

- Đừng nói gì trong giờ phút này, tôi vừa trông thấy hình ảnh đẹp quá, cho tôi ngồi 5 phút rồi tôi sẽ đi.

Nói xong anh lôi trong ngực áo len ra tập thơ *Mộng* với biệt hiệu “ba tên” yếu đuối như con người của anh, cúi xuống ghi lời tặng kèm hai câu thơ:

Mà nay nữa cuộc hôn ba ấy

Đành hẹn cùng người một ước mơ...

Đây tập thơ về phía tôi anh nói:

- Sách tôi bày ở các tiệm đã bán hết, tôi chỉ còn giữ một tập duy nhất cho mình, nay tặng Minh.

Tôi ngẩng lên định cảm ơn thì anh đã quay gót bước đi trong mưa gió. Tôi hết ý với mẫu người nghệ sĩ tánh khí ngông nghênh này. Đêm đó tôi không ngủ được theo nhịp tim đập bất thường, trăn trở theo những cảm giác kỳ lạ.

Thế rồi năm 75, cuộc đời thay đổi một sớm một chiều, chẳng ai còn tâm trí nghĩ đến ai. Gia đình Đào Khuê sa sút trầm trọng, cha đi “học tập”, nhà cửa được mượn dùng làm tổ dân phố, gia đình về ở ké nhà bà ngoại. Các anh chị và Khuê không được học, bụng đói đầu gối phải bò. Khuê quan sát phong trào giai đoạn này, bán quần áo cho mấy ông bộ đội miền Bắc là hợp lý nhất, người miền Bắc vào mua đủ thứ, nhờ vậy kiếm chút tiền sống qua ngày.

Bạn mua áo len, nôi niêu son chảo, búp bê, dụng cụ cắt móng tay, khăn choàng, linh tinh đủ thứ. Khuê gọi tôi phụ dùm, hai đứa mỗi sáng xách hàng ra trải tấm ni lông ngồi trước rạp Hưng Đạo bán. Trời tối di chuyển tới ngồi đối diện các cửa tiệm trên phố Trần Hưng Đạo. Chúng tôi gặp được anh Thanh đi ngang phố, từ đó lúc rảnh rang anh ra ngồi bên chúng tôi, xem mua bán. Nét mặt anh trầm lắng không còn nói nhiều như trước, thỉnh thoảng anh đi mua 3 ly nước mía bung lại, hoặc mua 3 gói xôi, chúng tôi cùng vừa ăn vừa bán. Tôi bắt đầu thấy cảm kích thái độ cư xử của anh trong hoàn cảnh bi đát. Hình ảnh một thanh niên nho nhã, ăn mặc bảnh bao lại ngồi chen giữa đám người lết la phơi mặt trên đường phố, hòa mình theo nhịp thở của bạn bè, của đời sống hiện tại. Có điều, dấu môi cười hòa nhã nhưng không che đậy được ánh mắt buồn bã của anh, chuyện văn thơ cũng không còn được anh nhắc nhở.

Một lần Đào Khuê hỏi tôi:

- Mi có cảm tình với anh Thanh không? Sau lần anh nhờ tao đưa mảnh giấy, rồi xin địa chỉ mi, hai người có hay gặp gỡ thường xuyên?

Không hiểu sao tôi lại muốn dấu tất cả và nói láo “Chẳng có tình cảm, chỉ xem anh như bạn, gặp một lần nghe anh nói chuyện văn chương rồi thôi.”

Đào Khuê kể lể:

- Thời gian sau ni, lúc mi về trước, anh ra dọn hàng dùm, đưa tao tới tận nhà. Có hôm anh ở lại ăn tối, chơi tới khuya rồi mới về, tự dưng tao thấy xốn xao tình cảm, nhất là trong lúc đang tủi thân, càng làm tao mũi lòng cảm động.

Tôi nghe cũng thấy tim se thắt, có nỗi buồn dâng lên mơ hồ, nhưng đồng thời cũng thương hoàn cảnh bạn đang cần một bờ vai để chia sẻ tâm tình, anh Thanh lại là bạn thân với anh của Đào Khuê, thì sự thương cảm lại càng tăng thêm cũng đúng.

Rồi tới lúc phong trào bán lẻ đường bị đuổi dẹp, người bán quá nhiều cũng khiến việc kiếm tiền khó khăn, Đào Khuê giải nghệ vào hợp tác xã học thêu, tôi cũng bắt chước theo. Cái nghề bắt trỉ chỉ ngồi thêu ngày, thêu đêm vui đầu vào công việc, chẳng còn ai gặp ai.

Khoảng một năm sau, thật bất ngờ một đêm trăng sáng, Đào Khuê đạp xe vào nhà tôi rủ đi dạo đường phố một vòng hứng gió mát, vì trời mùa hè quá oi bức. Mừng rỡ vì lâu ngày gặp nhau, hai đứa đèo chiếc xe đạp nhìn quang cảnh chung quanh, như người vừa được hưởng tự do sau thời gian dài chỉ biết cúi đầu trên khung vải. Chúng tôi chạy quanh nhiều con đường ra cửa Đông Ba chạy vòng vô cửa Thượng Tứ. Ngang trường Hàm Nghi, bỗng nhiên tôi thấy hình dáng quen quen đi bên kia đường. Khuê cứ thoải mái đạp xe và kể chuyện huyện thuyên. Tôi ngoài cô chăm chú quan sát người thanh niên đi bên cạnh cô thiếu nữ tóc dài, họ đang chuyện trò và cầm tay thân mật. Tôi chẳng nghe Đào Khuê kể gì nữa, kêu giựt nó:

- Ê mi ơi, nhìn lui phía bên kia đường, coi ai giống anh Thanh lắm, quay xe lại mi nhìn thử xem.

Khuê đang nói chuyện chợt im bật, ngoái cổ lui và nghe lời tôi, cua xe đi sát gần. Khuê thốt lên giọng run run “Đúng anh Thanh rồi.” Khuê vòng lại, đi về trước mặt họ, nhưng họ ham nói chuyện không để ý kẻ đi đường. Bạn tôi cười gượng gạo không nói gì. Chúng tôi cùng im lặng trên đoạn đường về. Tôi không dám hỏi điều gì, Khuê bất chợt nói gần như khóc:

- Anh vẫn thường đến chỗ tao thêu, mời ra quán chè gần đó, nói chuyện đôi ba phút rồi để tao vô làm việc, dù sao... tao cũng cảm ơn anh đã cho tao một thời yêu đương và một thời khổ đau.

Bạn nói ra nỗi buồn, tôi cảm nín không nói được. Phải chăng anh là cánh chim trời lãng đãng đó đây với nhiều cảm xúc dạt dào của một thi nhân đa tình lãng mạn, anh không là của riêng ai...

Bảy năm sau, tôi vào Sài Gòn trú ngụ nhà người O. Đêm nọ, đang đi trên đường Nguyễn Huỳnh Đức cùng đứa em gái họ, tôi thoáng thấy anh đạp xe ngang qua. Tôi quay mặt làm lơ, nhưng anh nhận ra nhanh chóng, quay xe lại gọi “Minh, Minh...” Tôi dừng chân làm ra vẻ bất ngờ:

- Ô! Anh Thanh, lâu quá rồi anh còn nhận ra Minh giỏi vậy?

Anh nhỏ nhẹ:

- Làm sao mà quên được.

Anh năn nỉ mời chúng tôi ghé quán nước mía nói chuyện. Hỏi thăm được biết anh ra trường, đổi lên vùng Kontum dạy học, nhưng chán nản bỏ dạy, về Sài Gòn hợp tác bạn bè mở các lớp dạy luyện thi môn Toán, Lý Hoá và Sinh ngữ. Em họ tôi nghe vậy sáng mắt tỏ ý muốn ghi tên học. Anh đề nghị học chung chậm tiến hơn là học một mình, anh sẽ đến dạy kèm tận tụy cho em gái. Anh xin tôi số địa chỉ nhà, tôi đang tìm đường vượt biển, cần bí mật nên bắt đắc dĩ cho số ma.

Đường đời trăm ngã, sau này có nguồn tin anh đã mất, không biết đúng? Nếu anh còn sống tình cờ đọc được bài viết này, xin anh vài phút quay về dĩ vãng, ngày đó có hai người con gái một thời đã... yêu anh.

Minh Thúy Thành Nội

Cà Phê Sáng

Hôm nay

Thèm một chút hương xưa
Anh mời em uống cà phê sáng
Ngồi bên em khung trời lãng mạn
Như thuở nào e ấp làm quen

Từng giọt cà phê rót nhẹ êm,
Mùi quyến rũ thơm lừng ngày ấy
Hương cà phê tình yêu thức dậy
Nâng cốc lên, nhấp chút ngọt mềm.

Đắng đầu đời hương vị khó quên
Nụ hôn yêu, anh ngẩn ngơ say đắm
Mấy chục năm ngọt bùi cay đắng
Chiến hạm tình yêu cập bến nơi này.

Sáng nay, một ngày nắng hây hây
Hai ta tâm nhi cà phê sáng
Chú chim sâu nhỏ
Bên cụm hồng hốt hoảng
Thấy hai đứa mình vội vã bay đi.

Em nghe không nó nói thầm thì
Trả không gian thơ mộng
Cho đôi tình nhân già romantic
Thôi thì đừng mắc cỡ chi vô ích
Đưa bàn tay đây cho anh nắm...
Em ơi!

Thêm

MẸ MÀY CÓ KHỎE KHÔNG?

Có những câu nói rất bình thường mà làm mình thật sự xúc động.

Trong đời sống vợ chồng có biết bao lời nói làm tan nát con tim. Làm vợ hoặc chồng mất ăn mất ngủ. Làm người vợ nước mắt tràn ra không ngăn được những đêm thao thức đau lòng. Làm người chồng mượn rượu giải buồn để thấy đời thật không còn gì tàn nhẫn, xấu xa hơn.

Tôi cũng vậy. 44 năm chồng vợ. Nước mắt tôi tuôn ra nhiều lần, nhiều lúc. Khóc không phải vì vất vả gian lao hay đời sống bất công. Mà khóc vì những lời nói, cái nhìn, những cử chỉ phũ phàng cay đắng. Khóc nhưng không ai thấy, không ai biết mình đau khổ, khóc để voi những nỗi buồn đè nặng lòng mình mà không có cách giải quyết.

Khóc trước mặt cha mẹ ư? Không bao giờ vì con đường này mình đã chọn. Trước mặt mẹ chồng ư? Không, bà đâu có muốn. Trước mặt con cái ư? Không! Hãy để chúng thật thánh thiện bình an trong mái ấm gia đình. Vậy sao không khóc trước mặt chồng? Cũng đã có rồi và cũng đã không. Tôi yêu mềm, hiền lành coi mái ấm gia đình là lẽ sống. Tôi không muốn gây gổ, tôi không muốn bất hòa. Đó là nhược điểm của hầu hết đàn bà Việt Nam để bảo vệ cho con cái có một đời sống gia đình ấm êm. Biết bao mái ấm, đến giờ này con cái trưởng thành, thành danh, không bắt đầu bằng những đêm khóc thầm của bà mẹ. Và đó là kết quả mỹ mãn để mẹ mỉm cười sung sướng đi hết cuộc đời mình.

Tôi không cố ý nói hầu hết đàn ông. Tôi không nói các anh bội bạc nhưng đàn ông trái tim thường có nhiều khe hở, có nhiều bè bạn, có nhiều cuộc chơi. Có những câu nói trong lúc giận hờn, trong cơn say hay trước mặt bạn bè. Câu nói đó đôi khi vô tình, nhưng đôi khi là những câu cố ý thật đau lòng. Đàn bà chúng tôi cũng không hầu hết là yên phận, yêu và nhịn chồng. Nhưng dù sao phụ nữ vẫn coi gia đình và con cái là lẽ sống đời mình. Người vợ luôn coi trọng người chồng vì nếu mình không tôn trọng chồng thì sự bất tương kính sẽ làm gia đình gãy đổ.

Chồng tôi là lính. Anh cưới tôi khi anh đã là lính mà là lính tác chiến nên gia đình không phải là nơi anh sống thường xuyên. Anh có một mái ấm gia đình gắn bó sinh tử hơn là vợ. Anh có những người bạn chết sống với anh, chia sẻ những buồn vui và săn sóc anh nhiều hơn là tôi. Cho nên dưới mắt anh, tôi là một bóng mờ bên những vì sao chiến trường đồng đội. Thế rồi vận nước đảo điên, thế cờ lật ngược, anh bị tù hơn 8 năm, khi đưa con đầu lòng vừa 5 tháng tuổi. Những người bạn tù chết sống cùng anh bên rừng Việt Bắc không phải là tôi hay con bé. Có những lúc anh gục xuống dưới bó tre nặng oằn hay trượt chân xuống vực, người đỡ anh lên là những người cùng đói khát, bệnh tật giống anh.

Cuộc sống sau ngày được thả về là bi ai, là bất mãn khi hàng ngày hay hằng tuần hàng tháng phải trình diện chính quyền, thôn xã. Anh nhìn tôi, nhìn những người công nhân nông trường đều là Cộng Sản vì đang làm việc và lãnh lương của nhà nước. Đôi kính bị tráng màu đỏ của anh đã nhìn tất cả đời sống trong uất nghẹn, và tôi chính là người gần gũi nhất, dễ dàng nhất để anh trút giận. Để anh nhìn cuộc đời mới với đôi mắt tóe lửa căm thù. Anh chỉ vui và chơi với những anh em, bạn bè, làm tự do và say sưa để quên đời; để chi chiết bản thân mình và gia đình trong nỗi bi ai.

Tôi quyết phải xuất ngoại để kéo chồng tôi sống lại. Để anh có thể làm chủ gia đình và cười trở lại sau bao nhiêu năm u uất. Thế nhưng trời không chiều người. Mẹ chồng tôi quá già yếu và mang nhiều bệnh tật. Từ trong nước đã phát hiện bà bị tiểu đường nhưng không có thuốc chữa trị. Qua đây khoa học tiên tiến truy tầm ra nhiều bệnh kéo theo. Chồng tôi một lần nữa bất mãn vì không thể đem cho mẹ một cuộc sống sung sướng, khỏe mạnh như hằng mong muốn để đền ơn trời biển.

Đời sống, phong tục nơi đây không giống Việt Nam. Anh có cảm tưởng con cái bất phục mình và coi thường mình khi dám hỏi những điều anh không thể giải thích. Anh tức giận khi con dám đề nghị anh ra sân hút thuốc hay khuyên ba uống rượu ít đi. Anh tức tối khi đêm muốn ôm con ngủ mà nó đề nghị ba nên về phòng ba ngủ đi, con lớn rồi con muốn ngủ một mình. Anh đã từng mất cha khi còn rất bé lúc chỉ 4 tuổi đầu. Anh thêm có cha ôm ngủ, anh thêm cha nựng nịu, ve vuốt thương yêu. Nhưng tại sao con anh không có cảm giác đó khi nó chưa có vợ, nó còn là con trai anh. Thì ra nó không thương anh. Nó không có tình cảm cha con. Những ý nghĩ sai lệch đó làm chồng tôi rơi dần vào bệnh trầm cảm. Anh càng xuống tinh thần theo từng ngày tháng bệnh của mẹ chồng tôi. Anh kê một giường bên cạnh mẹ ngủ ở đó và tuyên bố: "Khi mẹ chết tôi sẽ đi tu hay về VN cất chòi giữ mồ mẹ."

Thế nhưng mẹ chồng tôi chưa chết anh đã trở thành một người bị bệnh suy nhược thần kinh và bệnh Parkinson. Tôi vừa chăm mẹ chồng, vừa chăm anh với tất cả khả năng mình. Các con tôi tự lo học và chia sẻ với mẹ những khi cần giúp. Chúng chịu đựng mỗi khi ba lớn tiếng hay hờn giận vô lý. Chúng tìm trong web những gì liên hệ với bệnh của ba để giúp mẹ đối phó hay chữa trị. 12 năm săn sóc chồng tôi chưa một lần gây gổ hay lớn tiếng. Tôi thương anh vì cuộc đời anh bị ai quá. Anh là một trong những nạn nhân của chiến tranh. Chiến tranh đã cướp đi nhà cửa, đã thiêu rụi cả làng của anh, đốt cháy nhà anh, và ông bà nội anh đã cháy đen trong đống đổ nát. Chiến tranh đã đẩy anh ra khỏi làng quê, đã đưa anh vào cuộc chiến, và làm một người tù bị sỉ nhục, đói khát triền miên. Anh bị mất cả quê hương, tương lai và chí hướng.

Tôi chỉ có thể nhìn anh thông cảm, an ủi và cho anh có một bờ vai để dựa vào đó mà nghiền ngẫm nỗi buồn. Tôi bắt lực khi muốn kéo anh ra khỏi vũng lầy của trầm uất. Tôi không thể hiện hữu trong tâm linh anh để đẩy lùi những ám ảnh hay những bóng ma dĩ vãng. Tôi không thể gạt người mẹ đáng kính ra khỏi sự nhớ nhung của anh. Không thể gặp mặt những người bạn lính vô hình để khuyên họ cho anh về với thực tế, với vợ con. Tôi chỉ có thể ở bên anh để săn sóc, để xoa bóp những mối mê thể xác. Nấu cho anh những thức ăn bổ dưỡng, lau nước miếng cho anh dù anh gạt phắt tay tôi ra, hoặc nắm tay ân cần mọi lúc. Diu anh lên thang lầu hay săn sóc khi anh cần giải quyết việc vệ sinh. Tôi cảm ơn đất nước này đã cho tôi điều kiện để sống một cách no ấm mà toàn tâm, toàn ý làm nhiệm vụ của mình.

Hôm qua con gái chở tôi đi bác sĩ mắt. Cháu phải đem chồng tôi và hai đứa con theo luôn. Khi tôi vào văn phòng BS, cả nhà phải ngồi ở hành lang để đợi. Khi tôi bước ra cháu ngoại nhìn thấy và nói:

- Bà ngoại ra rồi kìa.

Tôi lại vào restroom kế bên văn phòng trước khi ra xe. Chồng tôi thoáng thấy tôi rồi thấy một bà Mỹ trắng ra cửa. Ông buông tay con gái và chạy theo bà ta. Con tôi kéo lại nói không phải Má. Nhưng ông gạt phắt tay con gái và đi ra cửa. Hai đứa cháu cản lại cũng bị ông hất mạnh, đánh vào tay. Bốn người đứng chèn ngay cửa tự động, không ai ra vô được. Không cách nào lôi ông vào và cũng không thể để ông chạy đi. Tôi từ cửa phòng vệ sinh bước ra, cháu la lớn:

- Ông ngoại! Bà ngoại nè! Đây mới là bà ngoại mình mà.

Ông chồng tội nghiệp của tôi nở một nụ cười và đi về phía tôi, nhường chỗ cho khách ra vô. Tôi diu chồng ra xe mà thương anh quá.

Hôm nay, khi tôi ngồi bóp tay, chân cho chồng, anh hỏi tôi một câu mà tôi cảm động thật nhiều:

- Mẹ mày có khỏe không?

Ôi! Câu nói "Mẹ Mày" thân thương mà từ lâu tôi không được nghe. Một câu hỏi thật tỉnh táo cho tôi mừng quá đỗi. Tôi trả lời chồng:

- Tui khỏe lắm. Còn Ba mày như thế nào?

Anh trả lời tôi: “Tôi cũng khỏe, cũng mệt và..;” rồi những tiếng sau lưng bùng trong cổ tôi chẳng nghe được gì hết. Nhưng thôi! Cũng đủ lắm rồi, cũng đủ cho tôi vui vì biết anh tỉnh táo, có nghĩ đến mình, cũng biết rằng tôi rất mệt khi săn sóc anh. Một câu hỏi và ánh mắt khác ngày thường làm cho tôi vui nhiều lắm.

Tôi biết nếu tôi không đủ sức khỏe để ở bên anh, hoặc tôi mất trước anh thì các con tôi đành đưa ba vào viện dưỡng lão. Bởi vì chăm sóc một người già bệnh như anh không phải là chuyện dễ dàng. Các cháu còn phải đi làm, còn con cái, tất bật trả nợ nhà và mọi tiện nghi đời sống. Viện dưỡng lão không phải là nơi xấu, đó là mái nhà của những người già sống cuối đời. Nhưng dù điều kiện có tốt đẹp đến đâu cũng thiếu một thứ rất thiêng liêng và cần thiết, đó là tình yêu thương gia đình, tiếng cười con cháu và bàn tay nhăn nheo gắn bó của người phối ngẫu.

"Mẹ mày có khỏe không?" Ông ơi! Câu hỏi ngọt ngào này của ông làm tôi vui biết mấy. Tôi khỏe lắm ông à! Tôi sẽ nắm tay ông, cùng ông đi cho hết đoạn đường trần gian. Bên bờ tử sinh mình cùng nhau vượt đốc. Ráng lên nghe ông. Vui lên nghe ông. Tui đang bên ông với hai bàn tay, một nụ cười. Bàn tay để ân cần chăm sóc và nụ cười thương yêu của một người vợ thủy chung.

Nguyễn Thị Thêm

NGÀY TẾT TRÊN TIỀN ĐÒN

Nhớ ngày ấy mùa xuân năm bảy bốn
Nghỉ Tết nên cô giáo đi thăm chồng
Trên tiền đồn chón chờ những hàm chông
Chú lính trẻ đưa em vào doanh trại.

Anh hành quân phi cơ chưa trở lại.
Em buồn hùi nước mắt chảy lưng tròng
Xung quanh nhìn sợ quá, anh biết không
Đó là súng, kia mìn đây lựu đạn.

Trực thăng đáp, bụi mù tung tån mạn
Anh bước ra giữa chập choạng bóng chiều
Áo nhà binh, giày trận bước liêu xiêu
Gió xoáy mạnh, máy bay vừa lướt cánh.

Vòng tay anh ôm em trong nồng thắm
Môi tím môi mặc kệ lính đứng nhìn
Giữa tiền đồn bóng tối vốn đông tình
Mừng sum họp hai vợ chồng mới cưới.

Vậy là Tết ăn mừng trong nhà mới
Hầm chỉ huy, chiếc ghé bố làm giường
Em mắc cỡ chẳng dám cho anh thương
Sợ lính tráng vào ra quê chết được.

Lấy poncho làm màn che sau trước.
Được rồi cưng, cô giáo của anh ơi!
Lính tráng mà, nó đùa phá chút thôi

Mai hành quân đưng trận là quên hết.

Ngày 28 hòa đầu quân đi chợ Tết
Em theo mua: lá, nếp, đậu, thịt heo
Gói bánh chưng đồ lửa nấu một ngày
Vớt còn nóng cúng tổ tiên, đất nước.

Đêm giao thừa giữa tiền đồn đón Tết
Rừng Quế Sơn gió lạnh buốt tim gan
Mây thầy trò chúc năm mới vừa sang
"Ly Rượu Mừng" anh đàn và em hát.

Sáng mông Ba lệnh chuyển quân nơi khác
Rầm rập đi, cô giáo cũng hành quân
Áo nhà binh em nhỏ bé ngại ngần
Là vợ lính lần đầu em biết sợ.

Tết năm nay Nhâm Dần vào đến ngõ
Con gái mình 48 tuổi chợ Quế Sơn
Rước anh về mâm cơm cúng buồn hơn
Trước di ảnh nhớ ngày nơi chiến tuyến.
Nguyễn Thị Thêm

GỬI NGƯỜI... THIÊN THU

Tú vừa đọc xong bài tùy bút của một anh bạn mới gia nhập vào nhóm Đời Sống Vui trên Net. Thấy anh tả cô giáo dạy văn suốt những năm Trung Học Đệ Nhất Cấp lâm ly quá. Tình yêu của những cậu con trai mới lớn dành cho cô giáo đẹp đài trang, quý phái, có nụ cười hút hồn khiến Tú đã cười dòn và đặt câu hỏi với anh bạn "Thế cô giáo đẹp nghiêng nước nghiêng thùng của anh bây giờ ra sao rồi?". Chưa có hồi âm thì Tú đã thấy váng đầu, cặp mắt nặng trĩu. Con buồn ngủ ập đến. Nàng để máy y nguyên, đứng lên vào phòng ngủ, định ngả lưng một tí rồi trở ra tiếp tục. Từ khi về hưu, mỗi ngày liên lạc với các bạn khắp năm châu bốn biển trên mạng là cả một thú vui không thể thiếu. Nó mang lại cho Tú những tiếng cười, những xúc động dạt dào, những tiếc nhớ băng khuâng khi cả bọn nhắc lại chuyện xưa. Cái thời còn mài đũa quân trên băng ghế nhà trường. Tiểu học, Trung học rồi Đại học. Cả kỷ niệm của những người bạn mới quen cũng khiến nàng xao xuyến như của chính mình. Ngày xưa ngày xưa, con bạn thân tên Thảo đã phán "Mày nhạy cảm, hay thương vay khóc mướn như thế, cuộc đời sẽ khổ dài dài đấy em ạ." Đã biết, nhưng trời sinh ra tao như thế. Biết làm sao hơn!

Bây giờ đang giữa mùa đông. Ngoài trời tuyết đang lát phát bay. Những cây thông phủ đầy tuyết, cảnh vật đẹp như tranh. Trong nhà sưởi ấm, nhưng phòng ngủ một phần nằm trên nhà xe nên hơi lạnh hơn những phòng khác. Tú chui vào lớp chăn êm, nhắm mắt và cảm thấy khoan khoái. Nhất là cái lưng mấy hôm nay đau nhức. Giấc ngủ đến êm như ru. Nhưng quái lạ, con mơ của nàng kèm với những giọt mưa thánh thót. Mưa chứ không phải tuyết. Tú thấy vợ chồng nàng đi ăn với một cặp bạn từ xa đến chơi. Cộng thêm một người bạn già rất thân, ở cách nhà nàng không xa. Vợ chồng nàng xem anh Nam như ông anh trong nhà. Thả anh Nam và Tú xuống trước cửa, chồng Tú

lái xe đưa cặp bạn về nhà người bà con của họ. Không hiểu sao Tú lại không đi theo họ nhỉ? Trong giấc mộng thường có những chi tiết lạ lùng, không thể giải thích được. Thì là mơ mà!

Anh Nam đòi đi bộ nhưng Tú bảo để em lái xe đưa anh về. Trời còn mưa anh đi bộ sẽ ướt hết. Cả hai đi vòng bên hông nhà để ra sân trước, nơi chiếc xe của Tú đậu trên driveway.

Tự nhiên Tú thấy anh Nam và nàng đi bên hông một căn biệt thự lạ rất đồ sộ. Con đường rộng thênh thang. Con mưa đã dứt và mặt đất mịn như nhung. Cây cối từ trong biệt thự vươn ra ngoài, sum xuê. Đây là cây dừa lá xanh tươi hơn hớn. Những cành bông giấy quăn quýt quanh thân cây màu xám trắng, hơi nghiêng cao vút, lật lờ những chùm bông đỏ tươi. Tú đứng lại trầm trồ chỉ cho anh Nam xem. Còn than sao cây bông giấy nhà em mãi không trở bông. Đây là cây vú sữa khoe những quả màu tím bóng đong đưa, đong đưa. Thấp hơn là những tàu lá chuối non. Ôi, cái màu xanh đọt chuối Tú vẫn còn mê tíu cho đến tận bây giờ. Đi shop, thấy áo màu đọt chuối là Tú sẽ cầm lòng không đậu! Đi một đổi, nàng không thấy xâu chìa khóa. Tú nhớ đã lấy nó ra khỏi xách tay rồi mà. Nàng nói anh Nam cứ đi trước và quay trở lại nhìn xuống mặt đường tìm xem có rớt ở đâu đó không. Nhưng buồn cười là nàng tìm thấy hai cái cắt móng tay trước khi thấy xâu chìa khóa. Tú quay người tiếp tục đi, nhưng có một người đàn ông tay xách cặp da vượt qua mặt nàng. Bỗng ông ta quay lại, cười: "Cô bé bỏ lớp học đi chơi đấy à?" Tú cười dòn "Tôi không nghĩ là mình còn trẻ đến như thế đâu!" Tiếng cười trong veo, dòn tan như thủy tinh khiến nàng kinh ngạc. Rồi như một phép lạ, Tú bỗng thấy mình mặc chiếc áo đầm màu xanh cẩm thạch, may ở tiệm Đức Hạnh, trước trường Marie Curie năm Đệ Nhất. Chiếc áo đầm kiểu đơn sơ, trang nhã, có cái nơ to trước ngực. Và mái tóc ngắn kiểu Sylvie Vartan. Mặc hôm Noel năm đó, chị Tô, chị con bạn thân cùng lớp đã khen "Trông Cẩm Tú rất xinh."

Anh Nam đã mắt hút, Tú thấy mình đi song song với người đàn ông. Ông ta nói "Hôm nay tôi đi làm. Lâu quá không đến Quốc Hội." Tú thấy mình kêu lên "Ô! Thì ra ông là một Dân Biểu" (Thật buồn cười. Thấy cả ông Dân Biểu trong giấc mơ. Đã nói trong mơ thường có những chi tiết kỳ quái không thể lý giải được!) Đột nhiên ông Dân Biểu dừng lại "Cho tôi ngắm cô bé một chút được không?" Sao không? Tú thấy mình đứng tựa vào bờ tường. Một chân co lên, trong tư thế như người mẫu chính hiệu. Đứng là xem tạp chí mãi cũng nhập tâm. Ông ta ngắm Tú và nàng cũng ngắm lại ông ta kỹ hơn. Bỗng dung Tú cảm thấy chói với. Khuôn mặt đó, khuôn mặt người đàn ông đi song song với nàng, nói chuyện với nàng này giờ mang đường nét của ai đó, rất quen. Cái người đã làm con tim non nớt của nàng tan nát ngày nào. Sơn! Phải rồi. Người đứng đối diện với nàng, trong bộ complet màu sáng, cắt khéo, tay cầm cặp da chính là Sơn của những ngày tháng cũ. Sơn trong mộng của con bé lớp đệ Tứ ngây thơ (mà hình như của cả đám nữ sinh thời ấy). Nhưng khoảng cách tuổi tác đã không cho chàng cúi xuống nhìn những con bé ranh (lời của chàng ngày đó) đang thầm yêu trộm nhớ ông Trưởng ty Kinh tế trẻ tuổi (ngoài ba mươi. Cái tuổi thu hút những con bé choai choai như nam châm hút sắt), đẹp trai. Vì thế Sơn yêu chị Xuân, bà chị họ góa chồng rất sớm của Tú. Chị Xuân đẹp mơ màng với làn da trắng muốt, thân hình gái một con nẩy nở khêu gợi và cặp mắt trĩu tình ướt rượt, cộng thêm cái đồng tiền nhỏ xíu bên khóe miệng khiến nụ cười chị thêm thập phần duyên dáng. Anh chị yêu nhau đắm đuối. Nhưng gia đình anh dưới Sài Gòn không cho phép họ lấy nhau. Anh là con trưởng, học hành thành đạt và đẹp trai như Phan An Tổng Ngọc. Ăn nói lại duyên dáng, thu hút người nghe (nhất là phái nữ). Tú tin rằng bà mẹ anh thế nào mà chẳng có vài mối đã ngắm sẵn cho cậu con trai cưng. Những cô con gái Bắc kỳ yêu kiều, yếu điệu và tinh khôn. Nhưng anh đã yêu chị Xuân của Tú. Một gái góa Nam kỳ. Đẹp nhưng ăn nói lại mộc mạc, thật thà như ruộng, như vườn miền Nam thấm đẫm phù sa nơi chị đã sinh ra. Tình yêu khó mà lý giải tại sao?

Năm đó chị Xuân hăm sáu và Tú mười lăm. Những chàng trai cùng lứa đối với Tú cũng là những đứa nhãi ranh, giống như bọn Tú trong mắt anh Sơn. Những cánh thư xanh đỏ đã bị con bé

xé nát không thương tiếc. Những lời tỏ tình ngây ngô chỉ được đáp lại bằng ánh mắt lạnh tanh và nụ cười ngạo nghễ. Không phải Tú yêu anh Sơn vì những túi kẹo, chocolate anh mua từ Thái Thạch Sài Gòn, hồi lộ để con bé chuyển thư từ và những lời hò hẹn của hai anh chị. Bởi vì "Biết làm sao định nghĩa được tình yêu. Có nghĩa gì đâu một buổi chiều..." Con bé yêu anh Sơn vì thấy tim mình đập rộn ràng mỗi khi gặp anh. Một lời khen vu vơ "Hôm nay Tú xinh quá. Màu áo thật hợp với Tú. A, Tú vừa cắt tóc phải không? Đẹp lắm..." cũng khiến mặt con nhỏ hồng lên vì hạnh phúc và nó có thể nhớ mãi câu nói ấy rất nhiều ngày trong niềm vui tuyệt vời. Đôi khi ngồi trong lớp Tú phóng tầm mắt qua cửa sổ, nhìn mông lung và cười ngu ngơ khiến con Thảo ngồi bên cạnh phải thốt lên "Nhỏ này sao vậy? Mày điên à. Sơ Marie đang chiếu tướng mày kia." để kêu réo hồn phách Tú đang bay lạc đâu đó trở về hiện tại.

Những lời kể lể của chị Xuân về anh Sơn, nhất là sau những lần hò hẹn, được Tú lắng nghe trong sự thích thú lẫn khổ đau. Con bé ước gì mình già hơn vài tuổi. Biết đâu, ừ biết đâu nhỉ? Tú ngây thơ quá. Không sành điệu và hấp dẫn như chị Xuân. Tú từng bắt gặp những tia nhìn đầy ham muốn của cánh đàn ông ném lên người chị Xuân. Gái một con trông mơn con mắt. Thảo nào! Nhưng Tú không ghét chị vì đời chị thật bất hạnh. Mới lấy chồng được năm năm thì anh tử trận, để lại chị một mình với đứa con vừa lên ba. Chị đi làm ở Tòa Hành Chánh mới gặp anh Sơn. Anh chị vẫn yêu nhau đắm đuối và con tim non nớt, mới biết yêu lần đầu của Tú vẫn tiếp tục thổn thức vì anh. Chùng như không ai có thể thay thế được.

Bỗng một hôm, chị Xuân kêu Tú ra sau vườn, chị khóc nức nở khiến Tú linh cảm có chuyện không hay. Con bé tái mặt hỏi dồn "Có chuyện gì vậy chị? Anh Sơn bị gì hay sao?" Chị Xuân nói trong nước mắt "Chị có bầu rồi Tú ơi. Anh Sơn về Sài Gòn nói cho bố mẹ anh biết để xin cưới chị. Không ngờ hai ông bà nổi trận lôi đình, càng phản đối quyết liệt hơn. Mẹ anh nhờ người chạy chọt ở Bộ Kinh Tế để đòi anh về Sài Gòn. Bà còn dọa tự tử nếu anh Sơn lấy chị. Anh ấy cũng đang khổ tâm lắm!" Tú nhìn chị Xuân khóc mà lòng đau như cắt, nhưng đầu óc còn quá ngây ngô trước những chuyện éo le của cuộc đời, Tú chỉ biết nghe và an ủi, chứ biết lời nào để khuyên chị đây? Tú giận anh Sơn lắm. Tình yêu là như vậy sao? Anh yêu mà không dám nhận trách nhiệm à? Tú hần học lên án anh, nhưng chị Xuân cắt ngang "Gia đình anh có tiếng tăm. Giá như chị còn con gái thì không nói chi em à. Chị đã có con riêng, bây giờ lại..." Chị không đủ sức nói hết lời khiến Tú càng sôi máu, chỉ muốn chạy kiếm anh Sơn để mắng cho một trận nên thân. Chị Xuân lau nước mắt, cười héo hắt "Đàn bà thiệt thòi vậy đó. Tú nhìn gương chị rồi ráng mà giữ thân nha." Đúng. Sau này Tú cũng nghiệm ra rằng, khi một cuộc tình tan vỡ, chỉ có đàn bà là thiệt thòi! Như chị Xuân của cô. Chỉ còn biết ngậm ngùi!

Sau khi anh Sơn rời nhiệm sở để về Sài Gòn, chị Xuân tự ý phá thai mà không cho anh hay và đau một trận thừa sống thiếu chết. Bao nhiêu thư anh Sơn gửi lên, chị đều trả về hết. Không đọc bức nào. Chị muốn đào sâu chôn chặt mối tình đầy bất hạnh vào quá khứ. Nhưng Tú thì không thể quên anh. Trong lòng con bé, hình bóng anh Sơn vẫn tràn đầy. Vẫn giận và vẫn yêu quyết liệt. Cả những năm sau này. Mười sáu, rồi mười bảy, mười tám... Tú vẫn không yêu được ai ngoài anh Sơn. Một hôm, bức ảnh anh Sơn chụp chung với chị Xuân và Tú hôm đi picnic ở Paradise, từ quyển Vạn vật rớt ra. Thảo nhanh tay lượm được. Sau khi xem xong, nó nhìn Tú trân trân, miệng lắp bắp "Tú, mày vẫn... mày vẫn..." và Tú đã buồn bã gật đầu "Ừ. Tao vẫn chưa quên!". Thảo nhìn Tú bằng cặp mắt thương hại, thở dài "Mày điên quá. Chắc anh ấy lấy vợ từ lâu rồi." Tú cũng cười héo hắt như chị Xuân ngày nào "Ừ, chắc tao điên thật!"

Vậy mà nàng đã gặp lại anh Sơn. Lúc Tú xuống Sài Gòn học năm chót Tú Tài. Một hôm cuối tuần lang thang một mình ở phố Lê Lợi, nàng đang định ghé vào tiệm sách Khai Trí thì gặp anh đi ngược chiều. Vẫn dáng dấp đó. Mái tóc bông bênh, đôi mắt sáng toát đầy vẻ thông minh, nụ cười với hàm răng trắng đều vẫn lồi cuốn. Và cái cảm chề như tài tử ciné Rock Hudson. Tú lúng túng

khi gặp lại anh. Mình đang mừng hay đang giận nhỉ? Tú thấy mình đang mừng hơn là giận. Anh Sơn nhìn Tú trong tà áo dài tơ tằm óng ả, tấm tắc "Ra dáng tiểu thư lắm rồi đấy." và anh cười, đôi mắt ấm áp. Tú muốn tỏ ra giận dữ, hoặc ít nhất cũng lạnh lùng, nhưng con tim phản chủ lại reo vui và đôi má lại hồng lên niềm hạnh phúc. Y chang như thuở còn là một con bé ngu ngơ khờ dại. Tú giận mình nhưng không ngăn được nụ cười đang tự động nở trên môi. Nàng e ấp nhìn anh "Lâu quá mới gặp lại anh Sơn." Anh vồn vã mời Tú ghé tiệm kem gần đó với anh. Nàng ngần ngại nhưng cuối cùng cũng nhận lời. Yên vị rồi anh Sơn mới nói "Anh chỉ sợ Tú không thèm nhìn mặt anh nữa chứ!" Tú cười mím chi không trả lời, nhưng than thầm "Đúng. Đó là điều đáng lý em nên làm. Nhưng trời ơi, sao con tim không chịu nghe lời của khối óc vậy nè? Nó mất quyền điều khiển rồi chẳng? Chị Xuân ơi, tha lỗi cho em."

Tú thật sự ngạc nhiên khi nghe anh nói vẫn chưa lập gia đình. Ngạc nhiên và hài lòng. Ít nhất anh không đến nỗi "gian ác" như Tú nghĩ. Bắt đầu từ đó nàng nói chuyện với anh cởi mở và thoải mái hơn. Khi biết chị Xuân đã tái hôn với một sĩ quan trợ y từ trong Nam đổi lên làm việc trên đó, đôi mắt anh thoáng buồn, nhưng tỏ ra mừng cho hạnh phúc của chị. Tú hỏi sao anh chưa lập gia đình? Anh Sơn nhìn Tú, cười lấp lánh "Vì anh chưa gặp được người có thể làm con tim anh... thức dậy." Tú nhìn anh, hỏi khê khàng "Anh vẫn chưa quên chị Xuân em?" Anh nhìn xuống ly kem, như cố tìm một hình ảnh nào trong đó "Anh không quên Xuân. Nhưng dù gì thì chuyện đã qua, nhớ chỉ đau lòng. Anh cố quên để sống em ạ." Anh Sơn chợt ngược lên nhìn Tú, cười cười "Thôi đừng nhắc chuyện của anh. Kể anh nghe về Tú đi. Ba năm rồi chắc có nhiều thay đổi phải không?" Tú ngưng ngưng "Em vẫn vậy. Ăn và học. Học rồi ăn. Chẳng có gì thay đổi cả." Anh Sơn cười hớn hớn "Vậy thỉnh thoảng anh vào ký túc xá đón Tú đi chơi nhé. Phải thay đổi chứ. Ăn rồi học mãi cũng chán phải không?" Thật tình Tú không biết mình nên nhận lời hay từ chối? Cái đầu bảo từ chối, nhưng con tim lại phản đối kịch liệt. Nó bảo nàng phải nhận lời. Thấy Tú có vẻ ngần ngại, anh Sơn tán công "Tú ngại gì? Anh chẳng từng là... anh rề hụt của em hay sao? Anh còn có bốn phạm phải chăm sóc Tú nữa đấy. Không lười thôi gì cả. Chúa Nhật tới anh đến đón Tú đi ăn, rồi đi ciné. Bây giờ anh có việc phải đi. Tuần tới nhớ chờ anh lúc 11 giờ đây nhé."

Thế là nàng không có cơ hội từ chối. Mà thật ra, Tú có ý muốn từ chối không nhỉ? Nhìn theo dáng Sơn xa dần, Tú bỗng thấy xót xa, thương cho mình. Hình bóng anh vẫn còn đây ắp trong tim. Chỉ là nàng đã khóa nó lại tạm thời. Giờ có cơ hội chúng tuôn ra không kịp giữ. Tú tự trào "Đúng là tình thiên thu!" Ôi chao là cái lương, là góc, là điên... nhưng khổ nỗi không sai mấy may. Tình đầu là tình thiên thu! Một nhà thơ nào đó đã nói như vậy. Vì thế những cuối tuần, dù không muốn, nhưng trong lòng con bé vẫn có chút mong đợi người ấy... đừng quên!

Những lần đi chơi với Sơn thật vui, nhưng về lại lưu xá thì buồn thê thảm. Tú lo lắng. Mẹ biết được thì chết chắc. Anh Sơn chẳng phải là tên tội đồ đối với gia đình nàng là gì. Sự phản bội của anh khiến chị Xuân suýt chết. Đối với bà, đàn ông Bắc kỳ đồng nghĩa với... đều cáng. Bà không thích Tú quen với con trai Bắc. Biết Tú yêu anh Sơn thì... Nàng không dám tưởng tượng tới hậu quả chẳng có gì sáng lạn!

Có lần anh Sơn hỏi sao không thấy Tú mặc đầm? Nàng ra Mỹ Châu mua một khúc đũi mềm màu xanh cẩm thạch. Nhờ cô bạn cạnh phòng, học Marie Curie dẫn ra tiệm Đức Hạnh may. Kiểu áo giản dị, cổ tròn rộng, sát nách, phía dưới hơi xòe và trên đầu gối một gang tay. Có cái nơ lớn nằm ngang ngực. Lần đầu anh Sơn nhìn thấy đã tròn mắt, thốt lên "Tú xinh như mộng." Tú vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Nhưng sau đó đã dẫu phăng chiếc áo không bao giờ rở tới, khi Hằng, cô bạn cùng lớp vô tình phê bình "Mày mặc áo này giống như mới mười sáu tròn trăng." Trời đất! Coi chừng anh Sơn cũng nghĩ như vậy thì hồng lét. Tú muốn già đi chứ có muốn trẻ ra đâu? Từ đó Tú chỉ đóng vai cô gái Việt thuần túy trong tà áo dài tha thướt. Tú vẫn đi chơi với anh Sơn và vẫn muộn phiền, lo lắng. Biết chắc rằng rồi cũng sẽ chẳng đi tới đâu (dẫu anh Sơn có mở cửa trái

tim lần nữa để đón Tú vào), nhưng còn biết làm sao? Làm sao? Đôi khi nàng cảm thấy yếu đuối đến hụt hơi. Hụt hơi dù mới ngấp nghé mười chín tuổi! Tuổi của mộng của mơ, của những tràng cười như pha lê vỡ, thế mà tâm hồn Tú đã hao gầy như cảnh khô thiếu nước!

Tháng 8-73, anh Sơn báo tin Bộ cho anh sang Úc tu nghiệp hai năm. Hôm đến rủ Tú đi ăn bữa cuối trước khi lên đường du học, anh đón nàng bằng xe hơi, thay vì xe gắn máy như thường lệ. Hôm đó anh săn sóc Tú đặc biệt. Thấy nàng ăn như mèo anh đã đùa "Tú ăn nhiều vào, vì phải chờ hai năm mới được anh đãi lần nữa đây nhé." Nhưng Tú làm sao nuốt cho trôi? Nàng đã quen sự có mặt của anh rồi. Tú cố pha trò "Hai năm là một trăm lẻ bốn lần không được ăn tiệm! Buồn!" Sao Tú lại không có can đảm nói một trăm lẻ bốn lần không được gặp anh nhỉ? Anh cười "Đừng buồn. Thời gian như vó câu qua cửa sổ, Tú chưa nghe à?" Tú nhìn anh, buồn rười rượi "Vó câu cho những người không muốn thời gian trôi mau. Những người già chẳng hạn." Anh Sơn không nói gì, lãng sang chuyện khác.

Xe ngừng trước cửa lưu xá. Trước khi xuống xe, anh Sơn đưa cho Tú một túi to đầy bánh ngọt, kẹo, chocolat mua ở Thái Thạch. Anh nói "Cho Công Chúa ăn suốt thời gian anh vắng mặt. Thôi vào đi. Anh về nhé." Tú nghe trong lòng như có cái gì đó vỡ toang. Nàng nghẹn cứng không thốt thành lời, chỉ gật đầu, cổ không chảy giọt nước mắt nào trước mặt anh.

Hai tiếng "Công Chúa" đã theo Tú suốt cuộc đời. Anh Sơn không có cơ hội trở về chốn cũ. Khi miền Nam rơi vào tay Cộng Sản, anh đã ở lại Úc và Tú theo gia đình sang Canada. Cũng xong một đời. Chỉ có điều, đến phút cuối chia tay năm 73, Tú vẫn không biết tình cảm anh Sơn đối với nàng ra sao. Nhưng cần gì, Tú yêu anh là được. Yêu là yêu, không cần so đo tính toán. Nếu không thì đó chẳng phải là tình yêu.

Những lo toan, những công việc tất bật hàng ngày khiến Tú không còn thì giờ để thờ, huống hồ để nhớ, dù đó là mối tình đầu, mối tình để lại nhiều vết chém đậm sâu. Nàng đã hầu như lãng quên người ấy. Bỗng dưng hôm nay, trong giấc ngủ trưa chập chờn, nàng thấy lại mình trong chiếc áo đầm xanh của tuổi mười tám và người ấy bỗng dưng nhảy ra từ vô thức. Tiếng chuông điện thoại đã kéo nàng ra khỏi cơn mơ. Tú nằm đó, trong chăn ấm, lười lỉnh và nuối tiếc. Nếu không có tiếng chuông bất chợt, cơn mơ sẽ tiếp tục dắt nàng đi về đâu? Nhưng về đâu thì cũng thế thôi. Chỉ nghiệm ra rằng "Tình Đầu là Mối Tình Thiên Thu. Phải, Thiên Thu!"

Tiểu Thu

ANH YÊU AI ?

Không biết tình cờ hay cố ý anh Phụng gặp tôi ngay đầu hẻm khi tôi đi học về, anh chặn xe đạp tôi lại, hỏi:

- Em Bông, chiều nay đi ăn chè với anh không?

Bất ngờ quá tôi bối rối và ăn nói... vô duyên như thường lệ:

- Chè... gì anh?

Nghĩ tôi là con nhỏ ham ăn chắc, anh liệt kê một mớ chè hấp dẫn:

- Chè đậu xanh bột khoai nước dừa đường cát trắng, chè sương sa hột lựu, chè trôi nước, chè...

Tôi cản lại:

- Anh khỏi kể, em ăn hàng bấy lâu nay có bao nhiêu loại chè em biết hết rồi, nhưng...

- Anh năn nỉ mà, lâu lâu anh mới về phép thăm ...

Tôi hỏi hộp, vô duyên lần nữa, cướp lời anh:

- Thăm gì hả anh?

- Thăm nhà và thăm xóm mình chứ còn gì nữa. Anh nhớ mấy gánh chè trên chợ Hạnh Thông Tây...

May quá tôi cũng nói được một câu... bình thường:

- Để em suy nghĩ, trả lời anh sau.

Anh tự tin để sợ:

- Anh cứ đợi em ở mấy gánh chè trên chợ lúc 7 giờ chiều nha.

Tôi đạp xe về nhà với cõi lòng lâng lâng.

Chẳng biết từ lúc nào tôi đã thầm thương mến anh Phượng hàng xóm. Anh hơn tôi chừng 7-8 tuổi, hát hay đàn giỏi. Thỉnh thoảng buổi tối anh ngồi trước cửa nhà đàn hát, tiếng hát ngọt ngào của anh đã rót vào trái tim 16 tuổi trắng tròn của tôi những tình cảm băng khuâng. Anh đi lính, xóm vắng anh, vắng cả những đêm khuya tiếng hát tiếng đàn.

Hôm nay anh về phép gặp tôi và rủ đi ăn chè, có... tình ý gì đây? Trước giờ anh có để ý gì đến tôi đâu, hay là bây giờ anh đã... chuyển hướng yêu tôi? Tôi muốn đi ăn chè với anh lắm. Tôi tưởng tượng anh Phượng và tôi hẹn hò cùng sánh vai từ nhà đi bộ lên chợ Hạnh Thông Tây. Anh sẽ nói gì với tôi nhỉ? Và cuộc ăn chè để chúng tôi được dịp tâm tình? Nhưng tôi chưa biết sẽ đi bằng cách nào, ở nhà tôi vẫn phải kè kè trông em, bé em, lầy lý do gì nói với mẹ để rời khỏi nhà cả tiếng đồng hồ.

Tôi muốn hỏi ý kiến nhờ bạn thân cùng xóm Bích Hợp, điều gì nó cũng giúp tôi tìm ra đáp số nhưng điều này thì không thể vì Bích Hợp hình như cũng có cảm tình với anh Phượng. Có những khi Bích Hợp sang nhà tôi chơi nói chuyện đến khuya, hai đứa đang riu rít cùng... im bật khi vắng nghe tiếng hát anh Phượng hàng xóm vọng sang. Bích Hợp đã mơ màng:

- Anh ấy hát hay quá..

Nếu anh Phượng yêu tôi, Bích Hợp sẽ buồn biết bao!

Tôi ăn cơm xong định sang nhà Bích Hợp thì nó đã sang nhà tôi, nét mặt nó có vẻ bồn chồn lạ lắm. Tôi chẳng dám mở lời nói chuyện của mình thì Bích Hợp nói trước:

- Bông nè... Anh Phượng rủ tao chiều mai đi ăn chè trên chợ Hạnh Thông Tây. Tao chưa biết trả lời sao nên hỏi ý kiến mày.

Tôi giật mình, khai luôn:

- Anh Phượng cũng rủ tao chiều nay đi ăn chè, tao cũng chẳng biết trả lời sao. Thì ra anh rủ cả hai đứa nhưng mỗi đứa một buổi chiều khác nhau.

Nghe xong Bích Hợp thoáng thất vọng và phân vân:

- Vậy thì giữa hai đứa mình, anh ấy yêu ai? Mình phải ba mặt một lời hỏi cho ra lẽ không để anh bắt cả hai tay.

Thì ra Bích Hợp cũng yêu thầm anh Phượng nhiều chẳng kém gì tôi. Tôi đồng tình:

- Anh Phượng phải chọn một trong hai và tình bạn chúng mình vẫn không thay đổi nha.

- Ừ, sòng phẳng và rõ ràng. Tao thề thà hi sinh tình yêu chứ không hi sinh tình bạn.

Tôi cảm động:

- Tao cũng thề tình bạn là trên hết.

Hai đứa bàn nhau không đi ăn chè với anh, cho anh chờ mỏi mòn và ăn chè một mình. Đáng đời về cái tội dám yêu hai đứa tôi cùng lúc dù anh biết chúng tôi chơi thân nhau như thế nào rồi.

Chiều hôm sau tôi và Bích Hợp lượn qua lượn lại trước cửa nhà anh, mong gặp anh để hỏi vụ anh mời đi ăn chè, để bắt anh xác nhận anh yêu ai nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu.

Thế rồi anh Phượng trở về đơn vị hỏi nào chúng tôi không hay. Chắc anh ra đi với cõi lòng tan nát vì cùng một lúc bị hai đứa chúng tôi đối xử phũ phàng?

.....

Cuối năm vào dịp Giáng Sinh anh Phượng lại về phép thăm nhà. Chàng lính chiến dáng to cao uy nghi trong quân phục thoảng qua nhà làm tôi lại băng khuâng xao xuyến.

Bích Hợp sang nhà tôi rộn rã báo tin:

- Anh ấy đã về.

Nghe giọng nói reo vui và đôi mắt Bích Hợp long lanh tôi bỗng chạnh buồn. Bích Hợp đã chờ mong anh như tôi đã chờ mong.

- Không biết anh Phượng có rủ mình ăn chè nữa không nhỉ?

Bích Hợp cương quyết:

- Dù thế nào chúng mình cũng phải gặp anh ấy, bắt anh phải trả lời câu hỏi mà anh còn nợ mình: Anh yêu ai?

Tin anh Phượng đưa người yêu về ra mắt mẹ anh đã lan truyền trong xóm, cô này theo đạo Thiên Chúa trong khi gia đình anh đạo Phật, mẹ anh không hài lòng. Tôi và Bích Hợp nghe tin này cả hai đứa đều ngạc nhiên và buồn ừ ừ. Buồn là buồn cho anh, chắc anh thất tình hai đứa tôi nên đành lòng tìm người yêu khác dù bất đồng tôn giáo, dù làm mẹ anh buồn phiền.

Hai đứa quyết chí gặp anh, không để anh âm thầm ôm khổ đau trở về đơn vị như lần trước nữa.

Tôi và Bích Hợp loanh quanh ở đầu ngõ nhà anh, canh chừng nếu anh bước ra khỏi nhà sẽ không thoát khỏi chúng tôi. Dĩ nhiên là chúng tôi toại nguyện, vừa thấy anh Phượng đi tới chúng tôi đã nhào theo rồi rít gọi:

- Anh Phượng ơi..Anh Phượng....

Anh dừng chân ồm ờ:

- Hai đứa muốn rủ anh đi ăn chè hả?

Bích Hợp lạnh chanh vào đề ngay:

- Tụi em phục kích anh ở đây để hỏi tội anh mời riêng rẽ từng đứa em đi ăn chè mấy tháng trước đó.

Tôi sàu bi và sừng xĩa dỗi hờn:

- Anh mời em đi ăn chè là anh yêu em sao còn mời Bích Hợp đi ăn chè?

Anh thẳng thốt kêu lên:

- Ừa... ủa...

Bích Hợp sốt ruột cướp lời anh:

- Ừa..ủa cái gì. Vậy thì anh yêu ai? Đừng có nói là anh yêu cả hai đứa em nha.

- Ừa... ủa..

Đến lượt tôi cắt ngang không cho anh nói hết câu:

- Thôi anh đừng có “ủa..ủa” nữa, bọn em hiểu rõ lòng dạ anh rồi.

Anh mở to mắt nhìn hai đứa tôi và không nhịn được cười:

- Ừa, ủa bộ cứ rủ đi ăn chè là yêu hả? Nghe nè hai đứa, anh đi lính xa nhà, xa bao kỷ niệm, anh nhớ những gánh chè trên chợ Hạnh Thông Tây xóm mình và muốn rủ người đi ăn cùng cho vui. Anh mời riêng em Bông, rồi mời riêng em Bích Hợp là anh muốn... thử lòng hai cô bé chơi thân với nhau, gắn bó nhau không rời sẽ phản ứng thế nào. Kết quả anh đã biết rồi, hai cô bé cho anh “leo cây” và tình bạn vẫn bền vững. Chúc mừng hai em. Thôi anh có chuyện bận, anh đi đây.

Hai đứa tôi ngẩn ngơ nhìn nhau không nói nên lời.

Chập tối, mẹ sai tôi đi tìm đứa em 5 tuổi đang chơi nhà hàng xóm. Thấy em đứng trước cửa nhà anh Phượng tôi liền đến gọi nó về. Nhưng vừa đến sát cửa thì tôi nghe có tiếng cãi cọ, là tiếng mẹ anh Phượng chì chiết:

- Con về phép chọn dịp lễ Giáng Sinh để đi lễ nhà thờ với người yêu. Con mê nó đến thế cơ à!

- Chúng con yêu nhau cả năm nay rồi mẹ, cô ấy ngoan hiền lắm..

Mẹ anh vẫn to tiếng:

- Nhưng mẹ không thích người khác tôn giáo. Xóm mình thiếu gì con gái cũng ngoan cũng hiền. Thí dụ như con Bông, con Bích Hợp đấy... Mẹ thấy con hay chuyện trò vui vẻ với chúng nó lắm mà, sao không chọn một đứa?

Tiếng anh Phụng dứt khoát:

- Hai con nhỏ ngộ này con coi như em út trong nhà mẹ ời. Một đứa thì xón xác vô duyên, một đứa thì lạnh chanh hóng hớt, yêu gì nôi. Con nói chuyện với hai đứa là thường tình hàng xóm láng giềng thôi.

Nghe tới đây tôi tự ái chịu hết nổi vội bế thốc đứa em về cho nhanh, không thềm nghe lén nữa.

Vụ anh Phụng rù tôi và Bích Hợp đi ăn chè, anh chỉ đùa cợt cho vui vậy mà suốt mấy tháng trời 2 đứa tôi cùng ôm mộng, hí hờn... Tưởng bỏ anh ấy yêu mình.

Nhưng tôi và Bích Hợp bỗng... vui mừng sung sướng khi anh chẳng yêu Bông hay Bích Hợp, vì nếu anh yêu một trong hai đứa biết đâu tình bạn chúng tôi sẽ vui đi...

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Jan. 22, 2023)

NGÀY LỄ TÌNH YÊU

Em đợi chờ anh mang đến bó hoa,
Ngày lễ Tình Yêu cho đời thêm đẹp,
Hoa mới nở trong vườn nhà buổi sáng,
Hay hoa bày trong chợ đợi người mua.

Tình yêu quanh năm không phải đợi mùa,
Em có sẵn mùa thu vàng thương nhớ,
Tình của em là muôn chiều là đố,
Anh ở phương nào cũng sẽ gặp em.

Em có mùa đông lạnh cả núi non,
Không đủ ấm áo em chiều lắm gió,
Nhưng tình của em đã là ngọn lửa,
Sẽ dịu dàng sẽ sưởi ấm lòng nhau.

Em có mùa xuân tương tư. Về đâu
Những hương phấn bay khắp trời tình tự?
Em một nửa đi tìm anh một nửa,
Mộng đêm xuân xin ghép lại cho tròn.

Em có mùa hè trên những con đường,
Hàng cây xanh như tình em xanh mãi,
Nắng và bụi theo chân người mê mải,
Em vẫn chờ anh mây trắng cuối chiều.

Hôm nay là ngày lễ của tình yêu.,
Người ta tặng nhau hoa thơm kẹo ngọt,
Người ta cho nhau bao lời hứa hẹn,
Như bong bóng bay lơ lửng sắc màu

Tình nào sẽ tan, tình nào dài lâu?
Hoa vẫn tặng. Chuyện đời ai biết trước,
Nhưng tình em đi theo cùng năm tháng,
Ngày nào cũng là Ngày Lễ Tình Yêu.

Nguyễn Thị Thanh Dương

CON NHỚ MÁ LẮM!

Má nằm thui thủi một mình
Sá gì Tết nhất, lễ Tình, lễ chi
Chẳng ai thủ thi, thăm thì
Sức già cạn kiệt bất ly chiếu giường
Dáng Người tiêu tụy, thê lương
Không Ba bên cạnh đoạn đường khó khăn.

*

Các em cố gắng ân cần
Tỏ lòng hiếu thảo báo ân sinh thành.

Ý Nga, 7.2.2023

HỮU XA?

Đóa hoa ai tặng hữu hương
Chẳng hay người tặng, thơm vương tới
cùng,

Anh hùng, yêu nước thủy chung,
Có thương dân tộc tận vùng tối tăm?

Á Nghi, 7.2.2023

XEM MẮT

Thương em vụng tách, roi trà
Lúng ta, lúng túng cắm hoa nghiêng bình
May anh chỉ đến một mình
Nếu thêm Mẹ, phải thừa trình: vụng... chi?

Á Nghi, 7.2.2023

BUỘC

Em bơi hay mỹ nhân ngư?
Ôi chao bao nét cứ như buộc ràng!
Nhấp nhô ngọn sóng ghe làng
Đẩy đưa ánh mắt chàng nàng... chạm
nhau.

*

Thế là thừng chặt thắt vào
Mẹ cha mua hết trâu cau thôn này!

Á Nghi, 6.2.2023

THẢ LÀ DẠI!

- Khờ chi vương víu lưới tình?

*

- *Biết khôn nhưng chẳng muốn mình thoát
ra!*

*Mong em giữ lưới đến già
Thất tình ngồi ngó xó nhà buồn hiu!*

Á Nghi, 7.2.2023

GHÉT

Ngang nhà, ghét tâm mảnh mảnh
Sao buồn hờ hững để anh nhớ nàng?
Bàn chân mỗi mệt thôn làng
Thèm khung cửa sổ: mơ màng dáng em.

Á Nghi, 6.2.2023

NHỮNG BÀI THƠ ĐẦU ĐỜI!

Thơ muốn bỏ, ngần ngại nâng niu nó
Vỡ học trò ngày tập tễnh làm thơ
Người Nhận Thơ đầu còn ở, đợi chờ
Lật trang vở, đọc từng tờ gấn bó.

Á Nghi, 6.2.2023

HIỂU

Tai bay, vạ gió: đứt tình
Tơ hồng đến đoạn chúng mình chia ly
Thiếu nhau mới hiểu phân kỳ
Khi phu xướng, phụ không tùy: đứt đôi!

Á Nghi, 6.2.2023

DUYÊN

Dài lời khen đủ thứ duyên
Thước Tình quá ngắn, mai ghiền sao đo?
Lắm duyên càng rối như tơ,
Một duyên thôi đã... ngân ngơ cùng chàng!

Á Nghi, 7.2.2023

BẮT ĐÈN

*Bồ công anh trắng tung hoành
Nương theo ngọn gió, hạt, dành sang đây
Mai kia hoa sẽ nở đây
Sân anh chết cỏ biết ai đèn chành?*

*

*Hoa sang, hay nàng cũng sang
Chúng mình cùng ngắm hoa vàng cho vui?*
Á Nghi, 6.2.2023

QUÀNG

*Dây mơ rễ má ngoài đường
Dừng không ai buộc cô nương vào chành?
Bây giờ muốn gỡ được chành?
Hai trái tim đã tự quàng vào nhau.*
Á Nghi, 6.2.2023

Tuổi Thơ Tuổi Xuân Dễ Thương

Mỗi tối thứ hai hằng tuần người viết lại "mỏ cò" trong computer để viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân của tôi trên Oregon Thời Báo tại Portland, Oregon của tôi sau 2 tuần nghỉ Tết.

Hôm nay là ngày 17 tháng Giêng Âm Lịch năm Quý Mão 2023.

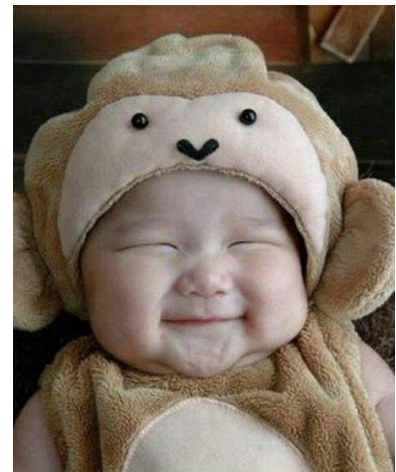
Người viết không có mục làm thơ khai bút đầu năm kể từ khi biết làm thơ năm 17 tuổi và cũng không thuộc trường phái thơ nào hết vì tôi chỉ làm thơ khi có "yên sĩ phi lý thuần", nói đùa của nghĩa chữ "cảm hứng - Inspiration".

Từ khi tôi giữ mục Một Cõi Thiên Nhân thì nàng Thơ của tôi cũng tạm ngủ yên để tôi có thời giờ lướt net tìm tài liệu viết bài cho quý vị cao niên ở Portland đọc, thay vì ngồi mơ mộng thả bút đề thơ như ngày xưa. Cũng tốt thôi, miễn là mình vui với việc mình đang làm là được rồi.

Bây giờ vẫn là tháng Giêng. Ca dao Việt Nam ví von "tháng Giêng là tháng ăn chơi", như thế có nghĩa là chúng ta vẫn còn được vui Xuân đón Tết, bạn nhỉ? Vui nhất trong ba ngày Tết là trẻ con tuổi thơ vì chúng được mặc áo quần mới đẹp theo ba mẹ đi lễ chùa hay đi lễ nhà thờ. Trẻ con vui hơn nữa là được nhận tiền lì xì từ ông bà, cha mẹ, thân nhân trong gia đình, các bạn hữu thân quen của ông bà, cha mẹ, v.v. Nhìn nụ cười thơ ngây, cặp mắt sáng rỡ của chúng trong ba ngày Tết, chắc chắn bạn và tôi cũng cảm thấy vui lây, quên đi bao nỗi ưu phiền của năm cũ, phải không Bạn?

Tôi yêu mến trẻ thơ và tôi yêu kính người cao niên vì đó là hai hình ảnh, hai cuộc đời mà bạn và tôi đã, đang hoặc sẽ sống trong cõi trần ai này.

Bạn đã là cha mẹ, bạn đã là ông bà nội, ông bà ngoại, bà dì, cô, chú, v.v. khi nhìn một đứa bé sơ sinh đang ngủ, bạn có thấy chúng đẹp như một thiên thần không? Thịnh thoảng đứa bé mỉm cười hay méo máo khóc như là trong giấc ngủ cháu đã gặp bà tiên hay được mẹ bà dạy cười, dạy khóc. Ô! Dễ thương chi lạ!

Nhiều người đã tâm sự với người viết rằng hình như tình thương của ông bà nội, ngoại dành cho cháu thơ bé nhỏ tha thiết, đậm đà, hơn là khi ta còn trẻ sinh con vì lúc còn trẻ, đối với con cái, chúng ta còn có nhiều thời gian gần gũi chăm lo cho chúng qua năm dài tháng rộng của cuộc đời. Còn đối với ông bà nội, ngoại, thời gian này ngắn ngủi hơn vì tuổi già xế bóng, được gần gũi cháu còn phải tùy thuộc vào sức khỏe, vào thời gian cho phép nên bao nhiêu tình thương đều đổ dồn vào cháu thơ bé dại nhiều hơn là đối với mẹ cha chúng hiện tại.

Riêng thiên ý, việc đó cũng còn tùy thuộc vào tình cảm riêng tư của mỗi cá nhân, vào mối liên hệ trong gia đình đương sự nữa đấy. Gia đình của người viết hiếm muộn nên khi mới có cô cháu nội đầu tiên, tôi cảm thấy sung sướng, hạnh phúc vô cùng khi được ôm cháu vào lòng, ru cháu ngủ say. Xin được chia sẻ với các bạn niềm vui của người viết lần đầu tiên được lên chức bà nội. Hy vọng rằng đây cũng là cảm xúc của các bà nội, bà ngoại khác đã có cháu lần đầu tiên như người viết nhé. Smile!

Ru Cháu Ngủ Say

(Viết tặng bé Mya Trần Ngọc Vy của Nội.)

Ru cháu ngủ say, nhớ về dĩ vãng
Mẹ già xưa hát nhịp võng ầu ơ
Thời gian qua mau, thoáng chốc không ngờ
Tôi lại bế cháu hát ru ầu ơ bài cũ.

Ru cháu ngủ say, sống đời hiện tại
Cháu của tôi bé bỏng, thật ngây thơ
Rất hồn nhiên, ăn, ngủ, khóc mong chờ
Được sưởi ấm trong vòng tay cha mẹ.

Ru cháu ngủ say, nghĩ tương lai sắp đến
Cuộc đời này được bao phút bình an
Chiến tranh, thiên tai, đô nát hoang tàn
Thương cho kiếp phù sinh nơi trần thế.

Cháu yêu ơi! Hãy ngủ say đi nhé!
Mặc thế gian đầy gian dối khổ đau
Mặc cuộc đời biến đổi vạn sắc màu
Cháu vẫn có tình yêu thương còn đó.

Tình cha mẹ, tình ông bà, quyến thuộc
Rất thiêng liêng trong mái ấm gia đình
Mọi người vui vây nhìn cháu xinh xinh
Đang cười nụ, hoặc nhăn mày meo meo.

Hạnh phúc thật! Khi được ôm cháu bé
Được sẻ chia hơi ấm của tình thương
Rất đơn sơ! Niềm hạnh phúc bình thường:
Ru cháu ngủ trong tình thương bà cháu!

Sương Lam

Khi đi họp bạn thân hữu hay chuyện trò với nhau trên diễn đàn, tôi đã thấy mấy bà nội, bà ngoại khoe nhau hình ảnh xinh xắn của các nàng công chúa, những chàng hoàng tử bé bỏng của mình và kể chuyện huyền thiên về các sinh hoạt của các VIP này với nụ cười vui vẻ, với ánh mắt sáng ngời. Lúc đó tôi thấy thương những bà bạn chưa được lên chức này vì các “cô chiêu cậu ấm” của họ chưa chịu lên xe hoa hay chưa chịu “đưa nàng về dinh”. Các bà bạn này đành phải nựng đỡ cháu của người khác cho đã thềm mộng ước được làm bà nội, bà ngoại như người ta. Thôi đừng buồn bạn nhé, thế nào rồi bạn cũng sẽ được lên chức mà thôi không sớm thì muộn vì nước chảy qua cầu rồi cũng sẽ đến bến đỗ.

Nhưng ... Lại chữ Nhưng nữa đây! Nhưng nhiều bà lại bảo tôi rằng: có cháu nhiều thì rất là vất vả, cực nhọc vì phải chăm sóc chúng khi chúng quậy phá, la hét ầm ĩ, không nghỉ ngơi gì được cả! Mệt lắm! Ngán lắm!

Người viết nhớ đã đọc ở đâu đó một tài liệu muốn cho sống vui sống khỏe, bạn hãy chơi đùa vui vẻ với trẻ con dưới 6 tuổi và người già trên 60 tuổi. Sao lạ nhỉ?

Trẻ con dưới 6 tuổi dễ thương hơn những em bé trên 6 tuổi chẳng?

Có thể là đúng đấy vì trẻ con trên 6 tuổi đã đi học, đã có bạn bè nên chúng bận rộn đùa vui với bạn bè ở trường hay hàng xóm, phải làm bài tập của nhà trường nên ít quấn quýt bên cha mẹ, ông bà hơn. Mấy khi còn nhỏ thì đeo lưng bà nội mỗi lần ông bà nội đến nhà thăm hay khi đi ăn, đi chơi bên ngoài. Bây giờ cô nàng đã có bạn bè rồi nên không còn đi theo chơi với bà nội nhiều nữa mà đi chơi với bạn vui hơn.

Đàn con của chúng ta như một đàn chim, khi còn nhỏ chúng riu rít trong tổ ấm gia đình. Một khi những cánh chim kia đã đủ lông đủ cánh có thể bay cao bay xa hơn trong khung trời cao rộng khác thì chúng sẽ tung bay, bỏ lại mẹ cha, ông bà ở lại trong cái tổ chim trống lạnh. Nhiều bậc cha mẹ vẫn giữ gìn những căn phòng của con cái trong ngôi nhà rộng lớn kia với hy vọng con chúng sẽ quay về tổ cũ, nhưng những cánh chim kia lo đi xây dựng những tổ ấm khác xinh đẹp hơn, nòng ấm hơn. Thỉnh thoảng chúng bay về tổ cũ nhưng chỉ một chút thoáng qua mà thôi.

Cuộc đời là thế! Từ thế hệ này sang thế hệ khác, vẫn lập đi lập lại cái vòng sinh hoạt như thế! Xin được chúc phúc cho những gia đình nào có con cháu vẫn sống quây quần bên nhau chứ người cao niên sống nơi xứ người rất cô đơn, buồn tủi. Cũng chính vì vậy mà người viết rất thương trẻ thơ dưới 6 tuổi và yêu kính người già trên 60 tuổi là thế đó.

Nói thật tình, chơi với con nít đỡ mệt trí hơn là chơi với người lớn vì chúng vô tư, thơ ngây, không vướng bận chuyện ân oán giang hồ như người lớn. Ai thương chúng nhiều, lo lắng, chơi đùa với chúng nhiều thì chúng thương lại nhiều. Ai xa lạ, không gần gũi thương yêu chúng thì chúng thương ít hơn một tí! Thế thôi! Rất giản dị! Rất bình thường!

Còn người lớn thì tham, sân, si, mạn, nghi, ác, kiến đầy mình. Họ dùng mọi thủ đoạn để dành phần thắng lợi cho mình trên cõi thật cũng như trên cõi ảo! Nhức đầu quá! Mệt quá!

Đầu năm người viết kể chuyện trẻ thơ cho cuộc sống tinh thần và tình cảm của chúng ta được vui vẻ, dễ thương như tuổi thơ ngày xưa của chúng ta và tuổi thơ vô tư của cháu nội, cháu ngoại chúng ta hiện tại. Hy vọng Bạn cũng vui như người viết nhé.

Mời xem Youtube Tuổi Thơ An Lạc Vô Ưu-Nhạc Nguyễn Tuấn-Thơ Hải Đà do người viết thực hiện

Trẻ thơ ngây thơ, vô tư, là niềm an lạc vô biên đánh tan bao nỗi ưu phiền mỗi khi ta nhìn chúng cười đùa vui vẻ. Cũng từ đó hình như chúng ta cũng thấy cảm thấy an lạc giữa chốn bụi hồng lao xao này.

https://www.youtube.com/watch?v=G1_oq4hmq9U&t=12s

và các youtube vui khác

https://youtube.com/shorts/h_TSWVsx9CU?feature=share

<https://www.youtube.com/shorts/Qr65tbzHB9Y>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 648-ORTB 1077-272023)

CHUYỆN BÁN SÁCH

Nhớ ngày xưa... liên quan về chuyện buôn bán. Khi tuổi thiếu nữ mười tám trăng tròn, tụi tôi không có tiền, nhìn ăn sáng chật chiu từng đồng vì mơ ước có chiếc áo dài màu đầu đời.

Một ngày nắng ấm trời trong sáng, tôi và Mai ra chợ Đông Ba tìm mua xấp áo dài màu may mặc Tết. Đến gian hàng đầu tiên, người bán đơn đả, ngọt ngào quảng cáo các xấp lụa màu tươi sáng nhưng tụi tôi muốn đi nhiều nơi xem cho thỏa mãn đã rồi mới quyết định chọn lựa sau. Tiền ít, thiệt là lúng túng và rụt rè, so đi tính lại kỹ càng, do dự tần ngần nên cứ đi lui đi tới, khi thích xấp vải hàng bà kia, lúc ưa xấp vải hàng O khác rồi phân vân theo giá tiền mắc rẻ để mình nhắm có đủ khả năng không. Đi qua đi lại nhiều lần gian hàng đầu tiên, tụi tôi nghe có tiếng nói lớn:

- Đi cả buổi chưa lựa được chi à? Mai một bị mấy ông tìm vợ kén như rứa thì răng đây? Mấy con quý ngựa mắt!

Hoảng hốt và mắc cỡ, tụi tôi đi nhanh qua khỏi gian hàng đó, nín cười nói với nhau:

- Tất cả tại mình mua vải kén chọn khó khăn thì ráng nghe chửi.

Suy đi nghĩ lại thì chám hàng vải của bà đó vì có màu mình thích nhưng những nơi khác không có, rốt cùng tụi tôi can đảm trở lại để mua. Bà vừa gói hàng vừa cười vui vẻ hướng mắt về Mai hỏi

- Mạ con có khỏe không?

Mai trở mắt ngạc nhiên

- Ủa răng bác biết mạ con?

Bà càng cười tươi hơn:

- Trời ơi, vợ ông đại tá Dương ở thành phố ni ai mà không biết, với lại bạn của bác mà.

Tụi tôi nhìn nhau như thăm chung một nhận xét, cầm hai xấp vải ưa ý đi ra khỏi hàng, Mai lên tiếng:

- Răng mà lật trở bàn tay nhanh như chớp rứa không biết.

- Thôi ai lật, ai trở, kệ họ không cần quan tâm, mình mua được hai xấp vải đẹp là thỏa mãn rồi.

Trên đường về từ phố Phan Bội Châu vào cửa Đông Ba, tụi tôi im lặng suy nghĩ thái độ người bán hàng, rồi nghĩ xa vời hơn về ý tưởng của đại văn hào Shakespeare đã được học “Cả thế giới là một sân khấu. Đàn ông và phụ nữ chỉ đơn thuần là những diễn viên. Họ có lối ra và cửa lên sân khấu cho riêng mình, mỗi người đều đóng nhiều vai khác nhau trong suốt cuộc đời.”

Qua Mỹ đi sinh hoạt nơi Chùa, Thầy giao chìa khóa phát hành kinh sách mỗi khi có lễ lớn. Một lần bán sách có bộ tự điển dày cả ngàn trang, loại sách tài liệu về luật pháp do luật sư NHL tặng Chùa gây quỹ. Người khách có nét mặt sáng ngời, đôi mắt thông minh dưới cặp kính cận, ăn mặc thanh lịch đứng lật trở xem quyền sách rất lâu (tôi đoán có lẽ cũng là luật sư gì đây?)

Ông hỏi giá, tôi nói nhỏ nhẹ

- Dạ sách này không có giá. Tùy anh cúng dường giúp Chùa đang gặp khó khăn.

Khách rút túi đưa \$10, cầm sách rồi quay lưng đi vào hậu trường chờ làm lễ Cô em bán phụ nói nhỏ:

- Quyền sách giá trị dày như vậy mà đưa chừng đó à.

Tôi trả lời:

- Kệ... Có thể ông là dân học luật, VN mới qua... không có tiền, thôi... thôi... cô lại dính mắc, nói chuyện dư rồi, chớ khúc mắc nữa.

Vừa đúng lúc người khách kế tiếp mặt mày đen đúa, ăn mặc quần áo lếch thếch như dân làm cỏ, làm lao động tìm lựa quyền sách, đưa tờ \$100 và khoác tay:

- Khởi thối lại.

Tôi cảm ơn, chờ khách đi xong tôi quay qua em phụ hàng:

- Thấy chưa buôn bán phải lịch sự cảm ơn tất cả. Bá nhân bá tánh trong thế gian này, tập luyện “sống là động nhưng lòng luôn bất động” nghe chưa!

Lần khác, một bác lớn tuổi đến mân mê cuốn băng cassette giảng pháp, hỏi bao nhiêu. Tôi đáp:

- Dạ băng free, tùy bác...

Chưa hết lời cô em bán phụ đã nhanh nhẩu dành nói:

- Dạ \$5 bác ơi.

Tôi khựng người trở mắt, miệng cứng im luôn. Bác vén áo ngoài, mở kim băng túi áo trong may rộng, lôi ra một xấp tiền toàn bạc lớn, tìm hồi lâu mới thấy tờ \$5 để trả. Bác đi rồi tôi quay qua hỏi em:

- Răng lại ra giá rứa? D0ê bác tùy hỷ chứ!

Cô em hăng tính nói:

- Lần trước bác cũng mua cuốn băng, em nói tùy hỷ cúng dường, bác chỉ đưa \$1. Chị xem bác lớn rồi, tiền một đồng để làm chi, nên lần ni em muốn tạo cho bác có công đức.

- Hay quá, ép bác thì có chớ tạo dùm cái chi. Coi chừng nghe, tâm bị động rồi đó.

Chuyện đã xong nên nói vậy thôi. Dù tôi la nhưng cũng mắc cười thái độ, lời nói của cô em.

Sau này vào tham gia Văn Thơ Lạc Việt, ban điều hành lại nhờ bán sách chị Kiều Mỹ Duyên; đến phiên sách của Đoàn Trang, ông hội trưởng cũng đến gọi tôi và chị Phương Hoa ôm sách đi mời từng bàn (vì không dọn bàn sách). Quyền sách mỏng giá bán chỉ \$15 nên khách ủng hộ \$20 dễ dàng, lần đó thiếu sách bán, khách order tại chỗ chờ gửi đến nhà sau.

Ngày 29 tháng 1 năm 2023, hội trưởng Lê văn Hải của Văn Thơ Lạc Việt tổ chức chiêu nhạc “Mừng Một Mùa Xuân Mới” luôn tiện ra mắt sách *Đặc San Xuân Quý Mão* tại quán Coffee Lover, 1855 Aborn road, San Jose trong không khí vui tươi của ngày đầu xuân.

Theo như chị Phương Hoa (trong ban biên tập) kể lại: giờ phút cuối quý văn thi sĩ gởi tác phẩm rất hay, rất giá trị, ban biên tập làm việc không kịp. Ngày ra mắt sách cận kề, nếu in online e không kịp, nên nhờ nhà in địa phương làm gấp, bắt buộc phải in số nhiều theo yêu cầu của nhà in. Dĩ nhiên khác hẳn những năm trước là tổng cộng số người order rồi mới in sau tại Lu Lu hoặc Amazon. Lần này rất hồi hộp với số sách in dư, mà giá in lại lên tới \$35/1 cuốn do ông hội trưởng ứng tiền ra trước.

Tôi và chị Phương Hoa được ban điều hành chỉ định phân bán sách. Nhìn tập sách dày hơn 600 trang, hình thức trang trí màu sắc tươi vui của mùa xuân rất đẹp mắt, bên trong được in giấy màu, nội dung thật phong phú với toàn những cây bút tiền bối đã nổi danh từ lâu. Vật giá bên ngoài leo thang không thể tưởng từ bó rau, cây trái tới các thứ to tát hơn, cho nên nghĩ tới cái giá gốc \$35 nhưng bán chỉ \$40, chứng tỏ VTLV không phải gây quỹ mà chỉ là muốn quảng bá thơ văn, tranh, nhạc từ những tâm hồn yêu thơ văn, yêu tinh nghệ sĩ làm đẹp cho cuộc đời. Quan trọng hơn nữa là yêu quý tiếng Việt ta, muốn gìn giữ lưu truyền cho thế hệ mai sau, nên ngày đêm ban biên tập đã chú tâm, hăng say ra công sức bắt nguồn từ trái tim yêu thương nền văn học nghệ thuật, để dâng hiến mọi người cùng thưởng thức. “Việc đọc rất quan trọng, nếu bạn biết cách đọc, cả thế giới sẽ mở ra cho bạn” (Barack Obama). Chúng tôi hơi lo lắng giá sách cao, sợ khó bán lấy đủ tiền vốn hoàn trả lại ông hội trưởng. Nhưng may mắn quý khách và các thành viên dù có đăng bài hay không, hoặc chưa gởi bài tới kịp, đều hoan hỷ nhiệt tình với thái độ vui vẻ trả tiền vượt giá bán. Hầu như mọi người đều mua sách, tránh tình trạng lẫn lộn nên chúng tôi đều ghi tên mỗi người trong trang đầu khi giao sách.

Chiều đã gần tàn, nhưng các ca sĩ vẫn hăng say hát những bản nhạc Xuân thật hay và rộn ràng trong không khí Tết. Lúc khách đang enjoy nhạc, tôi đảo mắt quan sát trên những bàn, trước mặt mỗi người đều có tập Đặc San Xuân. Tuy nhiên còn ít bàn chưa thấy sách, tôi nghĩ đến ông hội trưởng quen tính hào hoa rộng rãi, lúc nào cũng bảo trợ phần nước uống free, hôm nay lại tuyên bố “ai mua sách sẽ được tặng thêm chai rượu có dán nhãn hiệu của chủ đề”. Tôi mạnh dạn cầm sách nhắm mục tiêu đã chú ý, đến trước một người khách trên dưới 70 tuổi, xỏ giọng trầm giọng bông:

- Dạ mời anh ủng hộ tập Đặc San Xuân, nội dung rất phong phú, gồm thơ Thất Ngôn Bát Cú, truyện dài, ngắn, tản mạn, chuyện phiếm của toàn những bậc tiền bối nổi tiếng từ lâu...

Ông khách nhìn tôi gật gù ra chiều lắng nghe. Tôi đặt hết niềm hy vọng, thừa thắng xông lên, lái nhai tiếp:

- Sách in màu rất đẹp và giá trị. Vật giá leo thang nên giá sách in cũng đắt quá. Đây là một cơ sở sinh hoạt muốn duy trì tiếng Việt nơi xứ người, chỉ bán \$40 trong khi giá vốn \$35, chỉ xem như quảng bá thơ văn. “Sự đọc sách đối với trí tuệ giống như sự vận động đối với cơ thể...”

Chao ơi dùng được câu nói của danh nhân mô đó, nỗ văng miếng kiêu ni là dính chắc. Khách cười lịch sự. Tôi trao sách cúi đầu, vẹo vai xin tiền tràn niềm phấn khởi.

- Nị nghĩ sao mà mời mua sách, ngộ đâu biết đọc tiếng Việt.

Tôi chưng hửng vài giây, rồi mở miệng “Xin lỗi, xin lỗi.” Máu can trường dâng lên, quyết không lùi bước, đi tiếp đến bàn mấy bác khác. Lần này thì bảo đảm không phải ngộ nị, vì tôi nghe nói chuyện qua lại bằng tiếng Việt không chót chát như ông khách kia. Vẫn bài ca con cá lập đi lập lại, nhưng mấy bác thương tôi không cho nói nhiều sợ... mệt nên ngắt lời:

- Tui tôi con mắt lem nhem mờ rồi, đâu còn đọc sách được nữa.

Tôi lại cúi đầu “Dạ xin lỗi bác.” Tinh thần chiến đấu vẫn lên cao, giữa chiến trường không thể thụt lùi, tôi tiến bước tiếp hai người khách trẻ còn lại, dù bài ca hơi ớn nhưng vẫn gắng gượng “hát.” Họ cười vui vẻ móc bóp. Tôi nhủ thầm “lần này chắc vào lưới rồi.” Cầm tiền bán được hai

cuốn sách, tôi mừng quá nhanh chân trở về thấy hai chai rượu để trước mặt, xách trở lại tặng, khách trở mặt ngạc nhiên “Được tặng rượu nữa à, ngon lành vậy.”

Màn cuối dọn dẹp, chị PH sực nhớ ra điều gì:

- Hai chai rượu anh Hải cho tụi mình đâu rồi?

- Ui... Em mô có nhớ, sau hai lần thất bại, bán được sách cho hai người khách quý, thấy được giá trị của sự thành công, nên quên rượu của mình... Lấy đi tặng luôn.

Chị PH cười hỷ xả:

- Ủ thì cho họ đi, chứ mình đâu có uống.

Tôi hơi tiếc rẻ:

- Em không uống nhưng muốn sưu tầm nhãn dán ngoài chai rượu đủ bốn mùa. Hi...hi...

Thôi quên đi.

Phần tổng kết tiền bạc thiệt là phần khởi không còn lo lắng nữa. Chị em dọn sổ sách còn dư vào thùng, ra về trong hân hoan, giao lại các việc cho thầy Phạm Thái (trưởng ban biên tập).

Trời bên ngoài lạnh buốt, đã ngả màu hoàng hôn. Tôi vừa bước ra cửa thấy đặng xa... Không biết thầy Thái vì mệt phờ sau thời gian layout, edit, và lo chuyện in ấn, sức yếu đẩy sách không nổi hay sao, tôi thấy thùng sách “lăn chiền đồ đền” văng ra ngoài. Không biết thầy có bị té? Chỉ thấy thầy ngồi bệt lượm từng cuốn sách, gió thổi bay tóc tai xơ xác. Chị PH đi tới gần và tôi phía sau lưng cũng chỉ đứng nhìn không giúp được gì, vì hai tay ôm sách, ôm nước, ôm các thứ linh tinh.

Nhìn hình ảnh đó tôi vừa cảm động, vừa quý mến cảm kích ban biên tập, ban điều hành vô cùng, kể cả cựu hội trưởng Chinh Nguyên đang dưỡng bệnh nhưng luôn âm thầm giúp đỡ đằng sau, lo âu sắp đặt mọi việc trong ngoài. Phải chăng đây là những hoài bão được ấp ủ, chung vai sát cánh thực hiện bằng tất cả niềm đam mê “a book is a dream that you hold in your hand” (mỗi cuốn sách là một giấc mơ mà bạn cầm trên tay), nên đã say sưa lặn hụp biên Văn Thơ Lạc Việt, nâng niu giữ gìn nền văn học, bảo tồn tiếng mẹ đẻ, bỏ công sức gánh vác ngà voi như vậy.

Riêng tôi cái duyên tự đưa đến chuyện bán sách, tiếp xúc biết bao nhiêu đối tượng đã mấy chục năm qua tại chùa Phổ Từ, luôn nhớ cách cư xử của bà bán xấp áo dài nơi chợ Đông Ba ngày xưa. Tôi tự răn mình chớ động tâm, chớ khúc mắc; “được” và “không” dung hòa thành điều bình thường mà sống “tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến”. Dễ chịu nhất khi áp dụng hai chữ “cảm ơn” và “xin lỗi”.

Tuy nhiên trong việc bán buôn này cũng cho tôi nhiều kỷ niệm, nhiều niềm vui đầy ngoạn mục. Chỉ mong tôi có dư thời giờ để đọc sách vì “chính từ sách mà những người khôn ngoan tìm được sự an ủi khỏi những rắc rối của cuộc đời” (Victor Hugo). Tôi muốn bắt chước sự “khôn ngoan” đó.

Các anh chị và bạn đã có tập Đặc San Xuân do cơ sở Văn Thơ Lạc Việt phát hành chưa?

Minh Thúy Thành Nội

LỤC BÁT TUYẾT

*Em như một nắm tuyết sâu
Lăn dần xuống thấp, bám bao tuyết vùng
Tuyết sâu đeo nổi nhớ chung?
Xuống đây thành quả tuyết bông không lộ!*

*

*Bao giờ đủ nắng, tuyết khô?
Gửi anh lục bát ngân nga vẫn buồn!*

NIỀM VUI BÊN NHAU

*Ồ ào chim hót ngoài sân
Vui chi đấy nhỉ? Hoa xuân đã tàn!
Ủ mà chúng sóng đôi chân
Kể chi tàn héo, cứ gần đủ vui!*

Á Nghi, 5.2.2023

Á Nghi, 5.2.2023

CÚ PHẢI

*Tuyết rơi ảo là cảnh thông
Như em mềm mại quấn vòng cổ anh
Quanh năm cứ phải đổ dành
Thông không có tuyết ai giành mùa đông?*
Á Nghi, 5.2.2023

ĐÊM ĐÔNG

*Căn nhà kín mít như bưng
Vẫn nghe lạnh lẽo như chùng giữa băng
Sưởi nào đủ ấm cho băng
Có chàng cười nói bên nạng đêm đông*
Á Nghi, 5.2.2023

LANG THANG RỪNG XUÂN

*Lối mòn đậm vết thiên thai
Lòng em chưa nhạt, chẳng phai nhớ Người
Kể từ Anh thế gian rời
Hồn em phân nửa toi bời nhớ nhung!*

*Lang thang chẳng có Ai cùng
Chim buong tiếng hót não nùng bi ai
Hoa rừng vui sắc trang đài
Hỏi em sao cứ lạc loài đến đây?*
*

*Không gian kỷ niệm còn đây
Mất đi Một Nửa, nửa này tìm chi?*
Á Nghi, 4.2.2023

BỆNH THỪA LÀ BỞI THIẾU CHÀNG

*Khi ngán người, lúc say say
Bệnh đau mà lăm! Đọa đày đã nư
Bệnh từ cái gốc tương tư
Hay từ ngành ngọn tiểu thư úa vàng?*
*

*Bệnh thừa là bởi thiếu Chàng
Chàng ơi! Chàng hỡi! Thiêng đàng có hay?*
Á Nghi, 4.2.2023

HƯƠNG RƯỢU

*Rượu thơm chẳng có anh mời
Cụng ly cho đảo bọt thời bên nhau
Rót ra dâng cúng ngọt ngào
Lễ Tình hôm ấy âm cao ly kê.*
*

*Chẳng mong anh mãi trở về
Chi là tình nghĩa phu thê... nhớ hoài!*
Á Nghi, 5.2.2023

TẠI MÌNH THƯƠNG AI

(Kính tặng những người VỢ LÍNH VNCH.)
*

*Chân em bước trước, anh sau
Lỡ nhanh chân sấp... bằng nhau, lại dừng
E gì mà ngại Người Dũng?
Thương chân lính tráng ngấp ngừng... duyệt binh.*

*Em đi càng chậm càng tình
Tình... tang, tang... tính thương mình: thương Ai.*
Á Nghi, 5.2.2023

E HỌC TRÒ GIÀ

*Ngày xưa gánh nước lệch vai
Anh tình nguyện đến học thầy: đấm, xoa.*

*Kề vai bên chiếc guitar
Anh trêu: -Trò sấm rượu, trà, trầu, cau
Xin Hiền Mẫu cưới cho mau
Mai trò già quá, thầy nào nhận cho!*
Á Nghi, 4.2.2023

TRÀU BÀ

*Dây trầu bà, quán quýt nhau
Lá to xanh mượt, rọi vào: nắng đông**
*Anh đùa: "Thêm lá trầu... ông,
Cau, vôi cho đủ vợ chồng ấm êm!"*
Á Nghi, 4.2.2023
*Nắng mùa đông

TRẮNG TỪ MỤC TÍM?

Xưa chàng ngắm tuyết từng khen:

MẮT QUÁNG GÀ?

Sân trường áo trắng, eo thon
Anh khen nức nở: *-Môi son, xinh người!*
Mím chi, đám bạn trêu cười:
-Phấn... son chi? Nhỏ đã mời, anh hư?
Á Nghi, 4.2.2023

*Trắng như em vậy: hơn đèn sáng trưng!
Đèn dầu đĩa mỡ, bác bưng
Lá thư tình cũ đã từng báo... hên*
Lần đầu nắn nốt ký tên
Thơm dòng mực tím hiện lên tranh nàng”*
Á Nghi, 4.2.2023

*Người xưa tin rằng tim đèn mà trở bông là báo trước điềm lành.

*Sau lễ dạ hỏi, chàng vẽ tặng nàng 1 bức chân dung bằng mực tím.

NỬA ĐỜI CÒN LẠI

Tôi đứng trước tủ áo mở toang, lần lượt nhìn từng cái, nghĩ thầm: Cái đầm này tay áo ngắn quá, lớn tuổi rồi cánh tay chẳng còn tròn lẳn như xưa, lại phơi ra thì không lịch sự cho lắm! Còn chiếc áo này thì cổ hơi hở, lần đầu tiên gặp người ta, mình không tự nhiên! Chiếc quần này thì ống loe quá làm người mình sao lùn hẳn...

Cứ thế tôi tung hết cả cái tủ quần áo ra đầy giường ngủ lớn queen size mà vẫn chưa chọn được cái nào vừa ý mặc cho chiều nay, lại gần đến giờ phải đi nữa, từ nhà đến chỗ hẹn cũng phải mất một tiếng đồng hồ trừ hao giờ kẹt xe nữa chứ; thế mà chả có cái nào hợp với mình vào lúc này cả, vậy mà cuối tuần nào tôi cũng đi shopping với bạn, khiêng về bao nhiêu cái!

Nhìn đồng hồ, rồi vội vàng bấm số gọi cho cô bạn:

- Allo Thu Hằng hả? Bích Chiêu đây... Cho mình xin lỗi nhé, chắc mình sẽ không đến đâu, mất công quá.

- Tại sao không đến?

- Tại vì...

Tiếng Thu Hằng nói rõ ràng trong điện thoại vẻ không bằng lòng lắm:

- Nè Bích Chiêu, ta nói cho mi biết nhe, người ta không phải người ở đây đâu, lâu lắm mới về thăm gia đình một lần, ta phải nói gãy lưỡi mới có ngày họp mặt hôm nay. Hôm thì mi bận, hôm thì ông bận, rồi hôm thì ta bận... Cả ba người mình đâu phải ở không đâu mà muốn gặp lúc nào thì gặp chứ! Mi phải biết muốn gặp nhau lấy hẹn rất khó, mi lại mè nheo nữa thì ta hết ý rồi đó...

- Ta xin lỗi!

- Vậy sao ngay từ đầu mi không nói luôn là không muốn gặp đi, để ta đỡ phải mất công lấy hẹn? Mà nói cho ta biết vì sao mi lại đổi ý vậy để xem có lý không cái đã?

- Tại vì... ta không tìm được bộ đồ nào cho vừa ý.

- Thiệt tình! Chờ đó, để ta đem đến cho mi bộ đồ của ta nhe!

- Thôi! Đồ mi toàn là cái hở sâu quá không à.

- Dạ thưa chị, em biết chị chỉ thích mặc mấy đồ kín cổ cao tường, áo đầm dài chấm đất, bao phủ toàn thân phải không? Chán mi ghê, ông có chấm điểm quần áo đâu chứ, chỉ muốn nói chuyện thôi.

- Thì lần đầu gặp gỡ mà mi, sure là ông sẽ nhìn mình từ đầu tới chân rồi... Ta ngại quá! Ta nghĩ lại rồi, bây giờ mình đã không còn trẻ, đã gần 60 rồi, không biết có cần ai làm bầu bạn không nữa. Ta đã quen sống một mình, quen tự do cả 10 năm nay rồi, bây giờ lại quen thêm ai nữa cho mệt, lại làm phiền cả đôi bên... Ta...

- Hey! Stop nhe! Nói cho mi biết nhe, ta mệt vì mi và cả ông, cả hai người y chang vậy, ông cũng như mi, sáng nắng chiều mưa, lúc thì yes yes, lúc thì no no... Ta nói hết nước miếng luôn đó! Thôi, đi thay đồ đi ta đến đón nhe, trong nửa tiếng nữa ok.

Tôi ngần ngừ thì đã nghe cô bạn cúp cái rụp bên kia đầu dây.

Quay trở lại với núi quần áo đầy một giường, tôi phải mặc một trong những thứ ấy mà thôi vì không còn chọn lựa nào khác nữa, nếu không phải mặc đồ cô ta: áo thì ngắn, tay rộng, cổ lại khoét sâu nữa!

Mùa Xuân năm ngoái tại hội chợ Tết, giữa tiếng pháo đỏ ù ù, đoàn múa lân với thằng bồm nhảy lao xao trước tiệm bán hoa mai đào của đoàn tôi cho việc gây quỹ từ thiện, tôi gặp lại cô bạn học cũ thời trung học, Thu Hằng. Chúng tôi rất thân nhau thuở cùng đi học. Đã khoảng một thời gian dài 20 năm chúng tôi chưa từng gặp lại vì sau khi học xong, mỗi đứa một nơi, lập gia đình, bận rộn chuyện công sở... Thu Hằng vẫn không đổi bao nhiêu, vẫn hay nói cười huyền thuyên, đã lập gia đình nhưng vẫn chẳng có con.

Còn số phận tôi không được may mắn lắm, chồng tôi đã qua đời sau một cơn bạo bệnh cách đây 10 năm. Anh ra đi nhẹ nhàng, bất ngờ sau khi ăn cơm chiều xong. Chàng bị lên cơn đau tim, gục xuống bàn và chìm sâu vào giấc ngủ miên viễn. Tôi vô cùng hụt hẫng, và không chuẩn bị; gánh nặng như thêm sức làm oằn đôi vai gầy guộc của tôi, vừa đi làm, vừa trông con, làm tôi không còn chút thì giờ nào cho riêng mình.

Hai mươi năm như một thoáng mơ, hai đứa chúng tôi ngồi với nhau ở hội chợ Tết, tôi kéo chiếc ghế cho bạn ngồi, hai đứa tâm sự với nhau mãi đến chiều khi chẳng còn người trên sân khấu nữa, nhìn xung quanh mọi người đã về hết, Thu Hằng vẫn cứ nài nỉ tôi:

- Mi hãy nghe ta, đi thêm một bước nữa cho bớt cô đơn, thấy mi còn trẻ, còn sắc, ta thấy tiếc lắm! Mà mi nhớ ông anh ta không? Cái ông chả bao giờ nhìn đến con gái cả đấy?

- Ta... thật tình cũng nhiều lúc thấy buồn và lẻ loi lắm, nhưng nghĩ mình đã lớn tuổi, vác thêm một người nữa lại phải có trách nhiệm, rắc rối quá!

- Cứ thử xem sao, hãy mở lòng và cho mình một cơ hội nữa, được thì tiến xa, không thì mi cũng chả mất mát gì mà, đúng không? Con mi đã lớn, hãy nghĩ cho bản thân mình.

Tôi chả biết trả lời sao, im lặng sửa soạn mọi thứ chất lên xe ra về.

Lúc tôi vừa bước lên xe, nó cố níu tay tôi:

- Ông anh ta sẽ từ bên Pháp về thăm nhà vào tuần tới, ta sẽ tạo điều kiện cho mi và ông gặp nhau nhé?

- Thôi thôi, ta ngại lắm, đừng đừng!

- Hum... Chán mi quá, cứ suy nghĩ đi, có gì nói ta biết sau.

Nàng vẫy tay chào tôi khi tôi cho máy xe nổ sửa soạn về nhà.

Trên đường về, tôi nhớ lúc nãy Thu Hằng có kể cho tôi nghe về ông anh của nàng. “Anh Ba của ta rất thành công trong sự nghiệp, anh đã giữ những chức vụ rất cao, làm được rất nhiều tiền, tậu nhà cửa thật đẹp, nhưng anh chả có ai để chia sẻ... Bây giờ anh đã về hưu với căn nhà kèch xù; bốn bức tường màu ngà cũng quay mặt làm ngơ mỗi khi anh muốn kể một câu chuyện khôi hài; những chậu hoa vẫn quay mặt lãnh đạm trên chiếc bàn rộng lớn trong nhà bếp; căn bếp thì lúc nào cũng lạnh tanh và đầy bụi bặm; nên lúc này chàng mới nghĩ đến việc cần một nửa còn lại của mình!”

Tôi mỉm cười, con người ta khi nào cần thứ gì thì mới đi tìm thứ đó, chứ lúc chưa cần có người đem dâng đến “mỡm” cũng không thèm nhìn tới!

Hình ảnh một người đàn ông cao, gầy, quần áo phẳng phiu nhưng chỉ mỗi một cái áo trắng với chiếc quần tây đen duy nhất... Tôi đã nhớ ra ông anh này của nàng rồi, chỉ biết ở nhà gọi là anh Ba chứ không biết tên anh trên khai sinh là gì nữa.

Nhà Thu Hằng có ba anh em. Nàng là con gái út. Anh Hai đã có gia đình khi chúng tôi mới vào lớp 6. Anh Ba là con một sách, chàng thích nghiên cứu về khoa học, suốt ngày vùi đầu vào thư viện với đôi mắt kính dày cộm mà chẳng bao giờ ngược đầu lên để nhìn ánh mặt trời. Tôi nhớ nhiều lần đến nhà cô bạn, chàng đi ngang qua chiếc xích đu mà tôi và Thu Hằng ngồi giữa sân, chàng cứ lăm lăm đi thẳng ra công, cho đến khi cô bạn tôi gọi giật lại:

- Anh Ba, bạn em chào anh kìa!

Anh quay lại liếc tôi một cái, vẻ xấu hổ vì gặp con gái, khuôn mặt anh đỏ bừng, luống cuống anh nói:

- Chào... Ở nhà chơi với Thu Hằng nhé!

Chàng nhảy lên xe và vọt thẳng ra ngoài đường.

Kỷ niệm của tôi về chàng chỉ vồn vện có bấy nhiêu! Vậy mà 30 năm chả làm chàng thay đổi, vẫn độc thân với quyển sách! Còn tôi, tôi đã già đi rất nhiều, đã trải qua bao cuộc bể dâu của cuộc đời, công việc, con cái và sự ra đi của chồng tôi làm cách nhìn cuộc đời của tôi khác đi, mong manh trống trải hơn nữa. Tôi và chàng có thể hợp nhau được không? Có thể có cùng một điểm nào chung giữa chúng tôi không đây?

Chàng và tôi đều về hưu, có thể như Thu Hằng nói "... sẽ cùng nhau đi du lịch, lo cho nửa đời về sau của tụi mi, có tiền cùng hưởng, có cháo cùng húp, nâng đỡ lẫn nhau... thay vì mướn người lạ trông nom, thay tã, đút cơm..." Nghĩ đến đây tôi phì cười! Thời bây giờ sao thực tế hết sức chả còn lãng mạn tình yêu gì ráo, chỉ nghĩ đến cái lợi lộc đôi chác của chính bản thân mình.

Nhưng nếu ở một mình thì như tình trạng hiện tại của tôi, tự do trong cô đơn, buồn vui hay hạnh phúc cũng chẳng thể kể cho một ai, muốn đi du lịch cũng thấy thiếu thốn một cái gì đó! Con cái bận bịu công việc của riêng nó, tôi chẳng thể kể lể tâm sự với đứa nào cả!

Rốt cuộc, sau một tuần suy nghĩ, Thu Hằng điện thoại để hỏi thăm thì tôi đã trả lời với nàng:

- Ta chấp nhận lời đề nghị của mi...

- Vui quá! Vậy mi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi phải không? Cuối tuần này anh ba ta về thăm gia đình, ta sẽ đến đón mi về nhà ta nhé!

... Nhưng...

- Thôi đừng có nhưng nhieć gì nữa, đã quyết định rồi và mi có mất gì đâu, gặp hợp thì tiếp tục, không thì ngưng, có gì mà mi phải quỳnh lên!

... Ta thấy... sao sao ấy!

Tiếng cô bạn tôi của tôi cười hăng hắc một cách chiến thắng ở đầu dây bên kia:

- Vậy nhé! Ta sẽ đến khoảng 2 giờ trưa cuối tuần này, ok!

Tôi thấy vui vui hồi hộp trong lòng như đứa con gái 18 tuổi lần đầu tiên hẹn hò, cái cảm giác phập phồng ấy làm tôi quỳnh quáng, không chọn được cái áo nào cho phù hợp, tôi phải tự trấn an mình: Hít thở nào, hít sâu vào, thở ra cho sáng khoái, không có gì cả, chỉ là một cuộc gặp gỡ bạn bè mà thôi, đừng quỳnh, đừng lo lắng!

Tiếng dingdong vang lên ngoài cửa, tôi vội vã chạy ra mở, đôi mắt tôi chột mở thật to, khuôn miệng há tròn. Người đứng trước mặt tôi không phải Thu Hằng như đã hẹn mà là một ông già với hàm râu quai nón muối tiêu, mái tóc bạc gần hết đầu, nhưng đặc biệt đôi mắt lạnh lợi, yêu đời, ông ta thấy tôi ngạc nhiên và đứng như trời trồng, vội vàng trấn an:

- Cô có phải là Bích Chiêu không?

- Vâng!

- Thu Hằng nhờ tôi... Cổ quá bạn nên muốn nhờ tôi đến đón cô.

- Vậy anh đây chính là... anh Ba?

- Dạ tôi... tôi là...

- Anh... Ba có nhớ em không? Hồi xưa ở Việt Nam em hay đến nhà anh để học bài chung với Thu Hằng đó...

- Ồ... Ồ...

- Anh Ba sao khác lạ ghê, nếu đi ngoài đường chắc chắn em không nhận ra đâu!

-...

- Anh Ba có thấy em thay đổi nhiều không? Chắc em già quá... anh cũng không nhận ra há!

Tôi thấy anh nhoen miệng cười, cứ như người ngậm bồ hòn, ăn nói thật từ tốn, giữ ý tứ. Tôi lại nghĩ là chắc sợ tôi đánh giá con trai nói nhiều nên anh giữ kẽ.

Trong lúc chàng lái xe, tôi ngồi bên cạnh có dịp liếc nhìn chàng từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, chàng đã thay đổi rất nhiều. Hồi xưa chàng không để râu quai nón như vậy, dáng người không mập và có bụng như bây giờ, cặp mắt có tuổi nên híp và đầy nếp nhăn, chân mang đôi giày sandale mùa hè, hở chân, những móng chân dài chưa cắt trông không sạch sẽ chút nào, chẳng có gì là người “trong mộng” của tôi cả.

Tôi buồn buồn suy nghĩ người này có thể cùng tôi đi hết đến cuối cuộc đời được không đây? Dưới mắt cô bạn tôi, tôi hợp với người này hay sao? Cô bạn tôi phải biết gout tôi thế nào chứ, biết rằng khi lớn tuổi người ta không còn trẻ đẹp như xưa, nhưng ít ra cũng phải săn sóc chút ít về ngoài của mình cho dễ nhìn, nhất là bây giờ anh ta đang đi gặp người “nửa của mình”!

Tôi thất vọng vì ngoại hình của anh Ba, định bụng sẽ nói với anh cho tôi xuống ở góc đường trước mặt kia. Tôi không muốn phí thì giờ của mình nữa, thà tôi ở một mình suốt đời còn hơn là...

Anh Ba chú ý lái xe, thỉnh thoảng đến những chỗ đèn đỏ, anh ngừng lại, tay với chai nước lọc:

- Cô uống đi cho đỡ khát. Trời hôm nay hơi nóng, cũng không có gió, mặc dù tôi đã để máy lạnh hết cỡ vẫn thấy hầm quá... Đường xá lại đông đúc nữa...

- Dạ em không khát đâu anh, em thích cả bốn mùa ở Canada này, mỗi mùa có một cái rất riêng biệt của nó...

Tôi chưa nói hết lời, đèn xanh bật lên, bỗng tôi nghe anh bấm kèn inh ỏi, mặt tức giận đỏ ửng, vì một bà Ấn Độ ở phía bên lane trái muốn queo phải, cắt đầu xe anh mà không để đèn báo hiệu. May là anh Ba đạp thắng kịp chứ không thì sẽ đâm vào hông xe của bà ấy.

Còn đang trong cơn tức giận, anh Ba chửi:

- Đồ chết tiệt, cứ tưởng là đàn bà muốn làm gì thì làm hay sao? Ra đường mà gặp mấy mụ này thì xui cả ngày!

Nói xong, anh Ba cảm thấy như lỡ lời, liếc qua nhìn tôi, phân bua:

- Cô thấy không, mấy bà già lái xe ẩu như thế đó. Tôi không hiểu sao họ lại đậu bằng lái xe được nữa, cứ tưởng như đi bộ trong nhà hay sao đó, muốn cua đâu thì cua, queo đâu thì queo, như nằm trên giường muốn lăn đâu cũng được!

- Không còn con đường nào khác ngoài con đường này để đến nhà Thu Hằng hả anh? Nếu không thì mình cũng có thể lấy con đường khác?

- Đường nào cũng vậy thôi, giờ này học sinh ra về nên đường sẽ kẹt lắm, kẹt không sao, nhưng tôi chỉ sợ mấy bà lái xe ẩu!

- Anh lái xe cũng giỏi ghê, biết nhiều đường nữa.

- Tôi chỉ lái theo GPS thôi, nó chỉ sao tôi đi vậy! Chắc cô cũng mệt vì trời nắng quá...

Bất thành linh tôi nghe cái rầm, xe bị lọt vào cái ổ gà giữa đường, rồi nhảy lên, tiếp sau đó là tiếng nổ vang dội ở phía bên tôi ngồi. Giật mình, tôi ôm chặt lấy cánh tay phải của anh, mắt nhắm nghiền, miệng la:

- Ahhh...

Khi mở mắt ra, tôi thấy anh nắm chặt lấy hai bàn tay tôi, khuôn mặt lo lắng, nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Đừng lo! Đừng sợ, có anh đây! Em uống miếng nước cho bớt căng thẳng!

Tôi lắp bắp :

- Chuyện gì vậy anh? Xe bị gì vậy anh?

- Em cứ ngồi yên trong này nhé, để anh xem có cái garage nào gần đây không, xe mình bị xẹp ổ gà nên bể lốp xe!

- Bể lốp xe sao?

- Đúng rồi! Đường nhiều ổ gà quá anh đã không tránh khỏi nên bị sụp vào đó và bánh xe bị bẻ, cũng may là không bị đụng xe vì dễ bị lạc tay lái đâm vào xe bên cạnh. Để anh chạy từ từ đến garage gần đây, em đừng lo.

Anh chạy xe thật chậm đến garage gần đó, không dám đi nhanh sợ làm hỏng cái niềng. Đến nơi, mừng quá anh vội nhảy ra khỏi xe ngay đi tìm chủ garage. Không thấy ai ở đó cả, đi vòng quanh trước sau, cánh cửa sắt vẫn đóng im im, điện thoại theo số họ ghi ở trước cửa, cũng không thấy ai cầm, hỏi những nhà bên cạnh thì họ nói là garage đã đóng cửa vài ngày nay rồi!

Anh nhìn tôi, cười trừ :

- Em đừng lo, giúp anh vài thứ nhẹ nhàng nhé, đưa cho anh mấy cái dụng cụ này khi anh cần.

Nói xong, anh vòng ra sau mở nắp xe sau đưa tôi nào là tournevis, clé molette, kìm búa... Anh thoăn thoắt như người thợ đầy kinh nghiệm, nâng xe bánh trước lên bằng đồ nâng quay tay, rồi lấy dụng cụ thay bánh, tôi cứ tưởng anh phải khổ sở tốn nhiều thì giờ lắm, nhưng khoảng 30 phút, bánh xe đã được thay xong xuôi. Trong lúc dọn dẹp đồ nghề vào cốp xe, bỗng trời trở nên xám xịt, gầm gừ, như báo hiệu cơn mưa sắp đổ.

Anh Ba nhìn tôi thở phào:

- May quá, mình vừa thay xong bánh xe chứ không thì nền đất ẩm ướt thì làm sao mà ngồi quỳ xuống đất được, với lại nhờ chỗ garage này khô ráo trên sàn xi măng nên mình làm nhanh gọn như vậy, trong cái rủi lại có cái may!

Lúc này tôi mới nở nụ cười với anh:

- Anh thật nhanh nhẹn quá, rất rành về xe cộ, nếu những người khác bị như vậy, họ sẽ không biết làm sao rồi. Đi với anh, em thật an tâm!

Anh Ba nhìn tôi với cặp mắt thật xúc động :

- Cám ơn em đã tin tưởng anh! Nhiều cô không hiểu anh, nghĩ anh không biết lo lắng hay ăn nói không có duyên, quá thẳng, họ chỉ tìm những người nói những lời hoa mỹ, đến khi có chuyện lại không biết làm gì cả!

Tôi nhìn tận sâu trong đáy mắt chàng, lần đầu tiên tôi cảm thấy chàng chân thật và thật gần gũi, không khách sáo. Tôi tưởng như đã quen chàng từ lâu lắm rồi, chứ không phải mới một vài giờ đây thôi, vì chàng tự nhiên, đơn thuần và đối xử với tôi như người đã thân quen ngay từ lúc ban đầu.

Bỗng nhiên tôi có chút cảm phục chàng và muốn tìm hiểu chàng nhiều hơn nữa nên đã bỏ ý định muốn về nhà chừng lúc này.

Chàng lấy một khăn giấy ướt sạch trong cốp ra đưa cho tôi:

- Em lau tay đi, dính dầu dơ hết rồi! Lại chùi tùm lum lên trên trán có dính vết dầu nữa!

Tôi đưa tay lên trán lau, không đúng chỗ, anh Ba cười vang :

- Hahaha em lau bên trái, vết dầu ở bên phải cơ mà! Đưa anh lau dùm cho!

Với sự tự nhiên, anh cầm chiếc khăn lau trán phải của tôi một cách cẩn thận, nhẹ nhàng; anh ngắm nhìn tôi, thì thầm đủ tôi nghe:

- Bây giờ đẹp gái rồi đấy! Uông thật!

Tôi mở mắt thật to, ngạc nhiên ngược lên nhìn anh:

- Uông gì ạ?

-Em ở góa... 10 năm rồi sao? Có thật không? Sao không tìm một người bạn nào đó? Em còn trẻ và đẹp lắm!

Khuôn mặt tôi bắt đầu ửng đỏ, một chút e thẹn thời con gái len lén nhẹ vào tim. Đã 10 năm tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ phải gặp một người đàn ông khác, sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, yêu nhau và kết hôn... Bao nhiêu thứ linh kinh nhiều khê tốn thời gian ấy, tôi phải bắt đầu lại hay sao?

Bỗng nhiên, anh vòng tay ôm vai tôi, kéo tôi chạy vào bên trong một hiên nhà gần đó, miệng nói không ngừng:

- Nhanh lên, chạy nhanh lên, trời đang đổ cơn mưa lớn đó!

Chúng tôi vừa vào đến mái hiên ở một căn nhà gần đó, thì cơn mưa cũng đuổi theo bén gót, đổ xuống như trút nước, anh đưa tay ra ngoài mưa hứng những hạt mưa to và nặng giữa trưa hè:

- Những cơn mưa như thế này làm anh nhớ về quê hương mình quá! Đã gần 40 năm anh chưa có dịp về lại thăm đất nước, còn em đã về lại chưa?

- Em cũng chưa bao giờ về lại. Từ ngày qua đây, họ hàng em chẳng còn ai bên ấy hết, còn bạn bè thì không biết có còn giữ tình bạn của ngày xưa không, em cảm thấy mình sẽ lạc lõng khi về lại nơi ấy.

- Anh thì khi trẻ lo học, lo làm việc, đến lúc về hưu anh mới thấy mình... thiếu rất nhiều thứ mà lẽ ra khi còn trẻ mình phải làm cho mình ngoài sự nghiệp, vật chất...

- Anh muốn nói đến... một nửa kia phải không?

- Đúng đấy, anh chưa từng nghĩ lập gia đình là việc hệ trọng của cuộc sống... Anh thiết nghĩ con người thành công nhờ sự nghiệp vật chất là đủ, anh loay hoay trong sự suy nghĩ ấy, và làm việc thật nhiều thật nhanh để đạt đến con số anh đề ra, rồi khi về hưu anh mới thấy mình thật bơ vơ, trống vắng. Em biết không, nhiều người giới thiệu cho anh, các cô đến với anh chỉ vì anh có nhà cửa, anh có tiền bạc, nhưng chất "xúc tác" giữa tụi anh thật vô vị nhạt nhẽo, anh không có chút cảm xúc nào khi ở bên cạnh họ, nếu ép mình thì đâu gọi là hạnh phúc nữa! Con người anh lại sống rất chân thật, anh không thích những sự màu mè bên ngoài, khi ở chung mới lật tẩy nhau... Nếu ai chỉ yêu cái mã bề ngoài, thì đừng tiếp tục tìm hiểu anh làm gì, vì con người phải sống bằng trái tim và tâm của họ chứ!

Trời vẫn nắng, mưa vẫn cứ rơi, một cậu bé chừng 12, 13 tuổi; người dân da đỏ ăn xin bỗng nhiên xuất hiện bên kia đường; chạy vội vào mái hiên chỗ chúng tôi đang trú mưa, người ướt như chuột lột; tóc dán chặt vào đầu; nước mưa tong tong chảy từ đầu, quần áo xuống chân; cậu bé cất tiếng:

- Xin hãy cho con ít tiền đi xe bus về nhà... Con thật đói vì chưa ăn gì cả ngày hôm nay, hãy giúp con và em gái con, nó ở đằng kia vì trời mưa không thể theo con được.

Anh nhìn nó một lúc rồi nói:

- Chờ chú ở đây nhé, chú sẽ cho con cái này!

Nói rồi, chàng chạy băng ngang cơn mưa, những giọt nước làm ướt cả áo, cả người nhưng chàng vẫn không màng, ra đến xe, tôi thấy chàng lục lọi một lúc, xách vào hiên:

- Con hãy cầm lấy những thứ này về cho em gái nhé!

Anh đưa cho thằng bé cả gói đồ ăn sandwich, cặp trứng, và thịt ham mà anh đã mua để dành trong xe lỡ có đói thì dùng, một cây dù lớn, và 20\$.

Thằng bé mừng quá vì gặp được người rộng lượng, hai tay ôm một đồng đô vào bụng để đừng bị ướt, nó cúi đầu thật thấp:

- Con cảm ơn cô chú, rất cảm ơn chú đã cho con và em gái con nhiều đồ quá... Chúc cô chú thật nhiều phước lành ạ.

- Được rồi, không có gì đâu, con đem đồ ăn về cho em gái nhé, đi từ từ đừng chạy trong cơn mưa sẽ trơn té đó nhe. Đi chậm thôi!

Tôi chứng kiến cả câu chuyện, thật cảm kích tình nhân loại của chàng, cảm kích sự tử tế, chia sẻ của chàng với người kém may mắn hơn mình.

Sự lạnh lùng với bề ngoài không cuốn hút của chàng từ lúc đầu tiên gặp gỡ cho đến bây giờ, cũng con người ấy, bề ngoài ấy, chàng đã thuyết phục được trái tim tôi; lòng tốt và sự năng nổ, tháo vát của chàng như đốt cháy được sự thờ ơ của tôi đối với chàng lúc ban đầu.

Tôi vui vẻ nói:

- Thu Hằng nói với em anh ở bên Pháp lâu lâu mới qua đây thôi, sao anh rành đường đi nước bước như người bản xứ vậy?

- Cỡ hai năm anh lại qua đây chơi một lần, thăm gia đình, với lại bạn bè của anh cũng có một số ở đây, nên anh cũng rành đường đi lắm... Có GPS thì sợ gì! Anh lại về hưu nữa, đâu có gì là bận rộn và cản trở đâu...

Chàng nheo mắt nhìn tôi:

- Trời hết mưa rồi, mình đi tiếp nhé!

Chàng giúp tôi rời khỏi chỗ hiên nhà, tay chàng vẫn che trên đầu tôi, như sợ còn giọt mưa nào sót lại ở đâu đó sẽ làm ướt tóc tôi. Chàng mở cửa cho tôi vào chỗ ngồi rồi mới vào lại bên lái xe, đưa cho tôi chai nước lọc:

- Em hãy uống cho thấm giọng nhé, từ nãy giờ em chẳng uống tí nước nào rồi.

- Không! Anh hãy uống đi, anh làm nhiều từ nãy giờ, anh mới phải uống chứ!

- Anh không sao, không khát lắm. Em cứ tự nhiên đi!

Tôi cố vặn cái nắp chai đóng thật chặt, vặn mãi vẫn không thể mở ra nổi, chàng dừng xe lại nói với tôi:

- Anh xin lỗi nhé, đưa anh mở cho!

Vừa nói chàng vừa lấy lại cái chai, vặn dễ dàng, đưa cho tôi, chọc quê:

- Con gái tay yếu chân mềm là phải rồi.

- Hahaha em không là con gái tiểu thư, ngồi chờ người ta hầu hạ đâu, em đã phải làm việc một mình rất vất vả để nuôi con đấy! Cái chai này không có nghĩa gì với em đâu, nhưng lúc này... vì có anh nên muốn làm nũng thôi đó mà!

Chàng quay sang nhìn tôi với nụ cười đầy cảm thông, khoảng cách giữa chúng tôi dường như đã không còn nữa!

Tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên cắt ngang bầu không khí yên lặng của chúng tôi, Thu Hằng bên kia đầu dây:

- Bích Chiêu ơi, mi và anh Ba cứ đi chơi đi nhé, ta không thể đến nơi hẹn được đâu vì trời mưa, đường sá kẹt xe quá, ta không thể nào thoát khỏi cái cầu này. Nếu đến trước cứ kêu món ăn đi, rồi ta đến sau; còn nếu không thì tuần tới mình cùng nhau đi cho tiện. Ta xin lỗi hôm nay ta bận bất ngờ vì ông boss gọi vào thanh toán cho xong cái hồ sơ quan trọng này.

- Vậy để ta hỏi anh Ba xem sao rồi mình sẽ hẹn vào kỳ khác vậy, mi cứ từ từ về nhà đi nhe.

- Xin lỗi mi và anh Ba nhé!

Tôi không biết có phải cô bạn tôi muốn tạo điều kiện cho tôi và anh Ba gặp mặt nhau riêng rẽ như thế này không, mà từ trưa đến giờ chả thấy bóng dáng nàng ta đâu cả, để chúng tôi phải tự biên tự diễn không thôi; nhưng đây cũng là dịp may cho tôi hiểu nhiều hơn con người của chàng.

Sau khi bàn bạc với anh Ba, chúng tôi ai về nhà nấy, hẹn cuối tuần tới anh sẽ chở Thu Hằng đến đón tôi đi chơi một thể.

Kỳ hẹn lần này tôi không cần phải làm dáng điệu đà nữa, vì thấy kỳ vừa qua anh Ba cũng chỉ mặc mỗi cái áo chemise cộc tay với chiếc quần bò mà thôi. Anh chẳng trịnh trọng, rất tự nhiên, nên tôi rút kinh nghiệm, lần này cũng đơn giản chiếc áo đầm ngang đầu gối với những chiếc hoa cúc vàng

nhẹ nhàng cho mùa hè; mái tóc kẹp gọn phía sau gáy, đôi giày hơi cao một chút chừng năm phân thôi để đi bộ cho dễ.

Khi tôi ra mở cửa cho mọi người thì vô cùng ngạc nhiên, trước mặt tôi hình ảnh một người đàn ông thon gọn, tóc tai sạch sẽ, bộ râu quai nón không còn nữa, nụ cười sáng khoái với ánh mắt yêu đời; bên cạnh là Thu Hằng, linh hoạt xinh xắn, nàng nói:

- Đây mới là Anh Ba của ta! Sao... mi ngạc nhiên vậy?

Tôi vội vàng kéo nó ra một chỗ riêng :

- Hôm nọ ta thấy anh Ba của mi có bụng, râu quai nón, mắt híp và đầy vết nhăn mà? Sao hôm nay lại thon gọn... đàng hoàng lịch sự vậy? Có phép hay sao?

- Hahaha mi không biết ông hay làm cách biến hóa để thử lòng mấy cô gái lắm! Kỳ rồi ông mặc cái áo kaki dây rộng, nhìn thấy có bụng, ông muốn làm bè ngoài xấu xí để xem mi có chê bai gì ông không đó. Ngay ban đầu nếu ai không hợp với ông thì tránh ngay đi đỡ mắt thì giờ của cả hai bên, ai ngờ mi đã làm cho ông "tâm phục khẩu phục", về nhà ông khen mi quá xá!

- Ta có làm gì đâu, chính anh Ba của mi đã làm cho ta thấy ảnh thật "uy tín" đó.

Thu Hằng nói to lên cho cả hai chúng tôi cùng nghe :

- Mới gặp lại nhau có một lần sau 30 năm mà cả hai đã khen nhau đủ thứ hết, đâu cần bà mai này nữa đâu há!

Anh Ba chen vô :

- Con nắng mùa hè ở Canada cũng rất nóng không khác gì con nắng Paris, nhưng nếu chỉ một mình tôi đi giữa con nắng thì thấy rất khát và mệt, nhưng nếu hai người cùng đi, chắc chắn đoạn đường ấy sẽ ngắn hơn, con nắng cũng sẽ bớt gay gắt hơn. Một trong hai người chúng tôi sẽ phải tìm một vật gì đó che cho con nắng bớt chiếu thẳng vào mình; nên hôm nay tôi quyết định sẽ ở lại với ánh nắng hiền hòa của Canada.

[Sỏi Ngọc](#)

28 tháng 1, 2023

MÓN NỢ... CÁI BAND-AID

(Tựa đề bài viết dựa theo tựa của truyện thật dễ thương "MÓN NỢ ĐĨA BỘT CHIÊN" của một huynh đệ Hướng Đạo của tác giả)

- Mau đi cô nàng, hôm nay có giờ của Thầy Hùng, nhớ không nhỏ? Mi mần chi mà cà rề từ nãy giờ?

- Dạ vâng, em đây ạ.

Tôi chạy ra hành lang cư xá, nơi cô bạn hiền đang đứng chờ, chắc hơn mười phút rồi. Ngày nào cũng vậy, không hiểu sao mình chậm ghê luôn. Mình đâu có trang điểm gì, nét đẹp hiện hữu trong sự đơn giản mà! Có lẽ vì cứ lấy áo này ra, nhìn trời, rồi lại chọn áo khác... Lúc xưa phải chạy theo cái đồng hồ để lãnh được bằng Tú Tài, nên đôi khi cái áo không thẳng nếp cũng cứ xô vô đại. Bi chừ thì... mình phải "chải chuốt" một tí chứ!

Cư xá Jeanne d'Arc của các soeurs ở Huế không xa khu Đại học với nhiều phân khoa: Khoa Học, Văn Khoa, Sư Phạm, và ở lớp học bên Văn Khoa, trên lầu, ngày xưa là khách sạn Morin, có thể nhìn ra cầu Trường Tiền mộng mơ của đất Thần Kinh, nên không ít cô cậu giành chiếm chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ Trường Khoa Học.

Hôm nay là giờ cuối của môn "Hóa Vô Cơ" là môn tôi không mê tí nào, vì nó quá phức tạp đi thôi! Nhưng thầy Hùng rất giỏi. Mỗi năm Thầy cứ bay ra vô Huế - Sài Gòn. Thầy tốt nghiệp Đại học Dược Khoa bên Pháp với bằng Tiến sĩ, nên các trường Đại học Sài Gòn và Huế đều mời thầy

giảng dạy. Cộng thêm với những môn khó nuốt của thầy, thầy lại rất nghiêm khắc, không dễ tí nào, nên sinh viên thường gọi thầy là "Ông Kẹ". Kính Thầy, con xin lỗi Thầy.

Rồi Thanh và tôi cũng đến giảng đường và kịp giờ các bạn đang lục đục vô lớp. Giờ học hôm nay tôi lại rất thích thú, có lẽ tôi áp dụng câu "muôn là được", mình cố gắng thích môn học này vì nó rất quan trọng! Hay là vì tối nay có cuộc họp vui với mọi người bên cư xá bạn? Có lẽ cả hai. Giờ học cuối, sau vài ngày nghỉ lễ, sẽ phải làm bài thi, mà không qua được môn này thì không được tí nào cả! Ba Me... phải chăm chút thôi, Li ơi!

Chiều cuối ngày. Cả bọn trong cư xá lao nhao, mặc áo gì, quà cáp để trao đổi đã xong chưa? Trong phòng ba đứa như ba chị em một nhà.

- Nhóc, mi mặc áo khoác ni thì hợp với áo màu đỏ gụ bordeaux nè...

- Mi đeo râu chuối này nhé? Hợp với làn da trắng của mi nè.

- Còn mụ da nâu thì sao? Tôi phụng phịu giận dỗi vì chúng nó cứ lo cho nhau, bọn hân da dẻ thật sáng, mặc màu nào cũng hợp, còn tôi...

... Nhưng rồi, cũng xong.

Nguyên một đám sáu đứa trong số 43 của cư xá, đồng ý đáp lời mời của cư xá nam láng giềng để dự buổi tiệc cuối năm dương lịch bên giảng sơn của họ. Chúng tôi là những người gần cuối, bước vào căn phòng thư viện đã được dọn dẹp bài trí rất gọn gàng dễ thương. Bài diễn văn của anh Chủ tịch, rồi đại diện các cư xá; bài nào cũng thật hay, nhắc nhở bổn phận của mọi người ở xa gia đình nhưng cố chú tâm học hành để khỏi phụ lòng song thân và thầy cô trong kỳ thi cuối khóa, nhất là các anh chị sắp ra trường; và lời chúc may mắn... Ca hát, vui đùa thỏa thích... Đến giờ ra về, thấy anh Trọng học Y3 (Y Khoa năm thứ 3) dẫn chiếc xe gắn máy nhỏ caddy mà tôi rất thích, tôi liền hỏi mượn để chạy thử. Vừa đi được một đoạn, loay hoay thế nào, tôi lại té ngã ngay bưng bình trước cư xá. May mà lúc đó cũng hơi khuya, nên đường vắng. Trầy một chút ở cườm tay và đầu gối. Tôi được sơ cứu cẩn thận. Chiều hôm sau, vài đứa rủ nhau đi chợ để mua quà tặng các soeurs trông coi chúng tôi, vừa về đến phòng, tôi được thông báo là có người đang chờ ở phòng khách. Lại chạy xuống. Đó là người chủ của xe caddy, anh đưa tôi một gói bông băng và nói:

- Chúc Lang nhớ chăm sóc các vết thương, nhất là vết ở đầu gối bị trầy nhiều, kéo bị làm độc nhé! Anh Trọng xin lỗi Lang vì cái xe làm Lang đau...

- Đầu phải tại cái xe đâu, mà tại vì Lang giỏi quá mà! Ủa mà sao kỳ vậy, lúc nãy anh có nhờ sơ (soeur) trao lại cho Lang một gói rồi mà!

- Không phải của anh đâu. Bây giờ anh mới đến. Hôm nay bọn anh phải đi thực tập ở nhà thương mới vừa về.

Tôi trả lời qua loa mấy câu hỏi của anh về vết thương, về việc học... Anh dặn nhớ học kỹ hai môn Hóa Hữu Cơ và Vô Cơ nhe (lại còn biết tôi không thích hai môn này nữa ta! Sao hay vậy!) Anh về. Tôi lên phòng. Và mở gói kia ra. Cũng những lời dặn như anh Trọng, nhưng bên dưới ký tên: Tôn Thất Khôi. Ah! Tôi nhớ ra rồi. Anh Khôi và anh Trọng học cùng lớp, tối hôm qua hai anh đại diện cho một cư xá đến chung vui đây mà. Hôm qua là lần đầu tôi gặp các anh, sao các anh lại biết cư xá của mình vậy ta?

Sau ba ngày nghỉ lễ cuối năm, hôm nay trở lại những ngày học bình thường. Chúng tôi học xong hai giờ đầu, giờ Toán của thầy Nhơn. Đến giờ thứ ba là giờ Anh văn, hôm nay thầy Âm phải đi công tác đột xuất nên được nghỉ. Vì còn tiết thứ 4 nên không về được, Kim Thanh và tôi bèn rủ nhau qua Hội quán Sinh viên ở bên kia đường để xem thử. Từ hồi đầu năm đến giờ chưa dám ghé vô, vì nghe nói trong đó có rất nhiều nam sinh viên nên ngại. Thật vậy, quán có vài bàn có

vẽ sẵn bàn cờ tướng, nên các anh thường thích vô đây để tỉ thí. Nhưng cũng có hai bàn có nữ sinh viên đang ngồi chuyện trò. Có lẽ các cô từ trường Văn Khoa hay Sư phạm, cũng ngay sát trường Khoa Học đây thôi; họ ghé uống cà phê. Hai đứa tôi vừa uống nước vừa nói chuyện thật thư giãn, làm như ở cư xá không thể tâm sự. Mà thật ra khi về phòng thì đứa nào cũng chúm mũi vào việc học...

Kim Thanh bỗng nhìn vào tay tôi và nói:

- Sao sáng ni mi băng tay không kỹ chi hết, thuốc thấm ra kìa!

Tôi đưa tay lên, và thật vậy, cái band-aid đã bị nhuốm thuốc đỏ. Vết thương này nhẹ nên tôi xem thường, chỉ chú trọng đến vết thương ở đầu gối bị trầy sâu hơn.

Ngay lúc đó, có một anh từ bàn bên cạnh bước qua và đưa cho tôi một cái band-aid. Đó là anh Minh, bạn của anh của Kim Thanh. Tôi nói:

- Dạ Lang cảm ơn anh, nhưng mà sao anh có sẵn băng hay vậy?

- Vì anh nghe nói có một cô bé hay bị ngã hoặc trầy xước tay nên thủ sẵn trong bóp!

Anh Minh học Y Khoa và sắp ra trường. Tôi chỉ gặp anh một lần ở nhà Kim Thanh, khi vào Đà Nẵng thăm gia đình bác tôi, vài tháng trước đây. Chúng tôi phải trở về trường, để học giờ Lý hóa. Khi về cư xá, Kim Thanh nói với tôi là anh Minh sau khi gặp tôi ở nhà bạn, thường hay hỏi thăm về tôi: “Thanh ơi, tính tình Chúc Lang như thế nào? Ngoan không?” – “Khỏi phải nói anh ạ. Hắn ngoan lắm, chỉ có tội nghịch phá thôi!”

- Ha ha! Vàng thiệt sợ chi lừa cô nàng ơi? Nè, mà ta hỏi mi nè, nhìn mắt ta xem, sao họ cứ bảo mắt ta buồn hả?

- Chứ còn chi nữa! "Người em sầu mộng muôn đời" mà! (1) Với lại, mi còn có cái răng khểnh nữa kìa!

- Ah! Cái con ni! Thiệt không đó? Nè, muốn ta bao cái chi thì nói nhe, đừng cho ta lên mây! Té đầu lắm! Ở cư xá ni và cả viện Đại học, có bao nhiêu người đẹp nổi tiếng, mình chỉ là con số ero mi à.

- Cái con khi! Nhưng mà có lẽ họ thích cái tính chân thật không điệu đà của mi đó nhỏ à.

-Vậy sao? Cảm ơn nhé!

Rồi Thanh còn nói anh Minh hỏi có nhiều người theo Chúc Lang không. Thanh nói thì cũng có thấy họ gởi thơ, họ nói chuyện với cô nàng, nhưng làm sao biết được con tim của hắn...

Sao mà khổ ghê! Hai người Sơn Tinh & Thủy Tinh đem băng bông, quà cáp cho tôi thì tôi cho là bình thường. Hoặc ai đó cùng lớp làm thơ ướm át rồi tặng mà mình không nhớ chi hết. Tại sao cái band-aid nhỏ bé kia cứ làm mình suy nghĩ vẩn vơ..

Đến ngày Tết niên. Tết Nguyên đán. Các trường Đại học đều tổ chức Đêm Luật Khoa, Đêm Sư Phạm, v.v. Vài bạn học và bạn cư xá đi với tôi để dự Đêm Luật Khoa vì giờ tổ chức sớm hơn, rất phù hợp với bọn tôi vốn rất sợ ma. Đây là buổi trình diễn văn nghệ rất đa dạng do các sinh viên trình bày. Các anh chị, bạn, các em thật là đa tài! Có đủ tân cổ giao duyên, kịch là những màn rất tốn thì giờ để diễn tập, so với đơn ca hoặc hợp ca... Đến sẩm tối cũng còn một, hai màn nữa, nhưng chúng tôi phải về. Cả bọn sáu đứa chúng tôi ở hai phòng gần nhau nên rất thân nhau. Chúng tôi thường tụ tập ở một phòng sau giờ học bài để nấu mì gói, dùng cái resistance điện để nấu nước sôi, lén các soeurs vì tất nhiên là món này bị cấm.

Vừa ra khỏi giảng đường của trường, được dùng làm rạp hát, thì anh Minh đến, xin phép để tiễn chúng tôi một đoạn. Chúng tôi đi qua Cầu Mới, là cầu mới xây sau năm 1968 khi cầu Trường Tiền bị người "tốt" giật sập mất một nhịp, khiến người Huế rất phần nộ đau buồn. Các bạn biết ý nên để anh và tôi đi phía sau. Tối hôm đó trời thật trong, ánh trăng lưỡi liềm chiều xuống mặt sông Hương đang gợn sóng li ti thật đẹp và thơ mộng...

Anh kể chuyện vụ vợ, chuyện học, chuyện ở quê Đà Nẵng của anh, tả những cảnh vật thật nên thơ bình dị... Đến lúc sắp chia tay, anh nói :

- Chúc Lang cho anh viết thư cho bé nhe.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào...

Từ đó đến cuối năm học, tôi thường nhận được thư của anh, lời thơ thật dễ thương hiền hòa như con người của anh.

Rồi mùa hoa phượng đến, hoa nhuộm đỏ thắm đoạn đường trước trường Văn Khoa, nhất là cây phượng ở góc nhìn ra cầu Trường Tiền. Thật là nên thơ! Có nhiều vần thơ cho cây phượng này được những tâm hồn lãng mạn luôn trân quý và thấy lòng mình lâng lâng khi đứng ngắm chúng trong buổi chiều tà...

Anh ra trường, đậu rất cao, tên anh đứng đầu bảng kết quả, nhưng không muốn về gần gia đình mà nhận nhiệm sở thật xa, vì anh muốn khám phá miền Nam. Tôi về Cao nguyên của tôi. Rồi loạn lạc, bật tin nhau.

Nhiều năm trôi qua. Mỗi khi bị trầy hoặc đứt tay, dùng band-aid, tôi cũng không còn nhớ đến cái band-aid năm xưa, vì bị lôi cuốn vào cuộc sống thời đấng cay tử nhục đau khổ trăm bề... Nhưng có một năm, khi về lại thành phố thân yêu ấy; thăm trường xưa, cảnh cũ. Cư xá "của chúng tôi" – bây giờ là một trường cấp hai. Tôi lại chạnh lòng... Nhớ đến thời gian đấng yêu ấy và những "người đi qua đời tôi". (2) Đứng trước phòng khách, nhớ đến anh bạn cùng lớp hàng ngày làm chim xanh cho một người cùng phòng đem thư cho tôi. Rồi một buổi chiều thật đau lòng, họ đến mà tôi không tiếp, vì tôi muốn hy sinh tình yêu mình cho người khác (để rồi cả hai đều đau khổ!) Nhớ đến Sơn Tinh & Thủy Tinh đem tặng quà ô mai, búp bê da màu là món tôi rất mê cho đến bây giờ, mặc dù có bao nhiêu là búp bê thật, lớn nhỏ cứ đeo chân mình hàng ngày... Rồi có anh tài xế máy bay ngày nào... Những dòng ký ức cứ đua nhau hiện về... Ra khỏi cư xá là ngôi trường mẫu giáo Lê Lợi, mà ngày ấy có người viết thư bảo tôi luôn mãi là học trò của trường này thôi... Thật là dễ thương vì tôi chỉ muốn làm con nít, làm người lớn sao... mệt quá! Đây rồi con đường Trương Định đi ngang Hội quán Sinh viên, và bỗng nhớ đến cái band-aid của người xưa... Hỏi "người band-aid", anh đang ở đâu? Có nhớ năm nào không?

Thời đại của tin học... Một hôm, đang lướt lưới tìm tài liệu cho công việc, tôi chợt thấy hàng chữ "blog của Đại học Y Khoa Huế ". Sự kỳ diệu của thế giới ảo! Tôi gởi thư hỏi thăm vài người bạn Y Khoa năm xưa ở cùng cư xá. Khi nhìn thấy địa chỉ điện thư của tôi, anh ấy nhận ra ngay vì tên tôi rất đặc biệt, có lẽ chỉ có một tên như vậy thôi. Qua chừng đó năm, dù có vài mối tình đến với anh, nhưng anh không thể quên cái "band-aid" đã đưa cho một người năm nào.

- Bé band-aid ơi, bé có người giữ sẵn băng trong bóp chưa? Bé có nhớ cái band-aid ngày nào không?

- Chúc Lang bị trầy xước nhiều lần, có khi phải băng nguyên cái băng bự to cơ đấy, nhưng không có ai có sẵn băng trong bóp cả, anh à.

- Chúc Lang có nhớ mình gặp nhau lần đi cứu trợ lũ lụt ở quận Phong Điền, Huế không? Sau khi giúp quý đồng bào ở đó, nhóm sinh viên thiện nguyện đã có một buổi sinh hoạt chung với nhau, ca hát. Khi đứng thành vòng tròn, bé đứng cạnh một nam sinh viên, lúc đó mọi người đang hát bài *Thư Hỏi* của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, anh nhìn Lang khi hát "Tay có băng lòng cho tay nắm lấy?" và thấy anh ta đang cầm tay bé... Anh buồn làm sao!

Tôi mỉm cười khi đọc dòng thư điện tử này. Tôi nhớ ra anh chàng đó rồi, có lần đi trại cùng với liên lớp Pháp ở biển Thuận An. Anh ta rất cảm kích khi thấy trên đường về từ kỳ trại, tôi ngồi

xuống nhật cá tươi từ một gánh cá của chị bán hàng bị đổ xuống đất. Hôm sau anh gửi cho tôi hàng chữ: hình ảnh rất dễ thương mà anh không bao giờ quên, thể hiện lòng nhân ái của Chúc Lang... "Time never waits, they often say. But for Love, who knows, it may." (Thời gian không bao giờ chờ đợi, họ thường nói như thế. Nhưng biết đâu, đối với Tình Yêu, điều ấy rất khả thi.) Đâu có thấy thời gian có thể chờ đợi đâu ta?

Thư qua tin lại, anh đang sống ở một đất nước rất xa. Nhưng, cho dù sông có sâu, núi có cao, biển có bao la mấy đi nữa thì cũng không thể chia cách chúng tôi được nữa.

Đến kỳ họp mặt các cựu sinh viên nhân kỷ niệm 60 năm của Viện Đại học Huế, được gặp lại các thầy cô kính yêu để dâng lên các vị những lời tri ân sâu sắc và gặp lại bao nhiêu anh chị em bạn bè ngày xưa thân ái; giờ đây ai cũng con đàn cháu đống. Mừng nhất là gặp được 4 người trong số 6 đứa thân thiết ở cư xá năm nào. Lâu nay chúng tôi cũng có liên lạc nhau, cũng nhờ thời điện toán mà tìm ra nhau.

Mọi người đều rất vui mừng khi thấy anh Minh và tôi bây giờ được ở bên nhau. Tôi nói với các bạn: "Món nợ band-aid bây giờ đã trả được rồi nè các bạn ơi!" Nhưng tôi lại thêm: "Phải chi hôm ấy đừng... đau. Phải chi hôm ấy đừng trao... cho người." (3) (cái band-aid) Một miếng băng dán nhỏ xíu mà dán được cả hai cuộc đời lại với nhau, mầu nhiệm thay!

Thái Nữ Lan

(Mùa hè 2017, 60 năm Viện Đại Học Huế)

Ghi chú:

1/ *Người Em Sầu Mộng* - Tác giả: Nhạc Y Vân, thơ Lưu Trọng Lu

2/ *Người Đi Qua Đời Tôi* - Tác giả: Phạm Đình Chương..

3/ *Mưa Bong Bóng* - Tác giả: Lý Quang Diệu

MƯỜI PHẦN MẤY?

*Giận nhau dù chỉ một giờ
Đã như thế kỷ bốn bờ chậm trôi
Em mười phần: tha thứ thôi!
Những lần còn lại phải... cười với anh.
Á Nghi, 3.2.2023
Bờn bờ: có ý trêu ghẹo

THƯƠNG CHÔNG

*Lệ thừa những lúc giận nhau
Để anh com thiếu, bụng: đau, khóc cùng
Vô giường cho chúng... khóc chung
Em nghe bụng... khóc: nổi vung khua liền!
Á Nghi, 3.2.2023*

HỒNG ĐÀ LẠT

Đài xòe rộng, đóa hoa hồng

ĐÀN TÌNH ĐÃ THẮM

*Minh đùa rình nhớ, suối reo
Âm đàn anh khảy còn theo đến giờ
Chim xanh từng đậu ngẩn ngơ
Bây giờ chim có thân thơ cùng Chàng?
*
Đắn đo chọn lựa bao lần
Cuối cùng cũng muốn được gần Anh thôi
Nhưng anh lên tận trên... Trời
Vội sao cho tới? Anh à... ơi Anh!
Châu thân một tấm thật tình
Bệnh bờ ra mấy chục hành hạ em
Sáng thêm thuốc, tối bớt com
Đàn Tình đã thắm, ân thâm thơm nồng!
Á Nghi, 3.2.2023*

LO CHO NHAU

Chỉ cần đôi mắt long lanh

Anh trao hoa, cánh rườn cong bám bình
Hương hồng Đà Lạt biến thành
Hương tình ấp ủ chúng mình trăm năm!
Á Nghi, 3.2.2023

ĐỒNG TÌNH

Anh cười, chim chóc hót theo
Thế là chú sóc đang leo, chuyện cành
Hôn em, anh bảo: - Nhà mình
Cả người và vật chung... tình thấy thương!
Á Nghi, 3.2.2023

Là anh luyến quýnh*: “Nhà mình sưởi hư?”*
*

Chỉ cần anh sốt, lừ đừ
Là em hốt hoảng, nóng như... sưởi nhà!
Á Nghi, 3.2.2023

*Cách nói của Phan Thế Vinh mỗi khi vợ nằm
khóc: “Nhà cửa chi mà lạnh lòng!”
*Luyến quýnh: lịnh quýnh, lịu quýu, luống cuống,
lúng túng/vụng về

MÙA XUÂN NĂM ẤY

Sau vài lần vượt biên thất bại, ông anh thứ năm của tôi đến được Songkhla, Thailand. Trong lá thư gửi về, anh kể chuyện tàu của anh trải qua bao biển cô hải hùng, cướp bóc, hải tặc, và cuối lá thư, anh nhấn mạnh, một câu mà viết cả chục lần: “Đàn bà con gái đừng bao giờ vượt biên.” Ý của anh là nhấn nhủ tôi đấy, vì chuyến đó tôi đòi đi theo nhưng ba tôi không cho vì lo cho tôi hiểm nguy nơi biên cả.

Lên cấp ba, ước mộng vượt biên trong tôi cũng nguôi ngoai, khi trong xóm có vài gia đình cho con cháu ra khơi, đi không đến nơi mà về cũng chẳng tới chốn. Tội nghiệp họ, niềm hy vọng ngày càng mong manh, đợi chờ trong mồi mòn thật đáng sợ.

Lúc ấy, cũng có phong phanh các môi đi theo tàu viễn dương, bằng tàu sắt bự, khỏi lo tàu chìm không sợ hải tặc. Một chị quen với gia đình tôi đến rủ rê tôi đi. Đại khái, tàu sẽ đậu ở Cảng Sài Gòn, chờ khi thuận tiện sẽ đưa mình trốn dưới hầm. Sau khi hải quan kiểm tra xem xét, tàu nhỏ neo là an toàn thoát nạn, chỉ việc lên boong tàu ngắm biển uống bia với các anh thủy thủ, rồi khi gần đến Mã Lai (hoặc Thailand, Indonesia, Philippines) họ thả mình xuống với cái phao vào bờ. Vì tàu viễn dương chuyên buôn lậu hàng hóa nên mỗi chuyến chỉ nhận vài người, với giá đắt gấp mấy lần so với đi vượt biên “kiều ra biển bình thường bằng ghe”.

Chị em tôi nghe xong, thấy có điều không ổn. Trước tiên phải nằm dưới hầm chứa hàng của tàu, có khi phải nằm vật vờ cả 1-2 tuần, cũng nguy hiểm chớ chẳng đùa. Rồi sau đó nếu vượt qua cửa hải quan, lên boong “ngắm biển với các thủy thủ”, có thiệt không đó, liệu mấy ảnh uống bia xong có... tha cho mình không nà? Cuối cùng là thả mình xuống biển với cái phao, dù là gần bờ, nhưng cũng sợ lắm. Còn nữa, một thân một mình, vì họ thả mỗi người một nơi khác nhau, vào bờ biên xứ lạ biết ăn nói làm sao, chưa kể gặp kẻ xấu. Tôi thà đi theo cả nhóm đồng người vượt biên trên tàu gỗ, rồi cùng san sẻ mọi may rủi sống chết có nhau vẫn hơn chứ.

Khi tôi đã an tâm chờ giấy tờ bảo lãnh ODP thì giữa năm học lớp 12, thằng em họ, con ông chú ruột mang đến cho tôi một “thương vụ” bất ngờ. Vũ, vai em nhưng lớn hơn tôi một tuổi, hai chị em ngang ngửa tuổi chơi thân với nhau.

- Chị nè, em có thằng bạn lai Mỹ rất thân từ nhỏ vì chung xóm chung trường, em sẽ giới thiệu chị làm kết hôn giả với nó, xuất cảnh bằng máy bay. Nói trước cho chị đỡ bị "sốc", nó lai Mỹ đen... thui đấy. Chịu không?

Tôi mừng hóm nhưng cũng đắn đo:

- Mỹ đen trắng gì cũng được, chỉ là kết hôn trên giấy tờ thôi mà. Nó là người thế nào, con cái nhà ai, nếu là dân lông bông thì có cho thêm vàng chị cũng không dám dính vào đâu.

- Chị khỏi lo nhe, học xong cấp Hai nó nghỉ học đi làm xí nghiệp phụ giúp kinh tế gia đình. Thằng Bê là đứa bạn hiền lành, là đứa con ngoan dễ thương nhất mà em từng gặp trên cõi đời này. Bê sống với cha mẹ nuôi từ lúc mới được sinh ra. Hai ông bà nhân hậu thương yêu Bê hết lòng.

- Vậy thì em gặp Bê và ba má Bê nói chuyện hồ sơ, giá cả thế nào nha. Thời buổi này con lai cao giá lắm, bao người ngắm nghé, sẵn sàng chi nhiều tiền, không biết chị có cơ may... trúng tuyển không?

Vũ lạc quan:

- Bê thân với em, ba má Bê quen với má em, bảo đảm vụ này sẽ thành công.

Tôi kể với gia đình, cả nhà rất mừng và đồng ý "phương án" này, hy vọng tôi sẽ thỏa được ước mơ mà khỏi phải gian nan trên biển cả.

Dù đã biết trước Bê lai Mỹ đen mà lần đầu tiên Bê đến nhà, tôi vẫn ngỡ ngàng. Mấy đứa trẻ con hàng xóm kéo nhau theo chân Bê đứng thập thò trước cửa nhà tôi, chúng nhìn Bê như nhìn một "vật thể lạ" từ hành tinh khác. Mái tóc của Bê quăn tít và to xù, tròn xoe trên đầu, làn da đen bóng loáng, nhưng bù lại đôi mắt Bê đẹp và hiền lành, thêm nụ cười rất dễ mến.

Hôm ấy là ngày 23 đưa ông Táo về trời, tôi mời Bê và Vũ ở lại dùng cơm. Suốt bữa ăn, chúng tôi nói chuyện vui vẻ và tôi cảm thấy mến Bê. Bê không giống như một vài con lai khác mà tôi đã gặp. Là một người hiền lành, chân thật, có lẽ Bê được giáo dục bởi gia đình cha mẹ nuôi. Sau bữa cơm, tôi mang đĩa kẹo thèo lèo từ bàn cúng ông Táo ra nhâm nhi với trà sen. Sau đó, ba đứa rủ nhau ra Ngã Tư Xóm Mới ăn chè, ngắm nhìn thiên hạ đi mua sắm Tết. Chỉ hơn nhau một vài tuổi nên chúng tôi rất thoải mái cười đùa rôm rả. Trời chiều tối thật đẹp, Vũ đề nghị ba đứa chạy xe vòng ra Xa Lộ Đại Hàn đón gió đêm cuối năm mát rượi.

Trước khi chia tay về nhà, Bê nói đã bàn bạc với ba má chuyện cùng tôi làm hồ sơ xuất cảnh, chờ qua Tết sẽ tiến hành như thỏa thuận.

Chiều ngày 30 Tết, Bê lại đến nhà tôi. Tôi ra mở cổng, gặp ngay lũ trẻ con bám theo Bê, lần này chúng quen với Bê lắm, cười nói, hỏi han và sờ mó Bê rất tự nhiên, thân thiện. Mấy bà hàng xóm lại có dịp xôn xao, bỗng dưng có một chàng Mỹ lai da đen, "bạn" của cô Loan, xuất hiện trong hẻm nhỏ xíu này, họ không xúm vào bàn tán, thêm mắm thêm muối cho thêm phần hấp dẫn gay cấn thì tôi đi bằng đầu! Thấy kệ, ai nghĩ gì thì nghĩ, tôi sẵn sàng... đạp trên dư luận vì "giác mơ Mỹ Quốc" của tôi.

Bê "điệu nghệ" mang theo hộp mít và hộp trà đáp lễ, vì hôm qua khi gia đình tôi nấu xong nồi bánh chưng, tôi đã mang đến biếu gia đình Bê một cặp bánh kèm theo bịch lạc xường.

Tôi và Bê ngồi ăn mít uống trà mà nghe cả tiếng đám con nít chộn rộn chen lấn nhau ngoài cổng, giành giật chỗ đứng nhìn vào nhà như đang... xem phim. Bà chị của tôi phải ra dàn xếp đám nhóc tí vì sợ Bê buồn. Nhưng Bê chỉ có chút mắc cỡ khi nói chuyện với tôi, cười hiền hòa chứ không ngại ngùng vì đám đông ngoài kia.

Khi tiễn Bê ra về, thì hồi ơi, ngoài cổng không chỉ có đám con nít mà mấy bà mấy chị bán quà vặt quanh hẻm có mặt đầy đủ. Họ nhìn Bê và tôi với ánh mắt tò mò vui vẻ, rồi họ rộn ràng nói đuôi nhau tiễn Bê dắt chiếc xe đạp ra tận đầu ngõ.

Ngày Mồng Ba Tết, như đã hẹn trước, gia đình tôi làm bữa cơm mời gia đình Bê đến để bắt đầu chuyện làm hồ sơ. Tôi hồi hộp như... cô dâu chờ mong nhà trai đến rước. Mấy “bà Tám” trong xóm cứ việc dòm ngó đoán già đoán non đi nhé, một ngày không xa tôi bay đi Mỹ tha hồ mà ghen tị. “Ông mai” Vũ cũng đã đến nhà tôi chờ gia đình Bê.

Tôi vui mừng ra đón, chỉ có ba má Bê, tôi hỏi:

- Ủa, Bê không đến hả hai bác?

- Nó... bạn... công chuyện đột xuất!

Tôi và Vũ đều ngỡ ngác, Bê bạn chuyện gì nhi? Vào bàn tiệc, ba tôi vừa dứt lời chào thì má Bê lên tiếng trước:

- Chúng tôi có chuyện cần thưa với gia đình.

Giọng điệu nghiêm nghị, quan trọng làm cả nhà tôi lo lắng. Ba tôi nói:

- Có gì khúc mắc thì anh chị cứ nói.

- Dạ, chúng tôi không muốn tiếp tục chuyện làm giấy tờ hôn thú giả nữa.

Tôi giật mình hụt hẫng và thất vọng. Thì ra thế, nên Bê không thèm đến dù đã hứa hẹn chắc như đinh đóng cột. Tôi nói nhỏ với Vũ:

- Miếng ăn đưa lên tới miệng còn làm rơi đấy nhé, thế mà bảo đảm thành công.

Vũ bói rôi:

- Em không hiểu tại sao Bê đổi ý nhanh quá.

Ba tôi hơi bất ngờ, nhưng rồi khoát tay:

- Tưởng gì, gia đình anh chị là chỗ thân quen với gia đình Vũ cháu tôi, coi như bữa nay chúng ta gặp gỡ, vui ngày mồng 3 Tết, không sao cả.

Ba má Bê nhìn nhau đẩy qua đẩy lại, cuối cùng Ba của Bê e dè nói:

- Dạ thưa, không phải thế, sự thực là... là... thằng Bê nó muốn... làm hôn thú thật với cháu Loan, làm đám cưới thật rồi cùng nhau đi Mỹ, không biết ý cháu đây thế nào?

Nghe tới đây, cả nhà tôi im re vì quá bất ngờ. Vũ nhìn tôi, tôi nhìn Vũ, rồi Vũ ghé tai tôi trêu chọc:

- Bữa chiều Ba Mười thằng Bê đến nhà, chị đãi nó món gì?

- Thì cũng nước trà và mấy món mứt dừa mứt bí.

- Vậy chị có... bỏ bùa yêu không đó, em phải gặp Bê để hỏi cho rõ. Mới gặp vài lần mà yêu là sao, coi chừng sau này... ân hận không kịp!

Tôi nhăn nhó:

- Giờ này mà còn đùa được nữa hử!

Cũng may, ba tôi mau mắn cứu nguy cho tôi:

- Chuyện này không có trong dự định đôi bên, thôi anh chị cho cháu vài ngày suy nghĩ rồi sẽ báo cho bên đó biết.

Tôi chỉ vừa 18 tuổi đầu, chưa hề biết yêu đương, còn ham vui với sách vở bạn bè, dẫu trong trường trong lớp, tôi có mến chàng nào đó học giỏi, chàng nào đó cũng thích con bé răng khềnh “nhìn hay hay”, nhưng chỉ dừng lại ở đó, và mau chóng quên lãng theo các kỳ thi cuối năm.

Cũng có vài anh hàng xóm để ý cô em láng giềng là tôi nhưng tôi chưa thật sự yêu ai, chưa có một mối tình nào như tôi hằng mơ ước, nên thờ lãng mạn, tìm hiểu, hẹn hò rồi đi đến hôn nhân, chớ không thể nhảy giai đoạn như gia đình Bê đề nghị.

Sau khi nhận câu trả lời từ phía gia đình tôi, Bê tránh gặp mặt Vũ, mấy lần Vũ đến nhà đều bị Bê từ chối gặp. Vũ nhờ ba má Bê năn nỉ cỡ nào cũng không có kết quả. Vũ vẫn không bỏ cuộc, rủ tôi đi cùng:

- Tại chị mới ra nông nổi này, chị phải đi theo em, đành phải dùng... "mỹ nhân kế" vậy!

Cứ như tôi là kẻ có tội, nên phải đền tội, mà tôi thấy mình cũng... có tội, dù chẳng biết tội gì, bèn lú lú đi theo Vũ. Cứ ngỡ rằng giống như trong bài hát “nếu có lần Loan gõ cửa đến thăm” thì Bê sẽ động lòng mở cửa, nào ngờ đâu, tôi và Vũ còn bị “hành hạ” đứng lâu hơn giữa trời trưa nắng chang chang. Rồi hai chị em tự giác ra về, (người gì mà giận hờn lâu dữ hồng biết!) Vài tháng sau gia đình Bê lặng lẽ xuất cảnh, không báo cho Vũ và cả tôi lại càng không được cho biết (đương nhiên rồi).

Mấy đứa nhóc tí trong xóm hỏi tôi:

- Chị ơi, anh Mỹ đen tóc xù đâu rồi?

- Chị ơi, tụi em khoái anh Maradona hàm răng trắng bóc của chị lắm đó!

Có bà hàng xóm còn nửa đùa nửa thật, mĩa mai “móc lò” tôi nữa chớ:

- Tui tưởng cô Loan bay qua tới Mỹ rồi, sao vẫn còn ở đây vậy cà?

Kể từ khi Vũ giới thiệu “hợp đồng” với Bê, tôi đã rất “sang chảnh”, đối xử với chòm xóm... tử tế hơn thường lệ, từ ông già bà cả, các chị sồn sồn, cho đến đám trẻ con hỉ mũi chưa sạch, để “ban bố” ân huệ hầu lưu lại trong tâm trí họ niềm tiếc khi tôi âm thầm “biến mất” khỏi xóm. Tôi sung sướng tưởng tượng phút giây mọi người lé mắt bu lại xem hình tôi từ Mỹ gửi về, và tôi còn dự định gửi ké thùng quà của ông anh mấy hộp nho khô đãi cả xóm nữa cơ! Đúng là “chưa đỡ ông nghề đã đe hàng tổng”, và ông bà mình nói chẳng sai tạo nào, “thấy 30 chưa phải là Tết”.

Vũ thì bút rút, quay qua đay nghiến tôi:

- Lỗi tại em, lỗi tại em! Đang yên đang lành, giới thiệu chị làm chi, giờ mất luôn thằng bạn hiền!

- Lỗi tại chị, lỗi tại chị mọi đảng em ơi. Chị biết làm gì hơn ngoài việc xin lỗi em, chị có muốn kết cục như vậy đâu chớ!

Tôi chỉ buồn chứ không giận, vì Bê có lòng tự trọng, đảng hoàng. Nếu Bê cứ để tôi làm giấy tờ rồi qua trại chuyển tiếp ở Philippines “cưỡng ép” tôi, vì trên giấy tờ chúng tôi là “vợ chồng”, nhưng Bê đã làm theo con tim, không muốn đưa tôi vào chuyện đã rồi, hoặc van xin tình yêu miễn cưỡng. Tôi cũng mong Bê hiểu cho tôi, không vì tấm vé đi Mỹ mà giả dối đồng ý kết hôn rồi sau này kiếm cớ chia tay như nhiều trường hợp đã xảy ra.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, tôi ở Canada, Vũ ở Arlington, Texas, mỗi khi chị em gặp nhau lại nhắc về Bê, về những ngày xưa của một thời tuổi trẻ, với niềm tiếc nuối là đến nay vẫn chưa tìm được Bê ở nơi đâu trong 50 tiểu bang của Mỹ Quốc này?

Mỗi mùa Xuân về Tết đến, Bê có bao giờ nhớ về một mùa xuân xa lắc xa lơ thuở ấy, có tôi, trong một “thương vụ” ngắn ngủi nhưng đã khiến trái tim Bê rung động lần đầu trong đời!?

Riêng tôi vẫn thì thầm câu hát ...“Đón Xuân này tôi nhớ Xuân xưa...”

Là mùa Xuân tuổi Mười Tám, mùa Xuân tôi được quen biết Bê và bằng khuâng cảm động tình yêu “sét đánh” của Bê dành cho tôi.

Mong rằng dù mộng không thành cho cả hai, vì lúc ấy mỗi người một giấc mộng khác nhau, nhưng kỷ niệm mùa Xuân năm đó còn đẹp mãi. Tôi cũng tin rằng Bê là người chăm chỉ, tốt bụng, chắc chắn đang có cuộc sống bình an, hạnh phúc, và sẽ có một ngày như tôi và Vũ thường mơ ước:

Bê ơi trái đất vẫn tròn,

Chúng mình... ba đứa sẽ còn gặp nhau!

KIM LOAN

Edmonton Xuân Quý Mão 2023

